

ХРОНИКИТЕ НА АМБЪР

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

ЦАРСТВОТО НА
ХАОСА

Кой ще оцелее -
Царството на хаоса
или Амбър?
Ще успее ли Коруин
да надвие враговете
на истинския свят?

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ЦАРСТВОТО НА ХАОСА

Превод: Вихра Манова

chitanka.info

Амбър е изправен пред заплаха от унищожение, което би взривило всички останали светове и би потопило вселената във вечен хаос. Оберон се опитва да изгради нов Лабиринт, за да запази единството и целостта на своето кралство...

В семейството обаче има предател. Отново принц Коруин е този, който трябва да се справи с него и да се пребори с разрухата...

I

... Амбър: висок и бляскав върху Колвир в средата на деня. Черен път: нисък и застрашителен през Гарнат на юг към Хаоса. Аз: нервно крача насам-натам, като от време на време спирам в библиотеката на двореца да попрочета нещо. Вратата на тази библиотека: затворена и залостена.

Вбесеният принц на Амбър седна зад бюрото и отново съсредоточи вниманието си върху отворената книга. На вратата се почука.

— Махай се! — извиках аз.

— Коруин, аз съм — Рандъм. Хайде, отвори. Нося ти дори обяд.

— Един момент.

Станах, заобиколих бюрото и прекосих стаята. Рандъм кимна, щом му отворих. Носеше поднос, който остави върху малка масичка, близо до бюрото.

— Много храна си донесъл — отбелязах.

— И аз съм гладен.

— Ами действай тогава.

Той ме послуша. Наряза месото и ми подаде едно парче, заедно с филия хляб. После наля вино. Седнахме и започнахме да се храним.

— Знам, че все още си бесен... — обади се след известно време Рандъм.

— А ти не си ли?

— Е, аз вероятно вече съм свикнал донякъде. Не знам. И все пак... Да. Беше доста безцеремонен, нали?

— Безцеремонен? — Отпих голяма глътка от виното. — Също като едно време. Дори по-зле. Действително бях почнал да го харесвам, докато се преструваше на Ганелон. А сега, като пое отново нещата в свои ръце, пак е така деспотичен, както винаги — даде ни купища нареждания, които не си направи труда да обясни и отново изчезна.

— Каза, че скоро ще се свърже с нас.

— Предполагам, че и предишния път е имал подобни намерения.
— Не съм чак толкова сигурен.
— А не даде и никакви обяснения за досегашното си отсъствие.
Всъщност, на практика той не ни разкри нищо.
— Вероятно има свои основания за това.
— Започвам да си задавам един въпрос, Рандъм. Смяташ ли, че е възможно умът му вече да отслабва?
— Беше му достатъчно силен, за да те заблуди.
— С комбинация от животинска подлост и умение да се преобразява.
— И все пак успя, нали?
— Да. Успя.
— Коруин, а не ти ли се струва, че не желаш той да разполага с ефективен план, че не искаш той да се окаже прав?
— Това е нелепо. Аз не по-малко от всеки друг искам тази каша да се оправи.
— Да, но като че ли предпочиташ отговорът да дойде от другаде.
— Накъде биеш?
— Ти отказваш да му се довериш.
— Признавам. Не съм го виждал — като него самия — от дяволски много време и...
Рандъм поклати глава.
— Нямах това предвид. Ти се дразниш от самото му завръщане. Прав ли съм? Надявал си се да не го видим никога повече.
Извърнах поглед.
— Май е така — отвърнах накрая. — Но не заради освобождения трон или поне не само заради него. Причината е в татко, Рандъм. В него самия. Това е всичко.
— Знам — кимна той. — Ала трябва да признаеш, че праметна Бранд, което не беше никак лесно. Все още се удивлявам на изкусните му номера, с които накара теб да донесеш онази ръка от Тир-на Ногт и по някакъв начин подтикна мен да я дам на Бенедикт, погрижи се Бенедикт да се намира точно където трябва в нужния момент, така че всичко да стане както е искал и накрая си върна Рубина. Пък и все още е по-добър от нас в играта със Сенките. Управляваше ги от самия връх на Колвир, когато ни заведе до първичния Лабиринт. Аз не мога да направя това. Нито ти. И успя да надвие Жерар. Не ми се вярва умът

му да отслабва. Мисля, че много добре знае какво върши и независимо дали това ни харесва или не, смятам, че той е единственият, който може да се справи със сегашното положение.

— Опитваш се да ми кажеш, че трябва да му вярвам ли?

— Опитвам се да ти кажа, че нямаш никакъв избор.

Въздъгнах.

— Предполагам, че си прав. Няма смисъл да се чувствам огорчен. И все пак...

— Безпокои те заповедта за нападение, нали?

— Да, освен всичко друго. Ако изчакаме повече, Бенедикт ще може да събере по-голяма войска. Три дена съвсем не са достатъчни, за да се подготви за подобно нещо. Особено, когато знаем толкова малко за врага.

— Може и да не е така. Той разговаря много дълго с Бенедикт насаме.

— И това, също. Тези отделни нареждания. Цялата тази тайнственост... Явно не желае да ни се довери повече, отколкото е необходимо.

Рандъм се засмя. Аз също.

— Хубаво — кимнах. — Вероятно и аз така бих постъпил. Но три дена подготовка за война... — поклатих глава. — Дано наистина знае нещо, което на нас ни е неизвестно.

— Имам чувството, че това ще бъде по-скоро еднократно нападение, а не война.

— Само дете не си направи труда да ни обясни какво ще нападаме.

Рандъм вдигна рамене и си сипа още вино.

— Може би ще ни каже, когато се върне. Ти не си получил никакви специални нареждания, нали?

— Само да стоя и да чакам. А ти?

Той поклати глава.

— На мен ми каза, че като му дойде времето, ще разбере. Поне се е разбрал с Джулиан, казал му е да държи отредите си в пълна готовност.

— Оо? Те не са ли в Ардън?

Рандъм кимна.

— Кога е наредил това? — поинтересувах се аз.

— След като ти си тръгна. Прехвърли Джулиан тук с неговата Фигура, за да му даде нареждания и после двамата заедно потеглиха на коне. Чух татко да казва, че донякъде ще язди с него.

— По източния склон на Колвир ли тръгнаха?

— Да. Аз ги изпратих.

— Интересно. Какво още съм пропуснал?

Той се размърда в стола си.

— Това, което ме тревожи. След като татко се качи на коня и махна за довиждане, изведнъж се обърна към мен и каза: „Дръж Мартин под око.“

— И нищо повече?

— Нищо. Но докато го казваше, се смееше.

— Просто естествено подозрение към новодошлия, предполагам.

— Тогава защо се смееше?

— Предавам се.

Отрязях си парче сирене и го изядох.

— Може да се окаже, обаче — продължих след това, — че идеята не е лоша. Нищо чудно да не го е казал от подозрителност. Възможно е да смята, че Мартин има нужда да бъде защитен от нещо. Или пък и двете. Или нито едното. Знаеш го какъв е понякога.

Рандъм се изправи.

— Не бях помислил за тази възможност. Ела с мен сега, а? Цяла сутрин седиш тук, горе.

— Добре. — Станах и пристегнах Грейсуондир. — Къде е Мартин, между другото?

— Оставих го на първия етаж. Разговаряше с Жерар.

— Значи е в добри ръце. Жерар тук ли ще остане или ще се върне при флота?

— Не знам. Той не желае да обсъжда дадените му нареждания.

Излязохме от библиотеката и се запътихме към стълбището.

Докато слизахме, долових отдолу неясен шум и ускорих крачка.

Погледнах над перилата и видях при входа на тронната зала групичка стражи, сред които се извисяваше едрата фигура на Жерар. Всички бяха обърнати с гръб към нас. Прескочих наведнъж последните няколко стъпала. Рандъм беше недалеч зад мен.

Запробивах си път.

— Какво става, Жерар? — попитах.

— Проклет да съм, ако знам — отвърна той. — Виж сам. Но не може да се влезе.

Жерар се дръпна встрани и аз направих крачка напред. После още една. И толкова. Сякаш се сблъсках с леко еластична и напълно невидима стена. А зад нея видях гледка, която стегна спомените и чувствата ми на възел. Вкамених се, страхът ме хвана за гърлото и обездвижи ръцете ми. Това не беше никакъв мръсен номер.

Мартин, усмихнат, все още държеше в лявата си ръка някаква Фигура, а Бенедикт — очевидно наскоро повикан — стоеше пред него. Наблизо, върху по-високата част от пода, до трона, се намираше някакво момиче, което беше с гръб към нас. Изглежда двамата мъже разговаряха, но не можех да чуя думите.

Накрая Бенедикт се обърна и като че ли каза нещо на момичето. След малко тя сякаш му отговори. Мартин се отдръпна и мина от лявата ѝ страна. Докато момичето говореше, Бенедикт също се качи горе. Тогава успях да видя лицето ѝ. Те продължаваха да разговарят.

— Момичето ми се вижда някак познато — обади се Жерар, който бе пристъпил напред и сега стоеше до мен.

— Може да си я мернал, когато мина покрай нас в деня, в който умря Ерик — предположих аз. — Това е Дара.

Чух го как рязко си пое дъх.

— Дара! — възкликна той. — Значи ти... — гласът му заглъхна.

— Не съм лъгал. Тя съществува.

— Мартин! — извика Рандъм, който се бе приближил от дясната ми страна. — Мартин! Какво става?

Не последва отговор.

— Мисля, че не може да те чуе — рече Жерар. — Изглежда тази бариера ни изолира напълно.

Рандъм се опита да мине със сила напред, ръцете му заблъскаха нещо невидимо.

— Хайде всички заедно да го бутнем — предложи той.

Пак тръгнах напред. Жерар също натисна невидимата стена с цялата си тежест.

След около половин минута без никакъв успех, аз се отказах.

— Няма смисъл. Не можем да минем.

— Каква е тази проклетия? — попита Рандъм. — Какво ни спира...

Имах известни подозрения — нищо повече, обаче — за това какво ставаше, може би. И то само, защото сцената ми се струваше смътно позната. Ала сега... Сега посегнах към ножницата, за да се уверя, че Грейсуондир е още там.

Там беше.

Тогава как можех да си обясня присъствието на неповторимия ми меч, с ясно различимата резба по острието, увиснал във въздуха там, където изведнъж се бе появил, без нищо да го държи, съвсем близо до трона, с връх, който едва докосваше гърлото на Дара?

Не можех да си го обясня.

Но всичко прекалено много напомняше за случилото се през онази нощ в града на сънищата в небето, Тир-на Ногт, за да бъде просто съвпадение. Тук отсъстваха допълненията — мракът, объркването, плътните сенки, бурните чувства, които бях изпитвал — и все пак сцената беше почти същата, като през онази нощ. Много приличаше. Но не бе съвсем точно подобие. Стойката на Бенедикт беше по-различна, той се намираше по-назад, тялото му бе наведено под друг ъгъл. Не можех да чета по устните на Дара, но се питах дали тя задава същите странни въпроси. Съмнявах се. Разиграващата се сцена — подобна и все пак различна от преживяната от мен — вероятно е била оцветена в предишния случай — ако изобщо имаше някаква връзка с него — от ефектите, предизвикани тогава от силите на Тир-на Ногт върху съзнанието ми.

— Коруин — обади се Рандъм, — това там пред нея ми прилича на Грейсуондир.

— Нали? — откликнах аз. — Но както виждаш, той ми виси на кръста.

— Не е възможно да има друг като него... нали? Ти разбираш ли какво става?

— Започва да ми се струва, че може и да разбирам. Ала нищо не мога да направя, за да го спра.

Изведнъж мечът на Бенедикт изскочи от ножницата си и влезе в стълкновение с онзи, който толкова приличаше на моя. За миг Бенедикт поведе бой с невидим противник.

— Дай му да разбере, Бенедикт! — извика Рандъм.

— Няма как да стане — казах му аз. — След малко той ще загуби ръката си.

— Откъде знаеш? — попита Жерар.

— По някакъв начин аз съм човекът, който се бие с него — обясних. — Това е другата страна на моето преживяване в Тир-на Ногт. Не знам как е успял да го постигне, но на тази цена татко си върна Рубина.

— Нищо не разбирам — поклати глава Жерар.

Въздъгнах.

— Няма да твърдя, че ми е ясно как го е направил — рекох. — Но не бихме могли да влезем, докато оттам не изчезнат две неща.

— Какви две неща?

— Гледай само.

Бенедикт бе преместил меча си в другата ръка. Блестящата му протеза се стрелна напред и се вкопчи в невидима цел. Двата меча се парираха взаимно, склучени под натиск, а върховете им плавно се движеха към тавана. Дясната ръка на Бенедикт продължаваше да стиска.

Изведнъж Грейсуондир се освободи и бързо замахна. Той нанесе ужасен удар по дясната ръка на Бенедикт, точно на мястото, където започваше протезата. Тогава Бенедикт се извъртя и за няколко мига действията му бяха скрити от нашите погледи.

После отново се обърна и падна на едно коляно. Лявата му ръка стискаше остатъка от дясната. Протезата висеше във въздуха близо до Грейсуондир. Тя се отдалечаваше от Бенедикт и се спускаше надолу, заедно с меча. Когато и двата предмета стигнаха до пода, те не се удариха в повърхността му, а преминаха през него и изчезнаха.

Политнах напред, с мъка запазих равновесие и влязох в тронната зала. Барьерата я нямаше.

Мартин и Дара първи се втурнаха към Бенедикт. Дара вече бе откъснала парче от наметалото си и превързваше раната, когато Жерар, Рандъм и аз стигнахме до тях.

Рандъм хвана Мартин за рамото и го обърна към себе си.

— Какво става? — попита той.

— Дара... Дара ми каза, че иска да види Амбър — обясни Мартин. — И тъй като вече живея тук, аз се съгласих да я пренеса и да я разведа наоколо. После...

— Да я пренесеш ли? Имаш предвид с Фигура?

— Ами... да.

— Твоята или нейната?

Мартин започна да хапе долната си устна.

— Ами, виждаш ли...

— Дай ми тази колода — нареди Рандъм и дръпна кутийката от колана на Мартин. Отвори я и се зае да разглежда картите.

— После реших да кажа на Бенедикт, тъй като той се интересуваше от нея — продължи Мартин. — Бенедикт пожела да дойде и да я види...

— Какво е това, дявол да го вземе? — възкликна Рандъм. — Тук има твоя и нейна Фигура, както и една на някакъв човек, когото никога досега не съм виждал! Откъде си ги взел?

— Дай да ги погледна — обадох се аз.

Той ми подаде трите карти.

— Е? — попита. — Бранд ли ги е правил? Той е единственият сега, който знае как се изработват Фигури.

— Никога не бих се доближил до Бранд — обади се Мартин, — освен, за да го убия.

Но аз вече знаех, че не са правени от Бранд. Просто не бяха в неговия стил. Нито пък напомняха стила на някого, когото познавах. Ала в този момент мислите ми не се въртяха чак толкова около стила. Те бяха заети по-скоро с чертите на третия човек, за когото Рандъм каза, че никога досега не го е виждал. Аз го бях виждал. От картата ме гледаше лицето на младежа, който се бе приближил към мен в Царството на хаоса с арбалет в ръка, познал ме бе и се бе отказал да стреля.

Протегнах напред Фигурата.

— Мартин, кой е това?

— Човекът, който направи тези допълнителни Фигури — обясни той. — Добави една и на себе си, след като вече се беше захванал. Не знам как се казва. Той е приятел на Дара.

— Лъжеш — обвини го Рандъм.

— Нека тогава Дара да ни каже — реших аз и се обърнах към нея.

Тя все още стоеше на колене до Бенедикт, макар че бе приключила с превръзката и той вече се изправяше.

— Какво ще кажеш за това? — размахвах картата към нея. — Кой е този човек?

Дара погледна картата, после вдигна очи към мен. Усмихна се.

— Наистина ли не знаеш?

— Щях ли да питам иначе?

— Тогава погледни пак, а след това иди да се видиш в огледалото. Той е твой син, както и мой. Казва се Мерлин.

Не се поддавам лесно на шок, но в случая нямаше нищо лесно. Зави ми се свят. Но умът ми бързо пресмяташе. При съответните разлики във времето, всичко това беше възможно.

— Дара — промълвих с мъка, — какво всъщност искаш?

— Казах ти, когато минавах през Лабиринта, че Амбър трябва да бъде унищожен. Искам само да участвам пълноценно в това.

— Ти ще заемеш старата ми килия — заявих аз. — Не, другата до нея. Стража!

— Коруин, не избързвай — намеси се Бенедикт, като се изправи на крака. — Нещата съвсем не са толкова лоши, колкото изглеждат. Тя може всичко да обясни.

— Тогава да започва веднага.

— Не. Насаме. Само семейството.

Отпратих със знак стражите, които се бяха приближили при моя вик.

— Добре. Да отидем в някоя от стаите на горния етаж.

Бенедикт кимна, а Дара го подхвана за лявата ръка. Рандъм, Жерар, Мартин и аз ги последвахме навън. Хвърлих още един поглед назад, към празното място, където видението ми бе станало реалност. Така стояха нещата.

II

Изкачих се по склона на Колвир и скочих от седлото пред вратите на моята гробница. Влязох вътре и отворих ковчега. Празен беше. Добре. Бях започнал да изпитвам съмнения. Очаквах едва ли не да намеря себе си легнал там пред мен, доказателство, че въпреки всички признаци и интуицията ми, по някакъв начин съм се озовал в погрешна Сянка.

Излязох отново навън и погалих Звездин по муцуната. Слънцето грееше, а ветрецът бе хладен. Изпитах внезапно желание да отида до морския бряг. Но вместо да го направя, просто седнах на пейката и започнах да си пълня лулата.

Бяхме разговаряли. Седнала върху краката си на кафявия диван, Дара с усмивка бе повторила историята за произхода си от Бенедикт и Линтра, за израстването си в Царството на хаоса, едно до голяма степен неевклидово място, където движението на самото време предизвиква странни проблеми.

— Нещата, които ми каза, когато се срещнахме, бяха лъжи — обадох се аз. — Защо да ти вярвам сега?

Тя се усмихна и загледа ноктите си.

— Тогава се налагаше да те лъжа — обясни Дара, — за да получа каквото исках от теб.

— А какво искаше?

— Информация за семейството, Лабиринта, Фигурите, Амбър. Трябваше да спечеля доверието ти. Да се сдобия с дете от теб.

— Истината нямаше ли да свърши същата работа?

— Едва ли. Аз съм на страната на врага. Причините да искам тези неща не са от вида, който ти би одобрил.

— Уменията ти във фехтовката... Тогава ми каза, че Бенедикт те е тренирал.

— Учила съм при самия велик херцог Борел, Върховния господар на Хаоса.

— Ами външния ти вид? — продължих аз. — Той няколко пъти се промени, докато вървеше през Лабиринта. Как? И защо?

— Всички, които произлизат от Хаоса, могат да си менят формата — отвърна тя.

Спомних си представлението на Дуоркин в нощта, когато бе приел моя образ.

Бенедикт кимна.

— Татко заблуди всички ни със своята маскировка като Ганелон.

— Оберон е син на Хаоса — потвърди Дара. — Един разбунтувал се син на разбунтуван баща. Но силата още е в него.

— Тогава защо ние не умеем да го правим? — попита Рандъм.

Дара вдигна рамене.

— Опитвали ли сте някога? По всяка вероятност можете. От друга страна, нищо чудно тази способност да е закърняла във вашето поколение. Не знам. Колкото до мен, аз си имам няколко любими форми, в които се превъплъщавам в моменти на стрес. Израснала съм на място, където това е правило и всъщност понякога дори другата форма е доминиращата. Правя го по рефлекс. Точно това си наблюдавал... в онзи ден.

— Дара — погледнах я аз, — защо си искала нещата, които изброи: информация за семейството, Лабиринта, Фигурите, Амбър? И син?

— Добре — въздъхна тя. — Добре. Вече сигурно са ви известни плановете на Бранд... за унищожаването и новото построяване на Амбър?

— Да.

— В тях се включваше и нашето съгласие и съдействие.

— Както и убийството на Мартин? — попита Рандъм.

— Не — поклати глава Дара. — Ние не знаехме кого възнамерява да използва като... агент.

— А ако знаехте, щяхте ли да го спрете?

— Задаваш хипотетичен въпрос — рече тя. — Отговори си сам. Аз се радвам, че Мартин е още жив. Не мога да кажа нищо повече по този въпрос.

— Добре — кимна Рандъм. — Разкажи за Бранд.

— Той успя да се свърже с нашите водачи по методи, които бе научил от Дуоркин. Бранд имаше амбиции. Той се нуждаеше от

знания, от сила. И предложи сделка.

— Какви знания?

— Той, например, не знаеше как да унищожи Лабиринта...

— Значи вие сте отговорни за онова, което направи — заяви Рандъм.

— Щом предпочиташ така да виждаш нещата.

— Предпочитам.

Дара вдигна рамене и погледна към мен.

— Искаш ли да чуеш цялата история?

— Продължавай. — Обърнах се към Рандъм и той кимна.

— На Бранд му бе дадено онова, което искаше, но не му се доверяваха. Страхуваха се, че сдобие ли се веднъж с достатъчно сила, за да промени света както смяташе, той няма да се задоволи да управлява само новия Амбър. Смятаха, че ще се опита да разпростре властта си и над Хаоса. Те искаха един слаб Амбър, така че Хаоса да бъде по-силен, отколкото е сега — установяване на ново равновесие, при което повечето Сенки между двете царства да станат наши. От много отдавна се знае факта, че те не могат да се слоят, нито едното да бъде разрушено, без да повлияе на всички процеси в пространствата между тях. Резултатът ще бъде пълен ред или пълен хаос. И все пак, макар че разбираха какво си е наумил Бранд, нашите водачи се споразумяха с него. Това беше най-добрата възможност, представила им се от векове. Не можеха да я изпуснат. Усещаха, че са способни да се справят с Бранд и да го отстранят, когато накрая настъпеше моментът.

— Значи сте възнамерявали да го измамите — заключи Рандъм.

— Не и ако той си спазеше обещанията. Но ние знаехме, че няма да го направи. Затова си подготвихме ход срещу него.

— Какъв ход?

— Щяхме да му позволим да постигне целта си, след което той щеше да бъде унищожен. Мястото му щеше да бъде заето от член на кралската фамилия на Амбър, който освен това трябваше да бъде и от най-знатното семейство в Царството на хаоса, човек, отгледан при нас и подготвен за тази позиция. Връзката на Мерлин с Амбър дори е двойна, веднъж с Бенедикт, заради моето потекло и втори път пряко с теб. А вие сте двамата най-неоспорими претенденти за трона.

— Ти от кралското семейство на Хаоса ли си?

Тя се усмихна.

Станах. Отдалечих се. Загледах пепелта в камината.

— Чувствам се доста разстроен от участието си в предварително подготвен размножителен проект — заявих накрая. — Но тъй като явно е така и приемайки, че всичко казано от теб е вярно — за момента, — защо ни разправяш тези неща сега?

— Защото — разгорещи се Дара — ме е страх, че владетелите на моето царство ще стигнат толкова далеч, заради мечтите си, колкото и Бранд, заради неговите. Може би дори още по-далеч. А изглежда малцина разбират колко е деликатно равновесието, за което ви говорих. Аз съм пътувала сред Сенките около Амбър и съм влизала в самия Амбър. Познавам добре и Сенките, които се намират край Хаоса. Срещата съм много хора и съм видяла много неща. После, когато се срещнах с Мартин и поговорих с него, започнах да усещам, че промените, за които ми бе казвано, че са за добро, няма просто да послужат за обновяване на Амбър по вкуса на моите роднини. Те ще превърнат Амбър в обикновено продължение на Царството, а повечето Сенки ще се трансформират така, че да се присъединят към Хаоса. Амбър ще стане остров. Някои от нашите водачи, които още се чувстват обидени от това, че Дуоркин поначало е създал Амбър, действително желаят връщане на старите дни. Пълен хаос, от който възниква всичко. Аз намирам сегашното положение за по-съвършено и искам да го запазя. Целта ми е нито една страна да не постигне победа в нито един конфликт.

Обърнах се навреме, за да видя как Бенедикт клати глава.

— Значи ти не си на ничия страна — заяви той.

— Предпочитам да смятам, че съм и на двете страни.

— Мартин — обадих се аз, — и ти ли мислиш като нея?

Той кимна.

Рандъм се разсмя.

— Вие двамата? Срещу Амбър и Царството на хаоса взети заедно? Какво се надявате да постигнете? Как възнамерявате да продължите поддържането на това крехко равновесие?

— Ние не сме сами — рече Дара — и планът не е наш.

Пръстите ѝ потънаха в джоба ѝ. Когато ги измъкна, нещо проблесна. Тя го завъртя на светлината. В ръцете ѝ се намираще пръстенът с герб, който служеше за печат на баща ни.

— Откъде взе това? — попита Рандъм.

— Откъде мислиш?

Бенедикт пристъпи към нея и протегна ръка. Дара му подаде пръстена. Той внимателно го заразглежда.

— Наистина е неговият — обяви Бенедикт. — Виждам леките драскотини отзад, които знам отпреди. Защо се намира в теб?

— Първо, за да ви убедя, че действам правилно, като ви предавам неговите нареждания.

— Откъде изобщо се познавате? — попитах аз.

— Срецнах го, когато имаше... неприятности преди известно време — отговори тя. — Всъщност, може да се каже, че му помогнах да се отърве от тях. Това стана след като бях разговаряла с Мартин и бях по-склонна да симпатизирам на Амбър. А и баща ви също е човек, който умее да очарова и убеждава. Тогава реших, че не мога просто да стоя настрана и да го оставя пленник на моя род.

— Знаеш ли как е попаднал в плен?

Дара поклати отрицателно глава.

— Чувала съм само, че Бранд го подлъгал до някаква много отдалечена от Амбър Сянка, където станало възможно да го заловят. Предполагам, че е ставало дума за фалшиво търсене на несъществуващ магически атрибут, способен да възстанови Лабиринта. Той вече съзнава, че единствен Рубина е в състояние да направи това.

— А фактът, че си му помогнала да избяга... как се отрази на отношенията с твоите хора?

— Не особено добре — въздъхна тя. — Временно съм без дом.

— И искаш да си намериш дом тук?

Дара отново се усмихна.

— Зависи как ще се развият събитията. Ако моите хора постигнат своето, ще трябва да се върна там или да остана в каквито Сенки има тогава.

Измъкнах една Фигура и я загледах.

— Ами Мерлин? Къде е той сега?

— С тях — отвърна Дара. — Опасявам се, че вече е техен човек. Той знае потеклото си, но те от дълго време се грижат за възпитанието му. Не знам дали може да бъде спечелен.

Вдигнах Фигурата и се вгледах съсредоточено в нея.

— Няма смисъл — обади се Дара. — Не действа между Амбър и Хаоса.

Спомних си колко трудна беше връзката, когато се намирах в самия край на онова място. Въпреки това, опитах.

Картата в ръцете ми изстина и аз мислено се вмъкнах в нея. Усетих съвсем слабо реагиращо присъствие. Напрегнах се още повече.

— Мерлин, аз съм Коруин. Чуваш ли ме?

Сякаш долових отговор. Той като че ли беше: „Не мога да...“ После всичко свърши. Фигурата загуби студенината си.

— Успя ли да го достигнеш? — попита Дара.

— Не съм съвсем сигурен. Но така ми се струва. Само за миг.

— Повече е отколкото си мислех — заяви тя. — Или условията са добри, или умовете ви много си приличат.

— Когато взе да размахваш пръстена на татко, ти спомена някакви нареждания — намеси се Рандъм. — Какви нареждания? И защо ги праща по теб?

— За да не се губи време.

— Време ли? По дяволите! Та той тръгна едва тази сутрин!

— Трябваше да свърши нещо и още не беше готов за друго. А нямаше представа колко време ще му отнеме. Но той се свърза с мен точно преди да дойде тук — макар че това посрещане доста ме изненада — и сега е готов да започне следващата фаза.

— Къде разговаря с него? — попитах. — Къде се намира той?

— Нямам представа. Оберон установи връзката.

— И...?

— Иска Бенедикт да нападне веднага.

Жерар най-после се размърда в огромния фотьойл, който бе заел, за да слуша. Той стана, затъкна палци в колана си и изгледа Дара отгоре-надолу.

— Подобна заповед трябва да дойде директно от татко.

— Точно такъв е случаят — каза тя.

Той поклати глава.

— Не звучи убедително. Защо ще се свързва с теб — човек, на когото имаме причини да не вярваме, — а не с някой от нас?

— Предполагам, че не може да ви достигне в момента. А с мен успя да установи контакт.

— Защо?

— Той не употреби Фигура. И без това не разполага с моята. Възползва се от един резониращ ефект на черния път, подобен на способа, с който веднъж Бранд избяга от Коруин.

— Явно ти е добре известно къде какво става.

— Вярно е. Все още имам някои източници в Царството на хаоса, а и самият Бранд се прехвърли там след вашия двубой.

— Знаеш ли къде е баща ни в този момент? — попита Рандъм.

— Не. Ала си мисля, че сигурно е отишъл в истинския Амбър, за да се консултира с Дуоркин и да огледа отново щетите, нанесени на първичния Лабиринт.

— С каква цел?

— Не знам. Вероятно, с цел да реши какви действия да предприеме. Фактът, че ме потърси и нареди да осъществим нападението, сигурно означава, че е взел решение.

— Преди колко време водихте този разговор?

— Преди няколко часа... за мен. Но аз се намирах сред Сенките далеч оттук. Не зная какви са различията във времето. Още съм прекалено нова в тези неща.

— Значи може да е станало съвсем скоро. Не е изключено да е било дори преди мигове — каза Жерар замислено. — Защо е разговарял с теб, вместо с някой от нас? Не вярвам да не е могъл да се свърже с нас, ако действително го е искал.

— Вероятно демонстрира предпочитанието си към мен — подхвърли Дара.

— Всичко това може да е самата истина — намеси се Бенедикт, — но аз няма да мръдна оттук, без да съм получил потвърждение на тази заповед.

— Файона още ли е при първичния Лабиринт? — попита Рандъм.

— Последното, което чух, е — отвърнах му аз, — че се е разположила на лагер там. Разбирам какво имаш предвид...

Измъкнах картата на Фай.

— За да установим връзка оттам се оказа, че един човек не е достатъчен — напомни Рандъм.

— Прав си. Ела да ми помогнеш.

Той се изправи и застана до мен. Бенедикт и Жерар също се приближиха.

— Това, което правите, е съвсем излишно — запротестира Дара.

Без да ѝ обръщам внимание, аз се съсредоточих над деликатните черти на червенокосата ми сестра. След секунди, установихме контакт.

— Файона — заговорих, като видях по обкръжението ѝ, че все още се намира в центъра на всичко, — татко там ли е?

— Да — отвърна тя с непроницаема усмивка. — Вътре е, при Дуоркин.

— Слушай, проблемът е неотложен. Не знам дали си виждала Дара, но тя е тук...

— Знам коя е, но никога не сме се срещали.

— Е, та тя твърди, че по нея татко изпраща до Бенедикт заповед за нападение. Носи пръстена-печат като гаранция, но татко досега не е споменавал за това. На теб известно ли ти е нещо?

— Не — поклати глава Файона. — Ние само си разменихме поздравя, когато преди малко той се появи тук, заедно с Дуоркин, за да огледат Лабиринта. Но в мен възникнаха някои подозрения и всичко това ги потвърждава.

— Подозрения ли? Какво имаш предвид?

— Мисля, че татко смята да се опита да поправи Лабиринта. Той носеше Рубина, а дочух и някои от нещата, които каза на Дуоркин. Ако се заеме с това, в Царството на хаоса ще научат още в мига на започването му. И ще се опитат да го спрат. Явно иска да нападне първи, за да са заети с отбраната. Само че...

— Какво?

— Това ще го убие, Коруин. Сигурна съм. Независимо дали ще успее или не, самият процес ще го унищожи.

— Трудно ми е да повярвам.

— Че един крал може да умре за кралството си?

— Че татко би го направил.

— Тогава или той се е променил, или ти никога не си го познавал. Но аз действително вярвам, че възнамерява да се опита.

— А защо ни изпраща последните си нареждания по човек, на който знае, че нямаме доверие?

— За да покаже, че иска да ѝ вярвате, предполагам, след като потвърди всичко.

— Начинът ми се вижда доста заобиколен, но съм съгласен, че не бива да действаме без неговото потвърждение. Би ли могла да го

получиш за нас?

— Ще се опитам. Ще ви се обадя веднага, след като говоря с него.

Тя прекъсна връзката.

Обърнах се към Дара, която бе чула само нашата страна на разговора.

— Знаеш ли какво възнамерява да направи татко точно в този момент?

— Нещо, свързано с черния път — вдигна рамене тя. — Той подхвърляше намеци в този смисъл. Но какво или как, не каза.

Дръпнах се встрани. Събрах картите си и ги пъхнах в кутийката им. Не ми харесваше този обрат на събитията. Целият ден бе започнал лошо и нещата продължаваха да се влошават. А едва бе минало обяд. Поклатих глава. Когато разговарях с него, Дуоркин ми бе описал какви ще са резултатите от всеки опит да бъде поправен Лабиринта и те ми бяха прозвучали доста ужасяващо. Да предположим, че татко направеше опит, не успееше и загинеше при това? Къде щяхме да се окажем тогава? Точно, където се намирахме и сега, само че без водач в навечерието на битката... и с отново повдигнатия проблем за наследяването на трона. Умовете ни ще бъдат заети с всички онези противни помисли, докато напредваме към бойното поле, и всеки от нас отново ще започне личната си подготовка за борба с всички останали, оправим ли се веднъж с настоящия външен враг. Трябваше да има и някакъв друг начин да се реши проблема. По-добре татко да е жив и на трона, отколкото подновяване на интригите за наследството.

— Какво чакаме? — попита Дара. — Потвърждение ли?

— Да — отговорих.

Рандъм взе да крачи напред-назад. Бенедикт седна и заоглежда превръзката на ръката си. Жерар се облегна върху полицата на камината. Аз стоях и мислех. И точно тогава ме осени една идея. Веднага я отблъснах, но тя пак се върна. Не ми допаднаше, но нищо не можеше да се направи. Трябваше да действам бързо, обаче, преди да съм убедил себе си, че може да има и друга гледна точка. Не. Щях да се придържам към тази. Дяволите да я вземат!

Долових усещане за контакт. Зачаках. След секунди, пред мен пак беше Файона. Тя се намираше сред позната обстановка, която възприех едва след няколко мига: всекидневната на Дуоркин от другата

страна на тежката врата в края на пещерата. И татко, и Дуоркин бяха с нея. Татко се бе отказал от маскировката си като Ганелон и отново бе възприел истинския си образ. Видях, че носи Рубина.

— Коруин — заговори Файона, — вярно е. Татко действително е изпратил заповедта за нападението по Дара и очакваше това обаждане за потвърждение. Аз...

— Файона, пренеси ме при вас.

— Какво?

— Чу ме добре. Веднага!

Протегнах дясната си ръка. Тя ми подаде нейната и те се докоснаха.

— Коруин! — извика Рандъм. — Какво става!

Бенедикт бе скочил на крака, а Жерар вече се приближаваше към мен.

— Скоро ще разберете — отвърнах аз и направих крачка напред.

Стиснах ръката ѝ преди да я пусна и се усмихнах.

— Благодаря ти, Фай. Здравей, татко. Здравсти, Дуоркин. Как вървят нещата?

Хвърлих поглед към масивната врата и видях, че стои отворена. Тогава заобиколих Файона и се запътих към тях. Татко бе наклонил глава, очите му бяха присвити. Познавах този израз.

— Какво има, Коруин? Ти си тук без разрешение. Вече потвърдих тази проклета заповед и сега очаквам да бъде изпълнена.

— Ще бъде — кимнах. — Не съм дошъл тук да я оспорвам.

— А защо си дошъл тогава?

Приближих се още малко, преценявайки наум както думите си, така и разстоянието. Радвах се, че той остана седнал.

— Известно време пътувахме с теб като приятели — заговорих аз. — Проклет да съм, ако не започнах истински да те харесвам. За разлика от преди, както ти е известно. Преди нямах и смелостта да ти го кажа, но знаеш, че беше точно така. Приятно ми е да си мисля, че всичко между нас можеше да изглежда и по този начин, ако не бяхме един за друг това, което сме. — За един кратък миг погледът му сякаш поомекна и аз заех позиция. — Във всеки случай предпочитам да те виждам в тази светлина, иначе никога не бих направил за теб това.

— Кое? — попита той.

— Това.

Сграбчих Рубина и с рязко движение нагоре прехвърлих верижката над главата на татко. След което се завъртях и на бегом изхвърчах от стаята. Тряснах вратата и чух как бравата изщрака зад гърба ми. Нямах как да я заключа отвън, затова продължих тичешком напред, като се придържах към маршрута, по който ме бе превел Дуоркин. Зад гърба си чух очаквания рев.

Следвах извивките на прохода. Спънах се само веднъж. Във въздуха все още се носеше силната, тежка миризма на Уиксър. Тичах без да спирам и най-после след един завой пред мен проблесна дневна светлина.

Втурнах се към нея, а междувременно нахлузих верижката на Рубина на врата си. Усетих как камъкът тупва на гърдите ми и насочих мислите си към него. В пещерата зад мен кънтяха стъпки.

Навън!

Спринтирах към Лабиринта, като възприемах вече през Рубина, превърнал се в мое допълнително сетиво. Аз бях единственият, освен татко и Дуоркин, който бе напълно настроен към него. Дуоркин ми бе казал, че Лабиринта може да бъде поправен от човек с такава настройка, ако той мине през първичния Лабиринт и изгори петното по цялото му протежение, като го замества с чистия образ на Лабиринта, който носи в себе си. По този начин ще бъде унищожен и черният път. Тогава по-добре да го направя аз, а не татко. Все още имах чувството, че някаква част от крайния си вид черният път дължеше и на моето проклятие. Исках по този начин да изтрия и вината си. А пък след войната, татко много по-добре от мен щеше да се справи с въвеждането на реда. В този момент осъзнах, че вече не желая трона. Дори да ми го предложеха, мисълта за извеждането на кралството от всичките мрачни векове, които вероятно му предстояха, щеше да ме отблъсне. Може би за мен щеше да е много по-лесно, ако загинех по време на този опит. Ерик беше мъртъв и аз вече не го мразех. Другото, което ме бе подтиквало да действам — тронът — изглежда ме бе привличало само, защото той го бе желал. Сега не го исках. Какво ми оставаше? Първо се бях присмял на Вайъли, после бях размислил. Тя се бе оказала права. Старият войник в мен беше най-силен. Всичко беше въпрос на дълг. Ала не само дълг. Имаше и още нещо...

Стигнах до Лабиринта и бързо се запътих към началото му. Хвърлих поглед назад към входа на пещерата. Татко, Дуоркин, Файона

— никой още не бе излязъл. Чудесно. Вече нямаха никакъв шанс да дойдат навреме, за да ме спрат. Стъпех ли веднъж в Лабиринта, щеше да е твърде късно да направят каквото и да било, освен да чакат и да наблюдават. За един кратък миг си спомних изчезването на Яго, отблъснах тази мисъл, съсредоточих се да успокоя съзнанието си до нивото, необходимо за начинанието, сетих се за битката си с Бранд на това място и за странния начин, по който той го напусна, отблъснах и тази мисъл, забавих дишането си, подготвих се.

Завладя ме някаква летаргия. Време беше да започна, но аз се забавих още миг, като се опитвах да настроя добре съзнанието си за трудната задача, която стоеше пред мен. За момент Лабиринта заплува пред погледа ми. Сега! Дявол да го вземе! Сега! Стига толкова приготовления! Започвай, казах си. Тръгвай!

Стоях неподвижен и съзерцавах Лабиринта, сякаш насън. Задълго забравих за себе си, докато го наблюдавах. Лабиринта и дългото черно петно, което трябваше да бъде отстранено...

Вече не ми се струваше важно, че той може да ме убие. Мислите ми плуваха и се наслаждаваха на красотата му...

Чух някакъв шум. Сигурно татко, Дуоркин и Файона идваха. Трябваше да направя нещо, преди да са стигнали до мен. Трябваше да прекрача вътре, най-късно след миг...

Откъснах очи от Лабиринта и хвърлих поглед назад към входа на пещерата. Те бяха излезли и се спускаха по склона. Спряха. Защо? Защо спряха?

Какво значение имаше? Разполагах с необходимото ми време, за да започна. Опитах се да вдигна крак и да пристъпя напред.

Почти невъзможно ми бе да помръдна. Преместих с огромни усилия крака си на около пет сантиметра напред. Тази първа стъпка се оказа по-мъчителна от ходенето през самия Лабиринт, при това към края му. Ала сега като че ли се борех не толкова с външна съпротива, колкото с непохватността на собственото си тяло. Беше почти, сякаш...

Тогава в съзнанието ми изникна образът на Бенедикт, застанал край Лабиринта в Тир-на Ногт, приближаващия се с насмешка Бранд, пулсирането на Рубина...

Още преди да погледна надолу, знаех какво ще видя.

Червеният камък пулсираше в синхрон с ударите на сърцето ми.

Да ги вземат дяволите!

Или татко, или Дуоркин — или и двамата — въздействаха мислено на Рубина и ме парализираха. Не изпитвах никакво съмнение, че всеки от тях би могъл да го направи и сам. Но все пак, на това разстояние, не си струваше да се предавам без борба.

Продължих да избутвам напред крака си, като бавно го плъзгах към началото на Лабиринта. Успеех ли веднъж да вляза, не виждах как биха могли...

Задряхмах... Усетих, че падам. За миг бях заспал. Случваше ми се отново.

Когато отворих очи, видях част от Лабиринта. Щом обърнах глава, видях крака. Като вдигнах поглед, видях татко, който държеше Рубина.

— Вървете си — нареди той на Дуоркин и Файона, без да погледне към тях.

Те се отдръпнаха, а татко сложи Рубина на врата си. После се наведе и ми подаде ръка. Аз я поех и той ме изправи на крака.

— Щеше да направиш страхотна глупост — каза Оберон.

— За малко щях да успея.

Той кимна.

— И естествено щеше да загинеш, без да постигнеш нищо — заяви татко. — Но въпреки всичко изпълнението ти беше отлично. Хайде да се поразходим.

Хвана ме под ръка и тръгнахме покрай Лабиринта.

Докато вървахме, наблюдавах странното, безхоризонтно небеморе около нас и се питах какво ли щеше да стане, ако бях успял да тръгна през Лабиринта, какво ли щеше да се случва точно в този момент.

— Променил си се — отбеляза накрая татко — или никога всъщност не съм те познавал.

Вдигнах рамене.

— По малко и от двете, предполагам. Аз мислех да кажа същото за теб. Ще ми отговориш ли на един въпрос?

— Питай.

— Трудно ли ти беше да се преструваш на Ганелон?

Оберон се разсмя.

— Никак — отвърна той. — Може дори за миг да си зърнал истинския ми облик.

— Ганелон ми харесваше. Или по-точно, ти в неговия образ. Чудя се какво ли е станало с истинския Ганелон?

— Отдавна е мъртъв, Коруин. Срецнах го, след като ти го беше заточил от Авалон, преди много време. Той не беше лош човек. Не можеше да му се довериш за нищо, разбира се, но аз и без това не се доверявам на никого, ако не е крайно необходимо.

— Цялото ни семейство е такова.

— Съжалявам, че трябваше да го убия. Но той не ми остави никакъв избор. Всичко това се случи много отдавна, ала аз си го спомням ясно, така че сигурно ми е направил впечатление.

— Ами Лорейн?

— Страната ли? Добре свършена работа, мисля. Аз разработих нужната Сянка. Тя трупаше сила от самото ми присъствие в нея, както става с всяко място, което обитаваме достатъчно дълго. Както направи ти в Авалон, а после и на онова другото място. Погрижил се бях да прекарам дълго време там, като повлиях с волята си на скоростта, с която течеше времето.

— Не знаех, че е възможно да се постигне такова нещо.

— Силата в нас нараства бавно, като започва от мига, в който минем през Лабиринта. Имаш още много неща да учиш. Да, аз направих Лорейн силна и особено желана за нарастващата мощ на черния път. Погрижих се и да я разположа на пътя ти, независимо накъде ще тръгнеш. След бягството ти, всички пътища водеха към Лорейн.

— Защо?

— Това беше капан, който бях заложил за теб и може би един вид изпитание. Исках да бъда с теб, когато се изправиш срещу силите на Хаоса. Освен това исках и да попътувам с теб известно време.

— Изпитание ли? За какво си ме изпитвал? И защо ти е било да пътуваш с мен?

— Не можеш ли да се досетиш? От толкова отдавна ви наблюдавам. Не съм обявил никого за престолонаследник. Нарочно оставях въпроса нерешен. Всички вие достатъчно приличате на мен, за да съм сигурен, че в мига, в който назова някого от вас, ще подпиша неговата или нейната смъртна присъда. Не. Умишлено оставих нещата такива до самия край. Ала сега вече съм решил. Това ще бъдеш ти.

— Там, в Лорейн, ти за малко влезе във връзка с мен, като използва собствения си образ. Тогава ми каза да взема трона. Ако решението ти датира от онзи момент, защо бе нужно да продължаваш с маскарада?

— Но аз не бях решил още. Просто гледах да те поощря, за да продължиш. Страхувах се да не би прекалено силно да се привържеш към онова момиче и страната му. Когато излезе като герой от Черния кръг, можеше да решиш да се установиш и да останеш там. Исках да ти внуша мисъл, която да те подтиква да продължиш пътуването си.

Умълчах се задълго. Бяхме изминали доста голямо разстояние около Лабиринта.

— Има едно нещо, което трябва да знам — заявих накрая аз. — Преди да дойда тук, разговарях с Дара, която се стреми да изчисти петното от името си пред нас...

— То вече е чисто — прекъсна ме Оберон. — Аз съм го изчистил.

Поклатих неубедено глава.

— Въздържах се и не я обвиних в нещо, за което си мисля от доста време насам. Но имам съвсем основателна причина да смятам, че не може да ѝ се вярва, въпреки нейните протести и твоето поръчителство. Две причини, всъщност.

— Знам, Коруин. Ала тя не е убила слугите на Бенедикт, за да завоюва позицията си в неговата къща. Това направих аз, за да осигуря достъпа ѝ до теб точно в необходимия момент.

— Ти? Ти си участвал в целия ѝ заговор? Защо?

— Тя ще ти бъде добра кралица, синко. Кръвта на Хаоса е силна. Време беше за ново вливане. Ще получиш трона вече осигурен с наследник. Докато настъпи моментът Мерлин да те смени, той отдавна ще е забравил възпитанието на Хаоса.

Обиколили бяхме целия Лабиринт до мястото на черното петно. Спрях. Примижах и започнах да го изучавам.

— Смяташ, че това нещо ще те убие? — попитах накрая аз.

— Знам, че ще го направи.

— Ти не си се поколебал да убиеш невинни хора, за да ме манипулираш. И все пак си готов да жертваш живота си за кралството.

Вдигнах поглед към него.

— Моите собствени ръце също не са чисти — казах — и аз определено не мога да си позволя да те съдя. Ала преди малко, когато се подготвих да тръгна през Лабиринта, си помислих колко много са се променили чувствата ми — към Ерик и към трона. Предполагам, че постъпваш така, защото ти го повелява дългът. Аз също усещам сега своя дълг към Амбър, към трона. Дори нещо повече, всъщност. Много повече, както осъзнах тогава. Но осъзнах и нещо друго, нещо, което дългът не изисква от мен. Не знам кога или как е станало това, но аз вече не желая трона, татко. Извинявай, ако ти обърквам плановете, ала не искам да бъда крал на Амбър. Съжалявам.

Извърнах поглед и се загледах пак в петното. Чух Оберон да въздъхва.

— Сега смятам да те изпратя у дома — заговори той. — Оседлай коня си и вземи със себе си провизии. Отиди някъде извън града — където и да е, стига да е усамотено.

— Гробницата ми?

Татко изсумтя и леко се подсмихна.

— Става. Иди там и чакай да чуеш волята ми. Трябва да помисля. Изправих се. Той се пресегна и постави дясната си ръка на рамото ми. Рубина пулсираше. Оберон се взря в очите ми.

— Никой не може да има всичко, което иска, по начина, по който го иска — каза той.

И последва ефект на отдалечаване — нещо като усещането при Фигурите, само че в обратна посока. Долових гласове и след миг видях около себе си помещението, което бях напуснал. Бенедикт, Жерар, Рандъм и Дара още се намираха там. Почувствах как татко пусна рамото ми. После него го нямаше, а аз отново стоях сред всички тях.

— Какво става? — попита Рандъм. — Видяхме татко да те връща. Между другото, как го прави този номер?

— Не знам — отвърнах аз. — Но той потвърди казаното от Дара. Дал ѝ е пръстена и нареждането.

— Защо? — поинтересува се Жерар.

— Искал да се научим да ѝ вярваме.

Бенедикт стана.

— Тогава аз отивам да изпълня, каквото ми е наредено.

— Оберон иска да ги нападнеш, а после да отстъпиш — обади се Дара. — След това е необходимо само да ги удържаш.

— Колко дълго?

— Той каза само, че това щяло да стане очевидно.

Бенедикт ни дари с една от редките си усмивки и кимна. Измъкна с единствената си ръка своите карти, извади ги от кутийката и намери специалната Фигура с Царството на хаоса, която му бях дал.

— Успех — пожела му Рандъм.

— Да — съгласи се Жерар.

Добавих и аз своите пожелания и го загледах как избледнява. Когато и дъгата на послеобраза му изчезна, отместих очи и видях, че Дара плаче мълчаливо. С нищо не показах, че съм забелязал.

— Аз също вече имам нещо като... нареждания — заявих. — Най-добре ще е да тръгвам.

— И аз ще се връщам при флота — рече Жерар.

— Не — чух да реагира Дара, докато се движех към вратата.

Спрях.

— Ти трябва да останеш тук, Жерар, и да се погрижиш за сигурността на самия Амбър. Никой няма да ни нападне откъм морето.

— Но аз мислех, че Рандъм ще поеме защитата тук.

Дара поклати глава.

— Рандъм ще се присъедини към Джулиан в Ардън.

— Сигурна ли си? — попита Рандъм.

— Напълно.

— Добре — каза той. — Приятно е все пак да знам, че поне се е сетил за мен. Съжалявам, Жерар. Това е положението.

Жерар просто гледаше озадачено.

— Надявам се, че знае какво прави.

— Вече говорихме за това — отвърнах му аз. — Довиждане.

Чух стъпки, като излязох от залата. Дара вървеше зад мен.

— Какво има пък сега? — попитах я аз.

— Мислех си да дойда с теб, където и да отиваш.

— Просто ще се кача горе да взема малко провизии. А после съм към конюшните.

— Ще дойда с теб.

— Ще пътувам сам.

— И без това не бих могла да те придружа. Още не съм разговаряла със сестрите ти.

— И те са включени в плана, а?

— Да.

Повървахме известно време мълчаливо, после тя каза:

— Цялата работа не беше толкова хладнокръвно обмислена, колкото изглежда, Коруин.

Влязохме в склада за провизии.

— Каква работа?

— Знаеш какво имам предвид.

— А. Това ли. Ами, добре.

— Аз те харесвам. Ако и ти чувстваш нещо, може да не е само онзи единствен ден.

Наранената ми гордост веднага предложи хаплив отговор, но аз го преглътнах. Човек научава някои неща в продължение на толкова столетия. Тя ме бе използвала наистина, но изглежда не бе действала само като чужд агент на времето. Най-лошото беше, предполагам, че татко искаше от мен да я харесвам. Ала не позволих на негодуванието ми да се смеси с чувствата, които в действителност изпитвах и може би щях да изпитвам. Така че казах:

— И аз те харесвам — и я погледнах. Тя изглеждаше, като че ли имаше нужда точно в този момент да бъде целуната, затова го направих. — Сега трябва да се приготвям.

Дара се усмихна и ми стисна ръката. После си тръгна. Реших, че моментът не е подходящ да се впускам в проучване на чувствата си. Подбрах си няколко неща.

Оседлах Звездин и пак се запътих по склона на Колвир към моята гробница. Седнах пред нея, запалих си лулата и загледах облаците. Денят ми беше преизпълнен със събития, а все още бе едва рано следобед. Из съзнанието ми се мотаеха всякакви предчувствия, никое от които не заслужаваше да го покания на обяд.

III

Връзката се установи внезапно, точно когато задрямвах. Веднага скочих на крака. Беше татко.

— Коруин, взех решение и моментът настъпи. Оголи лявата си ръка.

Послушах го, а през това време очертанятията му продължиха да придобиват плътност и постепенно тялото му стана материално. Върху лицето му бе изписана някаква странна тъга, каквато никога не бях виждал там преди.

Той хвана ръката ми и измъкна кинжала си.

Наблюдавах го как ме поряза, след това прибра ножа. Бликна кръв и той я събра в лявата си шепа. Пусна ръката ми, покри шепата с дясната си длан и се дръпна от мен. Вдигна ръце към лицето си, духна в тях и бързо ги раздели.

Върху ръката му стоеше качулата червена птица с размерите на гарван, перата ѝ бяха с цвета на моята кръв. Тя се премести към китката му и погледна към мен. Дори очите ѝ бяха червени и ми се стори, че виждам в тях нещо познато, когато наклони глава и замислено ме загледа.

— Това е Коруин, човекът, който трябва да следваш — обърна се към птицата татко. — Запомни го.

После я премести на лявото си рамо, откъдето тя продължи да ме наблюдава, без да прави никакви опити да отлети.

— Сега трябва да тръгваш, Коруин — каза ми той. — И то бързо. Качи се на коня си и поеми на юг, като преминеш в Сенките колкото можеш по-скоро. Препускай. Отдалечи се максимално оттук.

— Къде отивам, татко? — попитах.

— В Царството на хаоса. Знаеш ли пътя?

— На теория. Никога не съм минавал разстоянието на кон.

Той бавно кимна.

— Потеглай тогава. Искам да създадеш колкото е възможно по-голяма разлика в скоростта на протичане на времето между това място

и теб.

— Добре — съгласих се аз, — ала нищо не разбирам.

— Ще разбереш, когато му дойде времето.

— Но има и по-лесен начин — взех да протестирам аз. — Мога да стигна там по-бързо и с много по-малко проблеми, ако просто се свържа с Бенедикт и го накарам да ме пренесе.

— Не върши работа — възрази татко. — Необходимо е да минеш по дългия път, защото ще носиш нещо, което ще ти бъде предадено по време на пътуването.

— Предадено ли? Как?

Той вдигна ръка и погали перата на червената птица.

— С този твой приятел. Той не би могъл да прелети целия път до Хаоса... навреме.

— Какво ще ми донесе той?

— Рубина. Съмнявам се, че ще съм в състояние да го прехвърля сам, когато свърша с онова, което трябва да направя с него. А силата му може да ни е от полза там.

— Разбирам — рекох. — И все пак не виждам защо е нужно да яздя по целия път. Мога да се прехвърля с Фигурите, след като получа камъка.

— Опасявам се, че няма да можеш. Приключача ли веднъж с това, което трябва да бъде направено тук, за определен период от време Фигурите ще станат неизползваеми.

— Защо?

— Защото цялата структура на съществуването ще претърпи изменения. Тръгвай сега, дявол да го вземе! Мятай се на коня си и потегляй!

Останах загледан в него още миг.

— Татко, няма ли друг начин?

Той просто поклати отрицателно глава и вдигна ръка. Започна да избледнява.

— Сбогом.

Обърнах се и яхнах коня. Имаше още какво да се каже, но беше твърде късно. Насочих Звездин към пътеката, която щеше да ме отведе на юг.

Макар че татко умееше да борави със Сенките и навръх Колвир, аз никога не съм го можел. Нужно ми бе доста да се отдалеча от Амбър, за да започна промените.

И все пак, като знаех, че това е възможно, реших, че трябва да опитам. И така, докато се спусках към Гарнат по голия камънак през скалистите проходи, в които виеше вятърът, аз посегнах мислено към самата тъкан на пространството около мен.

... Малка групичка сини цветя, щом заобиколих каменистото възвишение. Усетих да ме обзема вълнение при вида им, защото те бяха скромни плод на моите усилия. Продължих да налагам волята си над света, който се разкриваше след всеки нов завой.

Сянка на триъгълен къс скала върху пътеката... Леко усилване на вятъра...

Някои от по-дребните промени наистина ставаха. Обратен завой на пътеката... Цепнатина в почвата... Старо птиче гнездо, високо на скалистия склон... Още сини цветя...

Защо не? Дърво... Още едно...

Усещах как силата струи в мен и продължавах да правя промени.

В този момент ми хрумна нещо, свързано с новооткритата ми способност. Възможно бе досега да са ме възпирали от подобно манипулиране чисто психологически причини. До неотдавна смятах, че Амбър е единствената, неизменна реалност, от която получават формата си всички Сенки. Сега съзнавах, че Амбър е просто първата Сянка, а онова място, на което се намираще баща ми, представляваше истинската реалност. Следователно, макар че голямата близост правеше по-трудно налагането на промени тук, това съвсем не беше невъзможно. И все пак, ако обстоятелствата бяха други, щях да си спестя усилията, докато стигнех до по-отдалечено и по-лесно за въздействие място.

Ала сега беше наложително да бързам. Трябваше да се напрегна, да дам всичко от себе си, за да изпълня волята на баща ми.

Когато стигнах до пътеката, която водеше по южния склон на Колвир, местността около мен вече се бе променила. Огледах редицата полегати сипеи, които заместваха обичайните стръмни откоси покрай пътя. Навлизах в земите на Сенките.

Черният път продължаваше да се простира като тъмен белег от лявата ми страна, но тази долина Гарнат, която прорязваше, беше в

малко по-добро състояние от толкова добре познатата ми досега. Очертанията ѝ бяха по-меки, тъй като на места зеленината навлизаше по-навътре сред мъртвата пустош. Сякаш проклятието ми над земята бе започнало да отслабва. Илюзорно усещане, разбира се, защото това всъщност вече не беше точно моят Амбър. Но — Съжалявам, че взех участие в тази злина — обърнах се мислено към всичко наоколо, почти като в молитва. — Сега съм тръгнал да опитвам да поправам стореното. Прости ми, о, дух на това място. Очите ми потърсиха Горичката на еднорога, но тя беше прекалено далече на запад, прикрита с твърде много дървета, за да мога дори да зърна свещената полянка.

Склонът ставаше все по-полегат, докато напредвах и постепенно се превръщаше в редица ниски хълмове. Позволих на Звездин да ускори ход, пресякохме ги в югозападна посока и едва след това най-после се отправихме на юг. Все по-надолу и по-надолу. Далеч от лявата ми страна проблясваше морето. Скоро черният път щеше да застане между нас, тъй като се спусках към Гарнат в неговата посока. Независимо какво вършех със Сенките, не можех да изтрия това злокобно присъствие. Всъщност, най-бързо бих стигнал до целта си, ако се движех успоредно на черния път.

Най-накрая се озовах в самата долина. От дясната ми страна, в далечината се издигаше Гората на Ардън, простираше се на запад, необятна и древна. Яздех без спиране напред и правех каквито можех промени, за да се отдалеча още повече от моя дом.

Макар да се придържах към черния път, гледах да не се приближавам до него. Това беше необходимо и защото той бе единственото, което не можех да променя. Стараех се храсти, дървета и ниски хълмчета да остават между нас.

Съсредоточих се и структурата на околността се измени.

Жилки ахат... Слоеви шисти... По-тъмен нюанс на зеленината...

По небето плуват облаци... Слънцето блести и танцува...

Ускорявам ход. Вече се намирам съвсем ниско. Сенките се удължават, сливат се. Гората се отдръпва. От дясната ми страна израства стена от скали, втора се издига отляво... Студен вятър ме подгонва през тесен каньон. Край мен се вият земни пластове — червен, златен, жълт и кафяв. Дъното на каньона става песъчливо. Наоколо ми се въртят дяволи от прах. Привеждам се още напред върху

коня, когато пътят отново започва да се изкачва. Каменните стени се събират, стремят се една към друга.

Проходът става все по-тесен. Почти мога да докосна скалите и от двете страни...

Върховете им се сливат. Яздя през сенчест тунел, забавям ход сред сгъстяващия се мрак... Пред очите ми заиграват фосфоресциращи рисунки. Вятърът сякаш стене край мен.

После изскачам навън!

Отразената от стените светлина е ослепителна, гигантските кристали се издигат наоколо отвсякъде. Препускам край тях по изкачваща се пътека, която извежда от тази местност през върволица покрити с мъх долчинки, където мънички, съвършено кръгли езерца лежат неподвижни като зелени огледала.

Пред мен изникват огромни папрати и аз си проправям път през тях. Чувам далечни звуци като от тропет.

Взимам завоя, преминавам на тръс... Папратите сега са червени, по-ниски и с по-широки листа... Отвъд тях се простира голяма равнина, която розовее в настъпващата вечер...

Напред, по бледата трева... Мирис на прясна пръст... Планини или облаци в далечината... Отляво прелетяват звезди... Бърз влажен полъх... В небето скача синя луна... Проблясвания сред тъмни пространства... Спомени и тътен... Надигаща се буря...

Силен вятър... Облаци закриват звездите... Ярка назъбена линия разцепва едно дърво от дясната ми страна и то избухва в пламъци... Гъделичкащо усещане... Миризма на озон... Вода плющи върху мен... Ивица светлини отляво...

Ек на копита по калдъръмена улица... Отсреща приближава странно превозно средство... Цилиндрично, пухтящо... Успяваме да се разминем... Зад мен прозвучава вик... Детско лице на осветен прозорец...

Топуркане... Плясък... Витрини и къщи... Дъждът отслабва, замира и спира... Плъзва мъгла, напластява се, все по-гъста, разсейва усиливащата се светлина отляво...

Теренът става по-равен, почвата — червеникава... Светлината пред мен грее ярко... Някакъв нов вятър, откъм гърба ми, носи топлина... Въздухът се разделя...

Бледолимоново небе... Забързано към пладне оранжево слънце...

Земята потреперва! Не го правя аз, става съвсем неочаквано... Почвата под краката на коня ми се движи, но има и още нещо. Новото небе, новото слънце, ръждивата пустиня, в която току-що съм влязъл — всичко се свива и разпуска, избледнява и пак се появява. Чува се трясък и когато отзвучава, ние със Звездин се оказваме сами сред бяло нищо — актьори без декори. Стъпваме по празно пространство. Отвсякъде струи светлина и осветява само нас. В ушите ми ечи постоянно пукане, като звука при пролетното топене на ледовете по една руска река, край която бях яздил някога. Звездин, минал през толкова Сенки, сега изцвилва уплашено.

Оглеждам се. Появяват се замъглени очертания, започват да стават по-ясни. Светът около нас се възстановява, ала изглежда някак измит. Част от пигментацията му я няма.

Завиваме наляво, препускаме към нисък хълм, изкачваме го, спираме накрая на върха му.

Черният път. Той също изглежда неестествено... дори повече от всичко останало. Лее се на вълни пред погледа ми и сякаш започва да се люшка, докато го наблюдавам. Пукането продължава, става по-силно...

От север се надига вятър, първоначално лек, но с всеки миг става по-силен. Поглеждам натам и виждам как се струпват тъмни облаци.

Знам, че трябва да бързам, както никога досега. Води се решителната битка между създанието и разрушението там, където бях... кога? Няма значение. Вълните се движат от Амбър навън и всичко това също може да изчезне... а и аз, заедно с него. Ако татко не успее да въдвори отново ред.

Плясвам с юздите. Препускаме на юг.

Равнина... Дървета... Някакви разрушени сгради... По-бързо...

Пушек от горски пожар... Огнена стена... Изчезва...

Жълто небе, сини облаци... Минава армада дирижабли...

По-бързо...

Слънцето пада като парче нажежено желязо в кофа с вода, звездите се превръщат в драскотини... Бледа светлина върху прав път... Звучите са в по-мрачна тоналност, вой... Колкото светлината е по-ярка, толкова по-блед е пейзажът... Сиво, отдясно, отляво... Вече

по-ярко... Остава само пътят, който да следват очите ми... Воят се извисява до писък... Формите се сливат... Препускаме през тунел от Сенки... Той започва да се вие в кръг...

Въртим се, въртим се... Само пътят е реален... Световите минават край нас... Вече не упражнявам контрол над измененията, а се нося по течението на самата сила, като я насочвам единствено да ме отдалечава от Амбър и да ме праща към Хаоса... Чувам само фучащия вятър и вика в ушите ми... Никога преди не съм принуждавал властта ми над Сенките да стига до краен предел... Тунелът става гладък и без шевове, като стъкло... Чувствам, че яздя през вихрушка, водовъртеж, през сърцето на торнадо... И Звездин, и аз сме пропити с пот... Обзема ме налудничавата мисъл, че бягам, че нещо ме преследва... Пътят се е превърнал в абстракция... Очите ми парят, когато се опитвам с мигане да ги предпазя от стичащата се пот... Не бих могъл още дълго да издържа на подобна езда... В основата на черепа ми започва да пулсира болка...

Полека дръпвам юздите и Звездин забавя ход...

Стените на тунела ми от светлина стават зърнисти... Петна сиво, черно, бяло, на мястото на хомогенната сянка... Кафяво... Едва загатнато синьо... Зелено... Воят утихва до слабо бучене, изчезва... Вятърът отслабва... Форми идват и си отиват...

Все по-бавно и по-бавно...

Няма никакъв път. Яздя по покритата с мъх земя. Небето е синьо, облаците са бели. Завива ми се свят. Дръпвам юздите. По...

Миниатюрно.

Поглеждам надолу и оставам шокиран. Стоя в покрайнините на селце-играчка. Бих могъл да сложа всяка къща в шепата си, пътчетата са тънки нишки, по тях пълзят съвсем мънички коли...

Хвърлям поглед назад. Смачкали сме няколко от микроскопичните жилища. Оглеждам се. Вляво къщичките са по-малко. Внимателно повеждам Звездин в тази посока и не спираме, докато не излизаме от това място. Става ми мъчно за хората — независимо какви са те, — които живееха там. Но нищо не можех да направя.

Потеглих отново през Сенките, докато стигнах до нещо като изоставена кариера под зеленикаво небе. Усетих се натежал. Слязох от коня, пийнах малко вода, поразтърках се.

Вдишах дълбоко от влажния въздух, който ме обгръщаше. Вече се намирах далече от Амбър, почти толкова далече, колкото най-много човек би пожелал да отиде и бях напреднал сериозно по пътя си към Хаоса. Рядко преди бях стигал толкова далече. Избрах това място за почивка, защото най-много се доближаваше до представите ми за нормално, които все още можех да удържа. Скоро промените щяха да започнат да стават все по-радикални.

Тъкмо протягах схванатите си мускули, когато високо над мен чух крясъка.

Погледнах нагоре и видях спускащата се тъмна форма. Грейсуондир сам се озова в ръката ми. Но след миг силуетът попадна в лъч светлина и крилете му пробляснаха като разпален огън.

Познатата птица взе да кръжи над мен и накрая кацна на протегнатата ми ръка. Страховитите ѝ очи ме погледнаха със странна разумност, но аз не им обърнах внимание, както при друг случай сигурно бих направил. Прибрах Грейсуондир в ножницата и посегнах към предмета, който птицата носеше.

Рубина на справедливостта.

Разбрах, че с усилията на татко, до каквото и да бяха довели, беше свършено. Лабиринта или бе поправен, или доразвален. Той или беше жив, или мъртъв. Във всички случаи, последствията от действията му сега щяха да се разпростират от Амбър навън, подобно на кръгове от цопнал в езерце камък. Скоро щях да знам повече. А междуременно, имах заповед за изпълняване.

Окачих верижката на врата си и пузнах Рубина върху гърдите си. Яхнах отново Звездин. Птицата от моята кръв изкряска и полетя.

Потеглихме пак напред.

... През страна, където небето просветляваше, докато земята ставаше все по-тъмна. После земята заблестя, а небето потъмня... След това — обратното. И отново. С всяка крачка картината се променяше и щом тръгнахме по-бързо, около нас заигра серия от кадри, които постепенно се превърнаха от трептяща анимация в забързан ням филм. Най-накрая всичко се замъгли.

Край мен прелитаха светещи точки като метеори или комети. Започнах да усещам туптене, сякаш долавях пулса на космоса. Всичко наоколо се завъртя и аз се озовах в средата на вихрушка.

Нещо не беше наред. Изглежда излизаше от контрол. Възможно ли бе последствията от действията на татко вече да бяха стигнали до тази част на Сенките, през която минавах? Изглеждаше малко вероятно и все пак...

Звездин се препъна. Вкопчих се в него, докато падахме, защото не исках да се разделяме в Сенките. Рамото ми се удари в някаква твърда повърхност и аз останах да лежа за момент, зашеметен.

Когато светът около мен отново придоби очертания, седнах и се огледах.

Светлината беше като по здрач, но нямаше никакви звезди. На тяхно място из въздуха се носеха огромни скали с различна форма и размери. Изправих се на крака и обходих с поглед наоколо.

Не беше изключено и неравната каменна повърхност, на която стоях, също да бе канара с големината на планина, плаваща заедно с останалите. Звездин стана и се приближи треперещ към мен. Обгръщаше ни абсолютна тишина. Неподвижният въздух беше студен. Не се виждаше жива душа. Това място не ми харесваше. Не бих спрял тук по собствено желание. Коленичих, за да огледам краката на Звездин. Исках да се махна колкото е възможно по-бързо, за предпочитане — на кон.

Докато се занимавах с това, чух тихо изкикотване, което можеше да идва и от човешко гърло.

Замрях, сложил ръка върху дръжката на Грейсуондир и потърсих източника на звука.

Нищо. Никъде.

И все пак го бях чул. Обърнах се бавно и заоглеждах във всички посоки. Нищо...

Тогава смехът прозвуча отново. Само че този път осъзнах, че идва отгоре.

Взрях се в плаващите скали. Сред всички падащи сенки беше трудно да различа...

Там!

На десет метра над земята и на около трийсет вляво от мен, върху малко островче в небето, стоеше нещо, което приличаше на човек и гледаше към мен. Прецених разстоянието. Каквото и да беше това, реших, че е прекалено далече, за да представлява заплаха.

Сигурен бях, че ще съм се махнал, преди то да е успяло да стигне до мен. Понечих да яхна Звездин.

— Няма смисъл, Коруин — извика гласът, който най-малко желаех да чуя точно в този момент. — Тук си като в затвор. Не можеш да излезеш, ако аз не ти разреша.

Усмигнах се, качих се на седлото и измъкнах Грейсуондир.

— Хайде да видим — казах. — Ела да ми попречиш.

— Чудесно — отвърна той и от голата скала бликнаха пламъци, образуваха пълен кръг около мен, запълзяха беззвучно напред.

Звездин полудя. Бързо прибрах Грейсуондир, заметнах края на плаща си върху очите на коня и му заговорих успокоително. Щом го направих, кръгът взе да се разширява и огънят отстъпи към краищата на голямата скала, върху която стояхме.

— Убеди ли се? — долетя гласът. — Това място е съвсем малко. Можеш да го обходиш във всички посоки. Конят ти отново ще се уплаши, преди да си успял да промениш Сенките.

— Сбогом, Бранд — извиках аз и препуснах.

Яздех по скалистата повърхност в широк кръг, обратно на часовниковата стрелка, като прикривах с плаща си дясното око на Звездин, за да не вижда пламъците. Чух как Бранд отново се изсмя, без да съзнава какво правя.

Двойка големи скали... Добре. Профучавам край тях, без да излизам от курса си. Сега назъбена каменна преграда вляво, изкачване, спускане... По пътя ми се редуват сенки и светлини... Така. Надолу... Нагоре. Малко зеленина в онова светло петно... Усещам как започва промяната.

Фактът, че ни е по-лесно да се движим по права линия, не означава непременно, че това е единственият начин. Ала всички ние толкова често го използваме, че сме склонни да забравяме възможността да напредваме и като се движим в кръг...

Чувствах промените по-силно с повторното си приближаване към двете скали. В този момент Бранд също ги усети.

— Чакай, Коруин!

Аз му показах пръст и се врязах между скалите. Спусках се към тесен каньон, осеян с точици жълта светлина. Както ги бях замислил.

Свалих плаща си от главата на Звездин и го подканих с юздите. Каньонът рязко извиваше надясно. Последвахме го до по-добре

осветен път, който ставаше все по-широк и светъл, докато напредвахме по него.

... Под надвиснал скален корниз, над него млечнобяло небе, с перлени отънъци.

Навлизаме навътре, по-бързо, по-бързо... Назъбена скала краси горния край на сипея от лявата ми страна, който зеленее от редки храсти под розовеещо небе.

Яздя, докато зеленината става синя под жълто небе, а каньонът се изкачва и пресреща светлолилава планина, по която се търкалят оранжеви камъни, когато земята се тресе под копитата на коня ми. Пресичам я под кръжащи комети и стигам до брега на кървавочервено море, от което се носи силно ухание. Прекарвам през небето голямо зелено слънце и едно малко бронзово, докато препускам по този бряг. Рубина пулсира на гърдите ми и аз черпя сила от него. Надига се бурен вятър и ни понася през изпълненото с медни облаци небе над пропаст, която изглежда се простира безкрай — с черно дъно, стрелкащи се искри, пушеци с тежка миризма...

Зад гърба ми треци гръмотевица и не спира... Фини линийки, като пукнатините по стара картина, изскачат пред нас, приближават, вече са навсякъде... Преследва ни студен, убиващ ароматите вятър...

Линийките... пукнатините се разширяват, изпълва ги чернота... Край нас летят тъмни ивици, нагоре, надолу, обратно към себе си... Появява се мрежа, работа на гигантски, невидим паяк, пленява света...

Надолу, надолу, надолу... Отново земята, сбръчкана и кожена като врат на мумия... Пулсирацията ни преход този път е безшумен... Гръмотевицата заглъхва, вятърът отслабва... Последният дъх на татко? Ускорявам ход и бързам напред...

Линиите се свиват, стават фини като на гравюра, после избледняват в светлината на три слънца... Още по-бързо...

Ездач, приближава... Слага ръка върху меча едновременно с мен... Това съм аз. Аз самият се връщам назад? Спонтанно се поздравяваме... Въздухът между нас е като воден слой, който за миг пресъхва... Някакъв ефект като огледалния свят на Луис Карол, като подводната Ребма, като Тир-на Ногт... И все пак далече, далече вляво се извива нещо черно... Препускам по пътя... Той ме води напред...

Бяло небе, бяла земя и никакъв хоризонт... Няма слънце и облаци... Само черната нишка в далечината и блестящите пирамиди

наоколо, огромни, смущаващи...

Уморяваме се. Това място не ми харесва... Но поне сме надбягали преследващия ни процес. Дръпвам юздите.

Бях уморен, но усещах странна жизненост в себе си. Тя като че ли идваше откъм гърдите ми... Рубина. Разбира се. Положих усилие да почерпя отново от силата му. Почувствах я как се разлива по тялото ми и едва се удържа в границите му. Беше почти като...

Да. Пресегнах се мислено и наложих волята си върху пустата и геометрична околност. Тя започна да се променя.

Това беше движение. Пирамидите прелитаха край нас, потъмняваха с отминаването си. Светът се обърна с главата надолу и аз сякаш седях върху долната страна на някой облак и наблюдавах пейзажа отдолу-нагоре.

Покрай мен струеше нагоре светлина, от едно жълто слънце под краката ми. То също отмина, пухкавата повърхност потъмня, започна да изстрелва нагоре вода и да разяжда земята. Светкавиците скачаха и удряха света над главата ми, за да го разрушат. На места той се разчупи и парчетата започнаха да падат около мен.

Те взеха да се въртят и ме заля вълна от мрак.

Когато светлината се върна, този път синкава, тя не идваше от определен източник и не огряваше никаква земя.

... През пустотата се проточват безкрайни златни мостове, един от тях проблясва под нас и в този момент. Ние се носим по него и същевременно стоим неподвижни като статуя... Това продължава може би цяла вечност. Феномен, вероятно подобен на хипнотизиращия ефект на магистралите, нахлува в очите ми, опасно ме опиянява.

Правя, каквото мога, за да ускоря хода ни. Минава още една вечност.

Най-накрая далече напред, много бавно въпреки скоростта ни, нараства неясно, мъгляво петно, краят на пътя ни.

Докато стигнем до него, то става огромно — остров сред пустотата, залесен със златни, метални дървета...

Спирам движението, което ни отведе чак дотук и продължаваме напред със собствени усилия. Влизаме в гората. Под краката на Звездин хрущи трева, подобна на алуминиево фолио. Около мен висят странни плодове — бледи и лъскави. Не се чуват никакви издавани от

животни звуци. Проправяме си път навътре и стигаме до малка полянка, през която тече живачно поточе. Слизам от коня.

— Братко Коруин — долита отново онзи глас. — Очаквах те.

IV

Обърнах се към дърветата и го загледах как излиза между тях. Не си извадих меча, тъй като и той не бе оголил своя. Насочих съзнанието си към вътрешността на Рубина, обаче. След упражнението, което току-що бях завършил, осъзнах, че мога да правя много повече неща от простото контролиране на времето. Каквато и да беше силата на Бранд, чувствах, че сега разполагам с оръжие, което можеше директно да се изправи срещу нея. Рубина запулсира по-силно.

— Примирие — обяви Бранд. — Става ли? Искам да поговорим.

— Не смятам, че имаме какво още да си казваме — отвърнах му аз.

— Но ако не ми дадеш възможност да говоря, никога няма да го знаеш със сигурност, нали?

Той спря на около седем метра от мен, отхвърли зеления плащ от лявото си рамо и се усмихна.

— Добре. Казвай, каквото имаш да казваш.

— Там, преди, се опитах да те спра заради Рубина — рече Бранд. — Очевидно сега знаеш какво представлява, ясно ти е колко е важен.

Мълчах.

— Татко вече го използва и с прискърбие трябва да ти съобщя, че не успя да изпълни намеренията си.

— Какво? Откъде знаеш?

— Аз мога да виждам през Сенките, Коруин. Мислех, че нашата сестричка те е информирала по-подробно за тези неща. С малко умствено усилие, мога да надникна, където си пожелае. Естествено, бях загрижен как ще приключи тази история. Така че — гледах. Той е мъртъв, Коруин. Усилието беше твърде тежко за него. В един момент загуби контрол над силите, които управляваше и те го унищожиха, малко отвъд средата на Лабиринта.

— Лъжеш! — извиках аз и докоснах Рубина.

Бранд поклати глава.

— Признавам, че бих излъгал, за да постигна това, което искам, но в случая ти казвам истината. Татко е мъртъв. Видях го да пада. Тогава птицата ти донесе Рубина, както той бе повелил. Останахме във вселена без Лабиринт.

Не желяех да му повярвам. Ала не беше изключено татко да се е провалил. Аз имах уверенията на единствения специалист в тези работи, Дуоркин, колко е трудна задачата.

— Ако приемем за момента това, което твърдиш, какво следва после? — попитах.

— Всичко ще се разпадне — отвърна той. — Дори сега, Коруин, Хаоса се раздува, за да запълни вакуума, останал от Амбър. Възникна огромен вихър и той продължава да се разраства. Простира се все по-нашироко, унищожават световите Сенки по пътя си и няма да спре, докато не стигне до Царството на хаоса, което отново ще остане единствено да властва над този свят.

Усетих да ми се завива свят. Затова ли се бях борил, от „Гринуд“, през всичко останало, дотук, за да се стигне до този край? За да видя света лишен от смисъл, форма, съдържание, живот, когато нещата тъкмо бяха почнали да потръгват?

— Не! — произнесох. — Не може да стане така!

— Ще стане, освен ако... — тихо подхвърли Бранд.

— Освен ако какво?

— Освен ако се създаде нов Лабиринт, нов ред, който да запази тази форма на света.

— Имаш предвид да се язди обратно до онази бъркотия и да се направи опит за довършване на работата? Ти сам току-що каза, че Амбър вече не съществува.

— Така е. Разбира се, че нямам това предвид. Мястото е без значение. Където има Лабиринт, там е центърът. Аз мога да го създам и тук.

— Смяташ, че ще успееш да направиш нещо, оказало се непосилно и за татко?

— Длъжен съм да опитам. Аз съм единственият, който има достатъчно познания за това и разполага с необходимото време, преди да са пристигнали вълните на Хаоса. Слушай, признавам всичко, което Файона несъмнено ти е разказала за мен. Кроил съм заговори и съм ги изпълнявал. Сключвал съм сделки с враговете на Амбър. Проливал

съм нашата кръв. Опитвал съм се да ти изгоря паметта. Но светът, който познаваме, сега се руши и аз също живея в него. Всичките ми планове — всичко! — ще бъде унищожено, ако не се вземат никакви мерки да се запази реда. Възможно е да съм бил измамен от господарите на Хаоса. С болка го казвам, но вече допускам да е било така. Ала все още не е късно да им попречим. Можем да издигнем новия бастион на реда право тук.

— Как?

— Необходими са ми Рубина... и твоята помощ. Тук ще бъде мястото на новия Амбър.

— Да предположим... само да предположим, че ти дам Рубина. Ще бъде ли новият Лабиринт същия като стария?

Бранд поклати глава.

— Това не е възможно. И Лабиринта, който татко възнамеряваше да създаде, щеше да се различава от онзи на Дуоркин. Никои двама писатели не биха написали един и същ разказ по еднакъв начин. Не могат да се избягнат индивидуалните различия в стила. Колкото и да се старая да изкопирам Лабиринта, моята версия ще бъде малко по-друга.

— А как изобщо би могъл да го направиш — попитах, — след като не си настроен докрай към Рубина? Необходим ти е Лабиринт, за да завършиш процеса на настройката, а — според теб, — Лабиринта е унищожен. Как си го представяш?

— Казах ти, че ще ми трябва твоята помощ — рече той. — Има и друг начин човек да се настрои към Рубина. Той изисква помощта на някой, който вече е настроен. Необходимо е ти да се проектираш още веднъж през Рубина и да ме вземеш със себе си — вътре и през първичния Лабиринт, намиращ се там.

— А после?

— Ами, щом приключим с изпитанието, вече ще бъда настроен докрай. Ти ми даваш Рубина, аз сътворявам нов Лабиринт и отново се захващаме на работа. Светът е спасен. Животът продължава.

— А какво ще стане с Хаоса?

— Новият Лабиринт ще бъде чист, без петно. Те няма да разполагат с път към Амбър.

— След като татко е мъртъв, кой ще управлява новия Амбър?

Бранд хитро се усмихна.

— Трябва да получа нещо за целия този труд, нали? Аз ще рискувам тук живота си, а опасността никак не е малка.

Усмихнах му се в отговор.

— Като се има предвид отплатата, какво би ме спряло да не опитам сам?

— Същото, което попречи на татко да успее — цялата мощ на Хаоса. Нещо като космичен рефлекс ги подтиква към действие, веднага щом някой се захване с тази задача. Аз знам по-добре от теб как да се оправям с тях. Ти никога не би успял. А аз имам някакъв шанс.

— Сега хайде да допуснем, че ме лъжеш, Бранд. Или, за да бъдем учтиви, да кажем, че не си могъл да прецениш правилно в суматохата. Да предположим, че татко се е справил. Да си представим, че точно в този момент съществува чисто нов Лабиринт. Какво би станало, ако ти направиш още един, тук и сега?

— Ами... никога преди не се е случвало подобно нещо. Как бих могъл да ти отговоря?

— Знаем ли? — поклатих глава. — Може би по този начин ти пак ще се сдобиеш с твоя собствена версия на реалността? Или ще се отцепи цяла нова вселена — Амбър и Сянка — само за теб? Дали би могла тя да обезсили нашата? Или просто ще си стои настрана? Дали пък няма да се застъпват? Как мислиш?

Бранд вдигна рамене.

— Вече ти отговорих. Никога преди не се е случвало подобно нещо. Откъде бих могъл да знам?

— Но аз мисля, че знаеш или поне предполагаш с голяма сигурност. Смятам, че точно това планираш, че точно това искаш да опиташ... защото нищо друго не ти е останало. Приемам сегашните ти действия като знак, че татко е успял и ти си принуден да изиграеш и последния си коз. Но за това сме ти необходими Рубина и аз. Няма да получиш нито едното, нито другото.

Той въздъхна.

— Очаквах повече от теб. Е, добре. Не си прав, но да оставим това. Изслушай ме само. За да не допусна всичко да пропадне, готов съм да си разделим кралството.

— Бранд — изгледах го аз, — просто изчезвай. Няма да получиш Рубина и помощта ми. Изслушах те и съм убеден, че лъжеш.

— Страх те е — каза той. — Страх те е от мен. Не те обвинявам, че не искаш да ми се довериш. Ала грешиш. Сега аз съм ти необходим.

— Независимо от това, вече съм направил своя избор.

Бранд направи крачка към мен. После още една...

— Ще ти дам каквото поискаш, Коруин. Можеш да имаш всичко, което решиш.

— В Тир-на Ногт бях заедно с Бенедикт, Бранд. Гледах през неговите очи, слушах с неговите уши, когато ти му направи същото предложение. Зарежи това. Аз продължавам със своята мисия. Ако мислиш, че можеш да ме спреш, сега е моментът да опиташ.

Тръгнах решително към него. Знаех, че ще го убия, ако успея да го достигна. Сигурен бях и че няма да успея.

Той се закова на място. После направи крачка назад.

— Правиш голяма грешка.

— Не мисля. Според мен, правя точно каквото трябва.

— Няма да се бия с теб — припряно изрече той. — Не и тук, над бездната. Ти пропиля своя шанс. При следващата ни среща, ще трябва просто да ти отнема Рубина.

— И каква работа ще ти свърши, като не си настроен към него?

— Има и други начини да бъде решен този проблем — потрудни, но все пак възможни. Ти пропиля своя шанс. Сбогом.

Бранд се скри отново сред дърветата. Последвах го, но той беше изчезнал.

Продължих да яздя нататък, по пътя над нищото. Не желяех да се замислям над възможността Бранд да е казал истината или поне част от нея. Ала нещата, които бе изрекъл, не спираха да ме преследват. Ами ако татко действително се бе провалил? Тогава задачата ми ставаше безсмислена. Всичко вече беше приключено и бе само въпрос на време. Не ми се искаше да погледна назад, за да не би да видя нещо, което ме настига. Поддържах равномерно бърз ход през Сенките. Искях да стигна при останалите, преди вълните на Хаоса да са се разпрострели толкова далече, просто, за да им покажа, че съм верен на Амбър, че накрая съм дал всичко от себе си. После се запитах как ли вървеше истинската битка. И дали изобщо бе започнала, в рамките на това време?

Носех се напред по моста, който сега се разширяваше под едно просветляващо небе. Когато се превърна в златна равнина, аз се

замислих над заплахата на Бранд. Дали я бе отправил само, за да посее в мен съмнения, да увеличи притесненията ми и да намали моята ефективност? Нищо чудно. И все, ако иска да вземе Рубина, ще трябва да ми устрои засада. А аз изпитвах уважение към странните му умения в управляването на Сенките. Струваше ми се почти невъзможно да се подготвя за нападението на човек, който е в състояние да наблюдава всяко мое движение и мигновено да се пренася в най-изгодната позиция. Дали щеше да нападне скоро? Едва ли, реших. Първо ще иска да ми опъне нервите... а аз вече бях уморен и доста замаян. Щеше да ми се наложи да спра, да си почина, да поспя — рано или късно. Не бих могъл да измина това огромно разстояние наведнъж, колкото и да пришпорвах Звездин.

Край мен започнаха да прелитат ивици розова, оранжева, зелена мъгла. Те кръжаха и се извиваха, изпълваха света. Пътят под копитата на коня ечеше като метален. От време на време над главата ми прозвучаваха мелодични тонове, като звън на кристал. Мислите ми танцуваха. Спомените от много светове безразборно идваха и си отиваха. Ганелон, моят приятел-враг и баща ми, врагът-приятел, се събираха в един образ и се раздвояваха, раздвояваха се и се събираха. По някое време единият от тях ме попита кой има право да заеме трона. Отначало бях помислил, че е Ганелон, който иска да узнае различните мнения, но сега разбрах, че е бил татко, с желанието да научи какво изпитвам. Той бе преценил. И бе взел решение. А аз отказах. Дали го бях направил поради липса на широк поглед, заради стремеж да се освободя от подобно бреме или обзет от внезапно просветление въз основа на всичко, което ми се бе случило през последните години и бавно се бе трупаало в мен, гарантирайки ми позрял възглед за ролята на монарха, извън миговете на слава? Не знаех. Припомнях си живота на сянката Земя, как бях изпълнявал и издавал заповеди. Около мен се рееха лица — на хора, които бях познавал през вековете — приятели, врагове, съпруги, любовници, роднини. Лорейн ми махаше с ръка и ме викаше, Мойри се смееше, Дирдри плачеше. Отново се биех с Ерик. Спомних си първото ми минаване през Лабиринта, още като момче, после следващото, когато стъпка по стъпка спомените ми се бяха завръщали. Убийства, кражби, мошеничества, съблазнявания — всичко се появяваше, защото, както казваше Малори, просто си беше там. Не можех дори правилно да

подредя събитията във времето. Те не ме притесняваха особено, защото не изпитвах и особена вина. Много време бе омекотило ръбовете на по-грубите неща и бе наслоило промените в мен. Виждах себе си в отминалите моменти като различни хора, които отдавна съм надраснал. Чудех се как изобщо съм могъл да бъда някои от тях. Докато препусках напред, в мъглите наоколо сякаш се материализираха сцени от миналото ми. Без никакви поетични отклонения. Битки, в които бях участвал, приемаха съвсем действителни форми, като се изключеше пълната тишина — проблясваха оръжия, мяркаха се униформи, развяваха се знамена, лееше се кръв. И хората, повечето отдавна мъртви — преминаваха в мълчаливо шествие край пътя. Никой от тях не беше от моето семейство, но всичките някога бяха означавали нещо за мен. Но не виждах никаква система. Припомнях си благородни постъпки наравно с позорните, врагове, заедно с приятелите. И никой не забелязваше моето минаване — всички бяха заети с отдавна вършени неща. Какво ли представляваше мястото, през което минавах? Дали не беше размита версия на Тир-на Ногт, която съдържаеше въздействаща на съзнанието субстанция и прожектиреше около мен панорамата „Това е твоят живот“? Или просто започвах да халюцинирам? Бях уморен, разтревожен, притеснен, изтощен и се движех по път, който с монотонността си влияеше на сетивата така, че събуждаше спомени... Осъзнах, че всъщност по някое време съм загубил контрол над Сенките и сега просто се движа по права линия сред тази равнина, пленен в нещо като въплътен нарцисизъм от спектакъла... Осъзнах, че трябва да спра и да си почина — може би дори малко да поспя, — колкото и да се страхувах да го направя тук. Наложително бе да се освободя и да отида на по-спокойно, по-безлюдно място...

Съсредоточих волята си, започнах да изкривявам това обкръжение. Освободих се.

Не след дълго яздех сред суров планински пейзаж и малко по-късно стигнах до пещерата, която си бях пожелал.

Влязох вътре и се погрижих за Звездин. Хапнах и пийнах, колкото да залъжа глада си. Не запалих огън. Увих се в плаща си и в едно одеяло, което бях взел. Стиснах в дясната си ръка Грейсуондир. Легнах с лице към мрака отвъд входа на пещерата.

Направо ми се повдигаше. Знаех, че Бранд е лъжец, но въпреки това бях разтревожен.

Ала винаги много ме е бивало да заспивам. Затворих очи и бях готов.

V

Събуди ме усещането за нечие присъствие. Или може би шум и усещането за нечие присъствие. Както и да е, бях буден и бях сигурен, че не съм сам. Стиснах по-здраво Грейсуондир и отворих очи. Иначе, не помръднах.

През отвора на пещерата нахлуваше мека светлина, подобна на лунната. Съвсем до входа стоеше една фигура, вероятно човешка. Светлината падаше така, че не можех да преценя със сигурност дали фигурата е с лице към мен или гледа навън. Но в този момент тя направи крачка в моята посока.

Скочих на крака и насочих върха на меча си към гърдите ѝ. Фигурата спря.

— Идвам с мир — произнесе на тари мъжки глас. — Подслоних се тук от бурята. Може ли да споделя пещерата ти?

— Каква буря? — попитах аз.

Сякаш в отговор на въпроса ми се чу гръмотевица, последвана от порив на вятъра, който носеше мирис на дъжд.

— Добре, поне дотук говориш истината — рекох. — Настанявай се.

Той седна, доста навътре от входа и опря гръб върху дясната стена на пещерата. Аз си навих одеялото и седнах на него отсреща. Разделяха ни около четири метра. Измъкнах лулата, напълних я и реших да изпробвам клечка от кибрита, който си носех още от сянката Земя. Тя се запали и ми спести много усилия. Пушекът миришеше приятно, смесен с аромата на влажния бриз. Заслушах се в шума от дъжда и заоглеждах тъмните очертания на безименния ми посетител. Обмислих възможностите за някаква заплаха, ала гласът, който се бе обърнал към мен, не беше на Бранд.

— Това не е естествена буря — каза той.

— О? Защо мислиш така?

— Първо, дойде от север. Тук бурите никога не идват от север по това време на годината.

— Ето как възникват легенди.

— Второ, никога не съм виждал някоя буря да се държи по този начин. Цял ден наблюдавам приближаването ѝ — една непоклатима линия, която напредва бавно, а най-отпред сякаш се движи огромно стъкло. И толкова много светкавици, че прилича на чудовищно насекомо със стотици блестящи крака. Съвсем неестествено. А зад бурята всичко остава страшно изкривено.

— Случват се такива неща при дъжд.

— Не и по този начин. Предметите изглежда си променят формата. Стават неузнаваеми. Като че ли бурята разтапя света... или му отнема формата.

Потръпнах. Мислех, че имам достатъчно преднина пред тъмните вълни, че мога малко да си почина. Все пак, той можеше да греша и това да е просто една необичайна буря. Ала не желяех да поемам рисковете. Изправих се и се обърнах към дъното на пещерата. Свирнах.

Никаква реакция. Отидох там и започнах да се оглеждам.

— Станало ли е нещо?

— Конят ми е изчезнал.

— Възможно ли е да се е измъкнал навън?

— Сигурно. Макар да мислех, че Звездин има повече мозък.

Приблжих се до входа на пещерата, но не можах да видя нищо. За секунди се измокрих почти до кости. Върнах се до мястото си край лявата стена.

— На мен ми се вижда като съвсем обикновена буря — отбелязах. — Понякога в планините стихии са по-силни.

— Може би познаваш тези места по-добре от мен?

— Не, само минавам оттук... и не е зле вече да продължа пътя си.

Докоснах Рубина. Мислено се устремих към него, влязох вътре, после се разпрострях навън и нагоре. Почувствах бурята около мен и ѝ наредих да спре с червени пулсации от енергия, туптящи в синхрон със сърцето ми. След това се облегнах назад, извадих още една клечка и пак си запалих лулата. На силите, които бях насочил, щеше да им е необходимо време, за да овладеят толкова голяма буря.

— Няма да продължи още дълго — заявих аз.

— Откъде си толкова сигурен?

— Привилегирована информация.

Мъжът се засмя.

— Според някои версии, така трябва да започне свършекът на света... със странна буря, която идва от север.

— Вярно е — съгласих се аз. — Точно такъв е случаят. Ала няма защо да се безпокоиш. Скоро всичко ще приключи, по един или по друг начин.

— Този камък на гърдите ти... от него струи светлина.

— Да.

— Ти се пошегува, че това е краят на света... нали?

— Не.

— Караш ме да мисля за онзи пасаж от Свещената книга: Архангел Коруин ще мине пред бурята, а на гърдите му ще грее светлина... Ти не се казваш Коруин, нали?

— Как продължава нататък?

— ... На въпроса накъде се е запътил, той ще отговори: „Към края на света“, където отива без да знае какъв враг ще му помогне срещу друг враг, нито кого ще докосне Рога.

— Това ли е всичко?

— Всичко, което се казва за архангел Коруин.

— И преди съм се сблъсквал с подобни трудности при свещените книги. Загатват достатъчно, за да те заинтригуват, но никога толкова, че в момента да имаш някаква полза от тях. Като че ли авторите им се забавляват с даване на фалшиви надежди. Един враг ще се противопостави на друг? Рога? Аз се предавам.

— А ти накъде си се запътил?

— Няма да е далече, ако не си намеря коня.

Върнах се при входа на пещерата. Бурята отслабваше, зад облаците на запад проблясваше нещо като луна, а още една прозираше зад облаците на изток. Огледах пътя и в двете посоки, след това обходих с поглед и равнината в ниското. Никъде не се забелязваха никакви коне. Обърнах се пак към пещерата. Точно в този миг, обаче, чух далече под мен изцвилването на Звездин.

Извиках на непознатия в пещерата:

— Трябва да тръгвам. Можеш да задържиш одеялото.

Не знам дали той отговори нещо, защото веднага изскочих сред ръмящия дъжд и се втурнах надолу по склона. Отново използвах Рубина и дъждът престана, заменен от мъгла.

Камъните бяха хлъзгави, но успях да преполовя пътя надолу, без да се изпързаям. После спрях — за да си поема дъх и да видя къде се намирам. От това място вече не бях сигурен точно от коя посока е дошло изцвилването на Звездин. Лунната светлина беше малко по-силна, видимостта малко по-добра, но не успях да открия нищо, като разгледах околността. Няколко минути стоях и се заслушах.

Тогава пак чух изцвилването — някъде по-надолу и вляво от мен, близо до една тъмна канара, купчина камъни или оголена скала. Като че ли действително нещо мърдаше там в сенките. С най-голямата скорост, която смеех да си позволя, аз се втурнах в тази посока.

Щом слязох до същото ниво, продължих напред през кълбяща се ниско над земята, носена от слаб западен вятър мъгла, която се увиваше като сребърни змии около глезените ми. Долових стържене и хрущене, сякаш нещо тежко се влачеше или търкаляше по каменистата повърхност. После зърнах проблясване на светлина в долния край на тъмната маса, към която се приближавах.

Промъкнах се по-близо и видях мънички, човекоподобни, очертани върху правоъгълник от светлина силуети, които се мъчеха да преместят голяма скална плоча. От тяхната посока долетя слабо ехо от конски тропот и още едно приглушено изцвилване. После скалата започна да се движи, затваряйки се като врата, каквато вероятно беше. Осветеният участък намаля, сви се до тънка ивица и изчезна с трясък, след като всички фигурки се бяха мушнале вътре.

Когато най-накрая стигнах до въпросната скала, отново цареше пълна тишина. Притиснах ухо към камъка, но не чух нищо. Ала които и да бяха тези същества, те ми бяха взели коня. Винаги съм мразел конекрадците и в миналото съм убил немалко от тях. А точно в този момент имах нужда от Звездин, както едва ли някога съм се нуждаел от кон. Затова почнах да опипвам наоколо и затърсих ръбовете на каменната врата.

Не беше особено трудно да открия очертанятията ѝ с върховете на пръстите си. Сигурно я намерих по-лесно, отколкото бих го направил на дневна светлина, когато всичко щеше да се мержелее еднакво пред очите ми. Щом установих размерите ѝ, заех се да търся нещо като дръжка, за което да я дръпна. Съществата ми се бяха видели дребнички, така че заопипвах ниско.

Най-после открих каквото търсех. Хванах го и дръпнах, но вратата не помръдна. Или те бяха непропорционално силни, или имаше някакъв трик, който ми убягваше.

Все едно. Има си време за любезности и време за груба сила. Бързах и бях ядосан — не ми беше трудно да взема решение.

Задърпах отново скалата, напрегнах мускулите на ръцете си, на раменете, на гърба, като ми се искаше Жерар да беше наблизо. Вратата изскърца. Продължих да тегля. Тя леко помръдна — може би два, три сантиметра — и заяде. Не се отказах, ами удвоих усилията си. Пак се чу изскърцване.

Наведох се назад, смених центъра на тежестта си и запънах левия си крак на скалната стена до портала. Вратата отново изскърца и леко застърга при новото си помръдване — с още близо пет сантиметра. После спря и повече не можах да я поместя.

Пуснах я и заставах пред нея, като разтривах ръце. След това я подпрях с рамо и я бутнах обратно до напълно затворено положение. Поех си дълбоко дъх и я хванах отново.

Пак поставих левия си крак на старото му място. Този път никакво постепенно натоварване. С всичка сила рязко дръпнах и натиснах едновременно.

Нещо отвътре се счупи и падна с дрънчене на земята, а вратата със стържене се отвори на около петнайсет сантиметра. Сега изглежда се движеше по-лесно, затова стъпих здраво на крака и продължих да я дърпам.

Тя се отвори широко, но аз не можах да устоя на желанието си да я избутам, докато се извъртя на пълни сто и осемдесет градуса, блъсна се в скалата от другата страна със силен грохот, счупи се на няколко места, прекатури се и с такъв шум се стовари на земята, че я накара да потрепери, като при падането се отчупиха още няколко парчета.

Грейсуондир се намираше в ръката ми още преди удара. Аз приклегнах и крадешком надзърнах зад ъгъла.

Светлина... Вътре имаше осветление... Мънички лампи, окачени на куки по стените... Стълба... надолу... към по-осветено място... Долових шум... като че ли музика...

Не виждах жива душа. Мислех си, че все някой трябва да е обърнал внимание на ужасната дандания, която бях вдигнал, но

музиката продължаваше. Или шумът — по някакъв начин — не бе стигнал до тях, или те пет пари не даваха. И в двата случая...

Изправих се и прекрачих прага. Ботушът ми закачи някакъв метален предмет. Вдигнах го и го разгледах. Изкривено резе. Значи бяха залостили вратата след себе си. Хвърлих го през рамо зад гърба си и тръгнах надолу по стълбата.

Музиката — цигулки и гайди — ставаше по-силна, докато напредвах. От начина, по който се пречупваше светлината, можех да преценя, че някъде вдясно от основата на стълбата имаше нещо като зала. Стъпалата бяха мънички и нямаха край. Реших да не си играя с тях и се плъзнах по перилото.

Когато се обърнах и погледнах към залата, пред очите ми се разкри сцена, сякаш извадена от сънищата на някой пиан ирландец. В запушено, осветено с факли помещение цяла тумба еднометрови човечета, с червени лица и зелени дрехи, танцуваха в такт с музиката или надигаха — както изглеждаше — халби с бира, като тропаха с крака, тупаха се по раменете, смееха се и крещяха. Покрай стената бяха наредени огромни бъчви и пред една от тях чакаха на опашка няколко гуляйджии. В отсрещния край на залата гореше голям огън, а пушекът му се просмукваше навън през цепнатина в скалата, намираща се над два прохода, които водеха нанякъде. Звездин беше завързан за метална халка, забита в стената близо до огъня, а един дребен здравеняк в кожена престилка точеше и нареждаше някакви подозрително изглеждащи инструменти.

Няколко лица се обърнаха към мен, последваха викове и изведнъж музиката спря. Настъпи почти пълна тишина.

Вдигнах заплашително меча си и посочих с върха му към Звездин. Вече всички гледаха в мен.

— Дошъл съм за коня си — заявих. — Или ми го доведете тук, или аз ще отида да си го взема. Ако изберете втория начин, ще се пролее доста кръв.

Откъм дясната ми страна, един от мъжете — доста по-едър и посивял от останалите — си прочисти гърлото.

— Моля да ме извините — започна той, — но как се озовахте тук?

— Ще ви бъде необходима нова врата — отвърнах. — Идете да погледнете, ако ви интересува и може да размислите... след това. Аз

ще почакам.

Отместих се от входа и заставах с гръб към стената.

Мъжът кимна.

— Ще погледна.

И се шмугна покрай мен.

Чувствах как породената ми от гнева сила се влива в Рубина и после пак ме изпълва. Част от мен искаше със сеч да си проправя път през стаята, друга част предпочиташе да потърся по-хуманно разрешение при толкова по-дребни от мен противници; а трета и може би най-мъдра част от мен нашепваше, че тези дребосъци може да не са чак толкова безобидни. Затова първо исках да видя доколко говорителят им ще се впечатли от моя начин за отваряне на врати.

След малко той се върна, като старателно ме заобиколи.

— Върнете коня на човека — нареди мъжът.

Залата отново се изпълни с оживени разговори. Отпуснах меча.

— Моля да ни извините — каза същият, който бе дал нареждането. — Ние не желаем да имаме никакви недоразумения с човек като вас. Ще потърсим продоволствия другаде. Не се сърдите, надявам се?

Здравеният с кожената престилка бе развързал Звездин и се запъти към мен. Докато го водеше през залата, пируващите се отдръпваха да му направят път.

Въздъгнах.

— Ще сметна инцидента за приключен, ще простя и ще го забравя.

Дребосъкът взе една пълна халба от близката маса и ми я подаде. Като видя изражението ми, отпи сам от нея.

— Няма ли да пийнете тогава с нас?

— Защо не? — реших аз, поех халбата и я надигнах, както направи и той с другата в неговата ръка.

Мъжът тихо се оригна и се засмя.

— Това май е нищожно количество за човек с вашите размери. Нека да ви наля още, да ви държи за из път.

Бирата беше хубава, а аз бях ожаднял от положените усилия.

— Добре — склоних.

Той извика да донесат бира и през това време ми доведоха Звездин.

— Можете да завържете юздите ето тук — дребосъкът ми посочи една ниско разположена халка, близо до вратата — и няма да пречи на никого.

Кимнах и го послушах, докато касапинът се отдалечаваше. Вече никой не гледаше към мен. Пристигна кана с бира и моят домакин отново напълни халбите. Единият от цигуларите започна нова мелодия. След малко останалите музиканти се присъединиха към него.

— Отдъхнете си — покани ме дребното човече и побутна с крак към мен малка пейчица. — Щом искате, нека стената ви е зад гърба. Но няма да има никакви номера.

Седнах, той заобиколи масата и се отпусна срещу мен, а каната остана помежду ни. Не беше лошо да си почина няколко минути, да отвлека мислите си за малко от моето пътуване, да пийна от тъмната бира и да послушам жизнерадостната мелодия.

— Няма да се извинявам повече — заговори събеседникът ми, — нито ще давам обяснения. И двамата знаем, че не става дума за недоразумение. Ала не е трудно да се види, че правото е на ваша страна. — Той се ухили и ми намигна. — Затова аз също ще сметна въпроса за приключен. Няма да умрем от глад. Просто пиршеството ни се проваля. Виждам, че носите прекрасен скъпоценен камък. Ще ми разкажете ли за него?

— Камък като камък — вдигнах рамене аз.

Танците се възобновиха. Разговорите станаха по-гръмогласни. Аз си допих халбата и мъжът я напълни отново. Огънят разливаше топлината си наоколо. Нощният студ постепенно напусна костите ми.

— Уютно местенце сте си направили — отбелязах.

— Да, така е. Използваме го от незапомнени времена. Искате ли да разгледате наоколо?

— Не, благодаря.

— Предполагах, че ще откажете, но бях длъжен като домакин да ви предложа. Ако желаете, можете и да потанцувате.

Поклатих отрицателно глава и се засмях. Мисълта да се разшетам тук събуди представи като илюстрации към Суифт.

— Все пак, благодаря.

Дребосъкът измъкна отнякъде глинена лула и се зае да я пълни. Аз почистих моята и също почнах да я пълня. Някак всички опасности бяха останали зад гърба ми. Той изглеждаше много сърдечно дребно

човече, а и останалите ми се виждаха съвсем безобидни с тяхната музика и весели танци.

И все пак... бях чувал разни истории, макар и на друго място, толкова далече отгук... Как се събуждаш на сутринта, гол, насред пусто поле, а наоколо няма и следа от всичко това... Знаех и все пак...

Няколко чаши бира не бяха кой знае каква заплаха. Чувствах се затоплен, жалванията на гайдите и риданията на цигулките звучаха приятно след уморителното пътуване през Сенките. Седях облегат назад и пуших. Наблюдавах танцуващите.

Дребното човече говореше и не спираше. Никой друг не ми обръщаше внимание. Добре. Слушах някакви фантастични истории за рицари, войни и съкровища. Макар да надавах само половин уху, разказите ме омайваха и на два, три пъти дори ме накараха да се разсмея.

Дълбоко в мен вътрешният по-мъдър глас ме предупреждаваше: Хайде, Коруин, поседя достатъчно. Време е да тръгваш...

Но, като че ли с магия, чашата ми продължаваше да е все пълна и аз постоянно я надигах и отпивах от нея. Още една, добре, може още една.

Не, казваше вътрешният ми глас, недей. Не усещаш ли, че те омагьосва?

Не смятах, че някакво си джудже е способно да ме напие така, че да падна под масата. Ала бях уморен и почти не бях ял. Май щеше да е по-разумно...

Улових се, че клюмам. Оставих лулата си на масата. При всяко мигване ми беше по-трудно отново да си отворя очите. Вече се бях затоплил приятно, мускулите ми се отпускаха и постепенно преставах да ги усещам.

За втори път се улових, че клюмам. Опитах се да мисля за мисията си, за личната си безопасност, за Звездин... Измърморих нещо, все още полубуден под затворените си клепачи. Щеше да е толкова хубаво просто да поседя така още половин минута...

Музикалният глас на дребосъка стана съвсем монотонен, отделните думи се сляха. Всъщност, нямаше никакво значение какво казва...

Звездин изцвили.

Рязко седнах изправено, с широко отворени очи и разкрилата се пред мен картина прогони цялата сънливост от съзнанието ми.

Музикантите продължаваха да свирят, но никой вече не танцуваше. Пируващите тихичко се приближаваха към мен. Всеки държеше по нещо в ръка — бутилка, тояга, нож. Мъжът с кожената престилка размахваше сатър. Събеседникът ми тъкмо бе грабнал яката пръчка, облеганата на стената до него. Няколко души се бяха въоръжили с по-дребни мебели. От пещерите край огнището изскачаха още дребосъци, които носеха тояги и камъни. Не бе останала и следа от веселието, лицата им сега бяха или безизразни, или изкривени от злоба, или гадно ухилени.

Гневът ми се върна, ала този път не приличаше на изпепеляващата ярост, която бях изпитвал преди. Като гледах пълчищата пред себе си, нямах желание да ги предизвикам. Благоразумието надделя над чувствата ми. Имах мисия. Не биваше да си рискувам тук главата, ако можех да измисля някакъв друг начин да се справя с положението. Ала бях сигурен, че в случая не мога да се измъкна с уговорки.

Дълбоко си поех въздух. Видях, че са готови да се нахвърлят срещу мен и изведнъж се сетих за Бранд и Бенедикт в Тир-на Ногт, Бранд без дори да е настроен докрай към Рубина. Отново почерпих сила от този огнен камък, заставах нащрек и се приготвих да я използвам, ако се стигнеше дотам. Но първо щях да изпробвам нервната им система.

Не знаех точно как го направи тогава Бранд, затова просто влязох мислено в Рубина, както постъпвах, когато променях времето. Странно, музикантите продължаваха да свирят, като че ли тези действия на дребосъците бяха просто някакво зловещо продължение на веселите им танци.

— Не мърдайте — изрекох гласно аз и вложих в думите си пълен заряд воля. Изправих се на крака. — Замръзнете. Превърнете се в статуи. Всички.

Почувствах в/върху гърдите си силно туптене. Усетих как огнените сили се разливат навън, точно както в случаите, когато преди бях използвал Рубина.

Дребните ми нападатели се заковаха на място. Най-близките се вкамениха, ала отзад все още се забелязваше движение. После гайдите

издадоха жално квичене и цигулките замлъкнаха. Все пак още не бях сигурен, дали съм стигнал дотам или те са спрели сами, виждайки ме да ставам.

Тогава осъзнах мощните вълни сила, които се излъчваха от мен и обхващаха цялата зала в затягаща се хватка. Убедих се, че всички са впримчени в тази материализация на моята воля, пресегнах се и развързах Звездин.

Като ги държах с пълна концентрация, каквато използвах при най-трудните си преминавания през Сенките, поведох Звездин към изхода. Там се обърнах за последен поглед към замръзналата си публика и побутнах Звездин да се изкачи по стълбите. Докато го следвах, се ослушвах, но отдолу не долитаха никакви шумове от възобновено движение.

Когато излязохме навън, зората вече просветваше на изток. И за мое учудване, докато яхвах Звездин, прозвуча далечен стон на цигулки. След секунди към тях се присъединиха и гайдите. За тях изглежда нямаше никакво значение дали са успели или не в покушението си срещу мен; забавата им щеше да продължи.

Насочих се на юг и след малко видях една дребна фигурка да ми маха от пещерата, която току-що бях напуснал. Беше техният старейшина, с когото се бях наливал. Дръпнах юздите, за да чуя по-добре думите му.

— Накъде си се запътил? — извика той след мен.

Защо не?

— Към края на света! — изкрещях му в отговор.

Той се впусна в бърз танц върху останките от вратата им.

— Желая ти всичко най-хубаво, Коруин! — викна дребосъкът.

Махнах му. И защо не, наистина? Понякога е толкова трудно да се отдели танцьорът от танца.

VI

Прекоших по-малко от километър в посоката, която беше юг и всичко свърши — земята, небето, планините. Намирах се пред стена от бяла светлина. Тогава си спомних непознатия в пещерата и неговите думи. Той смяташе, че тази буря заличава света, че тя отговаря на стихията, описана в някаква местна легенда за апокалипсиса. Изглежда беше прав. Това сигурно е била вълната Хаос, за която говореше Бранд и тя явно помиташе всичко по пътя си. Ала този край на долината бе останал недокоснат. Защо ли?

После си спомних как се бях втурнал в дъжда. И как използвах Рубина и силата на Лабиринта в него, за да спра бурята над околността. Ами, ако е било нещо повече от обикновена буря? И преди Лабиринта е надделявал над Хаоса. Възможно ли бе тази долина, в която бях спрял дъжда, да се окаже сега само островче сред морето от Хаос? И ако бе така, как щях да продължа?

Погледнах на изток, откъдето просветляваше денят. В небето не се издигаше слънце, а по-скоро някаква огромна, ослепително излъскана корона, през чийто център висеше блестящ меч. Отнякъде долетя птича песен, с трели почти като смях. Облегнах се напред и покрих лицето си с длани. Каква лудост...

Не! И преди бях минавал през разни странни Сенки. Колкото повече се отдалечавах от Амбър, толкова по-особени ставах. Докато... Какво си бях помислил тогава, през онази нощ, прекарана в Тир-на Ногт?

Припомних си два реда от един разказ на Айзък Дайнисън, редове, които ме бяха смутили достатъчно, за да ме накарат да ги запомня, въпреки че тогава бях Карл Кори: „... Малко хора могат да заявят, че са се освободили от вярването, че светът, който виждат около себе си, всъщност е плод на тяхното въображение. Значи ли това, че сме доволни от него, че изпитваме гордост?“ Обобщение на любимата за нашето семейство философска тема. Ние ли създаваме световите Сенки? Или те си съществуват, независимо от нас, и само чакат ехото

на стъпките ни? Или истината е някъде по средата? Неочаквано се разсмях, като си помислих, че може никога да не узная отговора. И все пак, бях разсъждавал онази нощ, трябва да има някакво място, място, където идва краят на Аза, място, където солипсизмът вече няма да е правдоподобен отговор за местата, които посещаваме и нещата, които откриваме. Съществуването на това място, тези неща, казват че поне тук има разлика, а щом я има тук, то може да я има и във всички Сенки, да ги откъсне от Аза, да ограничи нашето его върху по-малка сцена. Защото тук, чувствах аз, бе такова място, място, където изразът: „Значи ли това, че сме доволни от него, че изпитваме гордост?“ не беше необходим. Каквито и да бяха най-дълбоките ми вярвания, усещах, че съм на път да вляза в земите на пълното не-аз. Оттук нататък можеше да съм лишен от силата да направлявам Сенките.

Седнах изправено в седлото и примижах срещу блясъка. Подканих с думи Звездин и разтърсих юздите. Тръгнахме напред.

За миг усещането беше, че яздя през мъгла. Само че тук бе страхотно светло и не се чуваше абсолютно нищо. После започнахме да падаме.

Да падаме или да се носим. След първоначалния шок беше трудно да се каже. Първо изпитвах чувството, че летим надолу — усилено може би и от факта, че Звездин изпадна в паника. Ала нямаше никаква опора за краката му и след известно време конят престана да се движи, като се изключи силното му треперене и тежкото дишане.

Преместих юздите в дясната си ръка и стиснах Рубина с лявата. Не знаех как точно да го пожелаая, нито какво да направя, но исках да прекося това място на ярко нищо, отново да откроя пътя и да продължа към крайната си цел.

Загубих представа за времето. Усещането за падане бе изчезнало. Дали се движех или просто висях? Нямаше как да разбера. Дали ярката светлина беше действително светлина? И тази мъртвешка тишина... Потреперах. Тук лишаването от сетива беше дори по-голямо, отколкото в дните на моята слепота, в старата ми килия. Тук нямаше нищо — нито шум от претичващ плъх, нито стърженето на лъжицата ми по вратата; нямаше влага, студ и повърхности. Продължих да излъчвам волята си през Рубина...

Проблясване.

Визуалното пространство от дясната ми страна като че ли се разкъса за миг, почти подсъзнателно по краткотрайност. Устремих съзнанието си натам и не почувствах нищо.

Всичко бе станало толкова бързо, че не бях сигурен дали е било наистина. Спокойно би могло да е халюцинация.

Ала то сякаш се случи отново, този път от лявата ми страна. Колко време бе изминало междувременно, не можех да кажа.

Тогава чух нещо като стенание, което идваше отникъде. Също съвсем за кратко.

После — и за първи път, бях сигурен — се мярна сивобял пейзаж като повърхността на Луната. Появи се и изчезна, може би за секунда, в една малка област от периферното ми зрение, далече наляво. Звездин изпръхтя.

От дясната ми страна изникна гора — в сиво и бяло, — наклонена, като че ли се разминавахме под някакъв невъзможен ъгъл. Само фрагмент, просъществувал по-малко от две секунди.

След това части от горяща сграда под мен... Безцветни...

Откъслечно виене над главата ми...

Призрачна планина, по чийто най-близък склон се спуска факелно шествие...

Обесена на висок клон жена, със стегнато около врата ѝ вѐже, изкривена настрани глава, завързани зад гърба ѝ ръце...

Планини, обърнати наопаки, бели; черни облаци под тях...

Изтракване. Слабо усещане за вибрации, като че ли за миг сме докоснали твърда повърхност — кракът на Звездин може би се е опрял в камък. Усещането изчезва...

Проблясване.

Глави, търкалящи се надолу, кървави дири след тях... Смях отникъде... Закован за стена мъж, с главата надолу...

Отново бялата светлина, носи се на кълба, приижда на вълни...

Изтракване. Проблясване.

За миг, колкото трае един удар на сърцето, ние се движим по равен път под небе на чертички. Щом всичко изчезва, аз веднага го потърсвам отново, през Рубина.

Изтракване. Проблясване. Изтракване. Тътен.

Каменист път, водещ към висок планински проход... Все още безцветен, светът... Зад гърба ми, трясък като от гръмотевица...

Извъртях Рубина и го насочих като лупа, щом светът започна да избледнява. Успях да го върна... Два, три, четири... броях ударите на копитата, ударите на сърцето си по ехтящата околност... Седем, осем, девет... Светът стана по-ярък. Поех си дълбоко дъх и тежко въздъгнах. Въздухът беше студен.

Между гръмотевиците и тяхното ехо, чувам шум от дъжд. Върху мен не пада нищо, обаче.

Погледнах назад.

На около сто метра видях огромна стена от изливащ се дъжд. През нея съвсем слабо прозираха очертанията на планините. Пришпорих Звездин и започнахме да се движим малко по-бързо по почти равен каменист участък между два върха, подобни на кули. Светът пред нас все още е само скица в черно, бяло и сиво, небето е разделено на редуващи се ивици тъмно и светло. Влязохме в прохода.

Започнах да треперя. Искаше ми се да дръпна юздите, да спра, да си почина, да ям, да пуша, да сляза от коня и да се разходя наоколо. Ала всичко още твърде силно напомняше за онзи изтрит от бурята свят, за да си позволя каквото и да било отпускане.

Звънът от копитата на Звездин ехтеше из прохода, където скалите от двете страни се издигаха право нагоре към нашареното като зебра небе. Надявах се планините да спрат бурята, но инстинктивно долавях, че няма да могат. Това не беше обикновена буря и аз изпитвах ужасното чувство, че тя се простира назад чак до Амбър и щях да попадна в капана ѝ и да се загубя в нея завинаги, ако не беше Рубина.

Докато наблюдавах странното небе, около мен се завъртя вихрушка от бледи цветя и освети пътя ми. Приятен аромат изпълни въздуха. Гръмотевиците зад гърба ми заглъхнаха. Скалите покрай мен бяха пронизани от сребърни жилки. Светът изглеждаше здрачен от осветлението и когато се измъкнах от прохода, видях под себе си долина в чудновата перспектива, с невъзможни за измерване разстояния, пълна с естествени на вид островърхи кули и минарета, които отразяваха подобната на лунна светлина от ивичестото небе. Тази картина ми напомни една нощ в Тир-на Ногт, осеяна със сребристи дървета, посипана с езерца-огледала, пресичана от носещи се духове, на места почти на стъпаловидни тераси, прорязани от нещо, прилично на продължение на пътя, който следвах. Долината се лееше

на вълни и навяваше тъга, обаяна с непонятни петънца от ярка светлина, лишена от всякакъв признак за обитаемост.

Без да се поколебая, започнах да се спускам. Земята около мен беше суха и бяла като кост... а онова там, в далечината вляво, не беше ли едва забележим черен път? С труд успявах да го различа.

Вече не бързах, тъй като виждах, че Звездин е уморен. Ако бурята не ни настигнеше твърде скоро, смятах, че ще можем да си починем край едно от езерцата в долината под нас. И аз самият бях уморен и гладен.

Докато се спускахме, не спирах да се оглеждам, но не забелязах нито хора, нито животни. Вятърът издаваше нежен, пеещ звук. Покрай пътя се полюшваха бели цветя, когато стигнах в ниското, където започваше растителността. Хвърлих поглед назад и видях, че бурята още не е прехвърлила планинското било, ала облаците продължаваха да се трупат зад него.

Яздех все по-надолу сред тази странна местност. Цветята отдавна бяха престанали да се сипят около мен, но във въздуха се долавяше слаб аромат. Не се чуваше никакъв друг шум, освен звуците, които ние издавахме и свиренето на постоянния вятър, идващ от дясната ми страна. Навсякъде наоколо се издигаха странни скални образувания, почти напомнящи скулптури с чистотата на линиите си. Още се носеха мъгли, а бледата трева влажно проблясваше.

Докато следвах пътя към залесения център на долината, перспективата продължаваше да се променя около мен, изкривяваше гледката, променяше разстоянията. Изоставих пътя и кривнах наляво към близкото, както ми се струваше езерце и то сякаш взе да се отдалечава, докато напредвах. Когато все пак накрая стигнах до него, слязох от седлото и топнах пръста си във водата, за да я опитам — тя се оказа ледена и сладка.

Напих се хубаво и уморено седнах да погледам как пасе Звездин, докато аз преглъщах студената храна от торбата си. Бурята все още се мъчеше да прехвърли планините. Задълго се вгледах в нея. Ако татко се бе провалил, значи това беше началото на Армагедон и цялото ми пътуване ставаше безсмислено. Нямаше никакъв смисъл да потъвам в подобни мисли, защото знаех, че трябва да продължа, каквото и да ставаше. И все пак, не можех да се спра. Нищо чудно да стигнех до местоназначението си, да видех как печелим битката и после всичко да

бъдеше изтрито. Нямахме смисъл... Не. Не беше безсмислено. Щях да се опитам и щях да продължа да се опитвам до самия край. Това беше достатъчно, дори всичко да се окажеше напразно. Проклетият му Бранд! Като начало...

Стъпки.

За миг бях на крака, обърнат натам, с ръка върху дръжката на меч.

Срещу мен стоеше жена, дребничка, облечена в бяло. Имаше дълга черна коса, дълбоки тъмни очи и се усмихваше. Носеше плетена кошница, която постави на земята между нас.

— Сигурно си гладен, благородни рицарю — заговори тя на тари със странен акцент. — Видях те да идваш. И ти донесох това.

Усмигнах се и заех по-нормална поза.

— Благодаря — рекох. — Аз съм... Аз съм Коруин. А ти?

— Лейди — каза тя.

Повдигнах вежда.

— Благодаря ти... Лейди. Тук някъде ли живееш?

Жената кимна и коленичи да отвори кошницата.

— Да, домът ми се намира ей там, край езерото — посочи с брадичка на изток... към черния път.

— Разбирам — измърморих аз.

Храната и виното в кошницата изглеждаха истински, пресни, апетитни, по-хубави от студената ми дажба. Бях подозрителен, разбира се.

— Ще хапнеш ли заедно с мен? — попитах.

— Ако желаеш.

— Желая.

— Чудесно.

Тя постла покривка, седна срещу мен, извади храната от кошницата и я подреди помежду ни. После я сервира и бързо опита от всичко по малко. Почувствах се малко подъл в този момент, но само малко. Не беше обичайно на подобно място да живее жена, очевидно сама и да чака с нетърпение да мине първия срещнат, за да го подкрепи. Дара също ме бе нахранила при първата ни среща; и тъй като може би приближавах края на пътешествието си, сега бях вероятно в териториите на врага. Черният път се намираше прекалено близо и на няколко пъти улових Лейди да гледа към Рубина.

Но времето минаваше приятно и ние се опознахме по-добре, докато се хранехме. Тя беше великолепен слушател, смееше се на всичките ми шеги, караше ме да говоря за себе си. Повечето време ме гледаше в очите и всеки път, като ми подаваше нещо, пръстите ни се докосваха. Ако ме омагьосваше по някакъв начин, поне го правеше много приятно.

Докато се хранехме и разговаряхме, аз държах под око и напредването на бурята. Тя най-после прехвърли билото на планината и започна да се спуска по склона. Щом разчисти покривката, Лейди забеляза посоката на погледа ми и кимна.

— Да, приближава — отбеляза тя, сложи последните остатъци в кошницата и седна до мен, с бутилката и чашите ни в ръце. — Ще прием ли за нея?

— Ще пия с теб, но не за нея.

Лейди наля.

— Няма значение — каза тя. — Вече няма — постави ръка на лакътя ми и ми подаде с другата чашата.

Взех я и погледнах надолу към Лейди. Тя се усмихна. Чукна ръба на чашата си в моята. Пихме.

— Ела сега у дома — хвана ме за ръката тя, — където ще прекараме приятно часовете, които остават.

— Благодаря — отвърнах. — Друг път, макар че това би било хубав десерт след чудесното ядене. За жалост, аз трябва да тръгна. Дългът ме зове, времето не чака, имам мисия.

— Добре — отстъпи тя. — Не е толкова важно. А за твоята мисия всичко ми е известно. И тя не е чак толкова важна. Вече.

— Оо? Трябва да си призная, че напълно очаквах да ме поканиш да се позабавляваме някъде, в резултат на което щях да се озова сам и безнадеждно изгубен върху студения склон на някой хълм.

Лейди се разсмя.

— Трябва да призная, че намеренията ми бяха точно такива, Коруин. Ала вече не са.

— Защо?

Тя махна към приближаващия се разрушителен фронт.

— Сега не е нужно да те задържам. Виждам, че Царството на хаоса е победило. Никой не може да направи нищо, за да спре напредването на Хаоса.

Потреперах леко и Лейди напълни отново чашите ни.

— Но аз бих предпочела да не ме оставяш в такъв момент — продължи тя. — До няколко часа бурята ще стигне тук. Какъв по-хубав начин да прекараме последните си мигове от това да си правим компания? Няма нужда дори да ходим до моя дом.

Наведох глава и тя се притисна към мен. Защо пък не. Жена и бутилка — винаги съм желал така да завърша дните си. Пийнах си от виното. Вероятно беше права. И все пак си помислих за подобие на жена, което се бе вкопчило в мен на черния път, когато бягах от Авалон. Първо бях отишъл да ѝ помогна и тя бързо ме бе омаяла със свръхестествената си привлекателност... а после, когато свалих маската ѝ, видях, че всъщност зад нея няма абсолютно нищо. Това дяволски ме беше стреснало тогава. Но, без да се настройвам прекалено философски, всеки си има цяла лавица маски за различни случаи. Чуваж съм, че психолозите ги заклеявали от години. И все пак, срещал съм хора, които първоначално много са ми допадали, а после, щом съм виждал какво представляват, съм ги намразвал. Понякога те се оказваха като онова подобие на жена — отдолу нямаше нищо. И съм установявал, че нерядко маската е много по-приемлива от нейната алтернатива. Така че... Момичето, което държах в ръцете си, може наистина да бе чудовище отвътре. И сигурно беше. Не сме ли повечето от нас? Но определено имаше и по-лоши начини да напусна този свят, ако вземех решение да се откажа сега. Тя ми харесваше.

Допих си виното. Лейди посегна да ми налее пак и аз спрях ръката ѝ.

Тя погледна нагоре към мен. Усмихнах ѝ се.

— Ти почти ме убеди.

После затворих очите ѝ с четири целувки, за да не разруша магията и отидох да яхна Звездин.

— Сбогом, Лейди.

Тръгнах на юг, докато бурята като кипнала вълна си проправяше път надолу към долината. Пред мен се издигаха още планини и пътят водеше към тях. Небето все още бе на ивици, черни и бели, и те като че ли леко се движеха. Общият ефект продължаваше да наподобява паднал здрач, макар че по черните ивици не блещукаха никакви звезди.

Още имаше ветреца, още се носеше аромат край мен... и тишината, изкривените монолити и сребристите растителности, още сияеща от влага. Парцаливи късове мъгла се извиваха наоколо. Опитах се да разместя Сенките, но беше трудно, а аз бях уморен. Нищо не излезе. Почерпих сила от Рубина, като се опитах да прехвърля част от нея и на Звездин. Движехме се равномерно, докато най-после пътят пред нас се заизкачва нагоре и се устреми към нов проход, по-назъбен от онзи, през който бяхме минали. Спрях и погледнах назад: вече около една трета от долината беше погълната от приближаващото подобие на буря. Помислих си за Лейди и нейното езеро, нейния дом. Поклатих глава и продължих.

С приближаването към прохода пътят ставаше все по-стръмен и Звездин забави ход. Белите ивици небе над главите ни придобиваха червеникав оттенък, който постепенно ставаше по-дълбок. Като стигнахме началото на прохода, целият свят изглеждаше обагрен с кръв. Щом навлязохме в широкия, скалист каньон, срещу нас задуха силен вятър. Теренът стана по-равен, макар че продължавахме да се изкачваме и аз все още не можех да видя какво има след прохода.

Както яздех, нещо изтрака в скалите от лявата ми страна. Погледнах нататък, но не видях нищо. Реших, че е било падащ камък. След половин минута Звездин потръпна под мен, изцвили ужасяващо, изви се рязко надясно, после започна да се свлича на лявата си страна.

Отскочих встрани и когато и двамата паднахме, видях, че ниско зад десния преден крак на Звездин стърчи дълга стрела. Изтъркалях се по-далеч от него и щом спрях на едно място, погледнах нагоре в посоката, от която трябва да бе дошла.

Върху скалния ръб от дясната ми страна, на около десет метра над мен, стоеше фигура на мъж с арбалет. Той вече обтягаше назад тетивата и се приготвяше за нов изстрел.

Знаех, че не мога да стигна до него навреме, за да го спра. Затова потърсих някакъв камък с размери като на бейзболна топка, намерих едни в основата на скалата зад гърба ми, грабнах го и се помъчих да не позволя на яростта да ми попречи да хвърля точно. Тя не ми попречи, може би дори прибави малко допълнителна сила в замаха ми.

Камъкът го улучи в горната част на лявата ръка, той извика и изпусна арбалета. Оръжието изтрополи по камъните и спря от другата страна на пътя, почти точно срещу мен.

— Мръсен негодник! — изкрещях аз. — Ти уби коня ми! Ще платиш с главата си за това!

Пресякох пътя и се огледах за най-бързия начин да се кача горе при него. Видях такава възможност вляво от мен. Забързах натам и започнах да се катеря. Миг по-късно светлината падаше под подходящ ъгъл и успях да видя както трябва мъжа, свит почти надве, разтриващ ръката си. Беше Бранд. Косата му изглеждаше още по-червена на тази кървава светлина.

— Свършено е с теб, Бранд — заявих аз. — Единственото, което ми се иска, някой да го бе направил много по-отдавна.

Той се изправи и ме изгледа за момент как се катеря. Не посегна към меча си. Само, когато стигнах горе, може би на около седем метра от него, кръстоса ръце пред гърдите си и наклони глава.

Измъкнах Грейсуондир и заприближавах. Признавам, че бях готов да го убия в тази и в каквато и да било друга поза. Червената светлина стана по-дълбока и ние изглеждахме, сякаш бяхме окъпани в кръв. Вятърът виеше наоколо, а от долината под нас се носеше гръмотевичен тътен.

Бранд просто се стопи пред очите ми. Очертанията му станаха неясни и когато стигнах до мястото, където стоеше, той бе изчезнал напълно.

Заковах се на място и взех да проклинам, като си спомних думите, че той се бил превърнал в нещо подобно на жива Фигура и можел за съвсем кратко време да се прехвърля, където си пожелае.

Отдолу долетя някакъв звук...

Втурнах се към ръба и погледнах. Звездин продължаваше да рита и да кърви, а видът му разкъса сърцето ми. Но той не беше единствената разстройваща гледка.

Бранд беше под мен. Той бе вдигнал арбалета и започваше отново да го зарежда.

Огледах се за друг камък, ала нямаше под ръка. Тогава забелязах един малко по-далеч, в посоката, от която бях дошъл. Забързах натам, прибрах меча и вдигнах камъка. Той беше с размерите на пъпеш. Върнах се при ръба и потърсих Бранд.

Не се виждаше никакъв.

Изведнъж се почувствах ужасно уязвим. Бранд умееше да се прехвърля, където си поиска и точно в този момент може би се

прицелваше в мен. Хвърлих се на земята, като паднах върху донесения камък. След миг чух стрелата да се блъсва от дясната ми страна. Този звук беше последван от смеха на Бранд.

Изправих се пак, знаейки, че му трябват поне няколко мига, за да зареди оръжието си. Погледнах по посока на смеха и го видях върху каменния корниз на отсрещната страна на прохода — на около пет метра по-високо от мен и на близо двайсет метра разстояние.

— Съжалявам за коня — обади се той. — Целех се в теб. Но този проклет вятър...

Аз вече бях забелязал една ниша и се втурнах към нея, като държах камъка вместо щит. Оттам го загледах как опъва тетивата.

— Труден изстрел — извика Бранд и вдигна оръжието. — Предизвикателство за моето майсторство. Ала със сигурност си струва усилията. Пък и имам още много стрели.

Той се разсмя, прицели се и стреля.

Приведох се, като държах камъка пред корема си, но стрелата удари на около половин метър вдясно от мен.

— Допусках, че точно така може да стане — заяви Бранд и започна отново да зарежда оръжието. — Трябва, обаче, да установя влиянието на вятъра.

Огледах се за по-дребни камъни, които да използвам за муниции, както бях направил преди. Наоколо нямаше никакви. Замислих се тогава за Рубина. Предполагаше се, че той би трябвало да ме спаси, ако съм заплашен от непосредствена опасност. Но имах неприятното усещане, че за това бе нужно заплахата да е наблизо, а Бранд го знаеше и се възползваше от тази особеност. И все пак, дали не можех да направя нещо друго с Рубина, за да му попреча? Виждаше ми се твърде далече за номера с парализата, но веднъж вече го бях победил с контрола над времето. Зачудих се колко ли е далече бурята. Потърсих я мислено. Установих, че ще ми трябват минути, с каквито не разполагах, за да създам необходимите условия и да стоваря някой гръм върху главата му. Но виж, ветровете бяха друго нещо. Насочих се към тях, улових ги...

Бранд беше почти готов за следващия си изстрел. Вятърът засвири през каньона.

Не зная къде удари поредната му стрела. Не беше около мен във всеки случай. Той се зае отново да зарежда арбалета. Аз започнах да

подготвям обстановката за гръмотевица...

Когато Бранд нагласи стрелата и пак вдигна оръжието, аз отново пуснах вятъра. Видях го да се прицелва, после си пое дъх и замръзна. Накрая свали арбалета и се загледа в мен.

— Току-що ми хрумна — извика той, — че държиш този вятър в джоба си. Прав ли съм? — Огледа се на всички страни. — Не е честно, Коруин. Но сигурно бих могъл да намеря място, където това да е без значение. Аха!

Продължавах да подготвям гръмотевицата, с която да го ударя, но ми трябваше още време. Погледнах към мрачното небе на червени и черни ивици — над нас се оформяше нещо като облак. Щях да успея, но не веднага...

Бранд избледня и отново изчезна. Започнах трескаво да го търся.

И в този момент той се появи пред мен. Бе дошъл от моята страна на каньона. Стоеше на десетина метра в южна посока, а вятърът духаше в гърба му. Знаех, че не бих могъл да го обърна навреме. Помислих си, дали да не хвърля камъка. Ала Бранд сигурно щеше да се наведе, а аз щях да остана без никаква защита. От друга страна...

Той вдигна арбалета към рамото си.

Спри, извика собственият ми глас в съзнанието ми, докато продължавах да размествам небето.

— Преди да стреляш, Бранд, искам да ми кажеш нещо. Става ли?

Той се поколеба, после свали леко оръжието.

— Какво?

— Истина ли е онова, което ми каза: за татко, за Лабиринта, за настъпването на Хаоса?

Бранд отметна назад глава и се разсмя — цяла серия от кратки излайвания.

— Коруин — заяви след това, — не мога да ти опиша какво удоволствие ще ми достави да те гледам как умираш, без да знаеш нещо, което е толкова важно за теб.

Той отново се разсмя и започна да вдига оръжието. Аз се приготвих да хвърля камъка и да се втурна към него. Ала никой от нас не успя да изпълни намеренията си.

Силен кръсък долетя откъм небето и сякаш част от него се откъсна и падна върху главата на Бранд. Той изкрещя и изпусна арбалета. Вдигна ръце, за да прогони съществуването, което го бе

нападнало. Червената птица, носителка на Рубина, родена от моята кръв и ръцете на баща ми, се бе върнала, за да ме защити.

Захвърлих камъка и се устрех към Бранд, като измъкнах мечата си в движение. Той удари птицата и тя отлетя, набра височина и закръжи за ново спускане. Бранд прикри с две ръце лицето и главата си, но не преди да съм забелязал кръвта, която течеше от лявото му око.

После започна да избледнява, още докато тичах към него. Ала птицата се спускаше като бомба и успя още веднъж да забие ноктите на краката си в главата на Бранд. След това и тя взе да избледнява. Той посягаше към рубинения си нападаел, който махаше с криле и кълвеше, когато и двамата изчезнаха.

Стигнах до мястото на действието и намерих там единствено падналия арбалет. Стъпках го с ботуш.

Не, още не е дошъл краят, проклет да е! Докога ще ме тормозиш, братко? Колко далеч трябва да стигна, за да приключи всичко между нас?

Изкатерих се обратно до пътя. Звездин беше още жив и се наложи аз да го довърша. Понякога си мисля, че изобщо не е трябвало да се захващам с цялата тази работа.

VII

Купа със захарен памук.

Щом излязох от прохода, пред очите ми се разкри нова долина. Поне аз реших, че това е долина. Не се виждаше нищо под покривката от облаци/мъгла.

Една от червените ивици в небето преминаваше в жълто; друга ставаше зелена. Това ми повдигна леко духа, тъй като небето започваше да наподобява видяното, когато се бях озовал на края на света, срещу Царството на хаоса.

Нарамих багажа си и тръгнах надолу по пътя. Постепенно вятърът утихваше. В далечината ечаха гръмотевиците на бурята, от която бягах. Зачудих се къде ли е отишъл Бранд. Имах чувството, че известно време няма да ми се пречка.

Към средата на склона, когато мъглата вече тъкмо започваше да пълзи и да се вие около мен, забелязах едно старо дърво и си отсякох от него тояга. Дървото като че ли изпищя, в мига, в който отделих клона му.

— Дяволите да те вземат! — долетя нещо като глас от ствола му.

— Ти си разумно? Съжалявам...

— Знаеш ли колко време съм отглеждал този клон? Предполагам, че сега ще вземеш да го изгориш.

— Не, няма — успокоих го аз. — Просто ми трябваше тояга. Чака ме дълъг път.

— През долината ли?

— Точно така.

— Ела по-близо, за да мога по-добре да усетя излъчването ти. В теб има нещо, което грее.

Направих крачка напред.

— Оберон! — възкликна дървото. — Познах те по Рубина.

— Не е Оберон — възразих. — Аз съм му син. Ала нося Рубина, за да изпълня неговата мисия.

— Вземи тогава клона ми, заедно с моята благословия. Давал съм подслон на баща ти в някои много особени дни. Той сам ме е посадил.

— Наистина ли? Едно от малкото неща, които никога не съм го виждал да прави, е да посади дърво.

— Аз не съм обикновено дърво. Той ме остави тук да отбелязвам границата.

— Каква граница?

— Аз съм краят на Хаоса и на Реда, зависи как ще погледнеш на мен. Бележа делението. Отвъд мен са валидни други закони.

— И какви са те?

— Кой би могъл да каже? Не и аз. Аз съм само една растяща кула от разумна дървесина. Но тоягата от моя клон може да ти е от полза. Посадена, тя е способна да разцъфне и в странни земи. Ала може и да не пусне корени. Кой би могъл да каже? Все пак носи я със себе си, сине на Оберон, към мястото, където отиваш сега. Усещам, че се приближава буря. Сбогом.

— Сбогом — отвърнах аз. — Благодаря.

Обърнах се и тръгнах надолу по пътя сред сгъстяващата се мъгла. Тя постепенно губеше розовия си оттенък. Поклатих глава, замислен за дървото, но тоягата, направена от него ми беше действително полезна за следващите неколкостотин метра, които се оказаха особено стръмни.

После видимостта малко се подобри. Скали, езерце със застояла вода, няколко дребни, тъжни дръвчета, покрити с парцали мъх, миризма на гнило... Забързах напред. От едно дърво ме наблюдаваше черна птица.

Щом я забелязах, тя размаха криле и мързеливо полетя към мен. Неотдавнашните събития ме бяха направили малко недоверчив към птиците, така че се дръпнах, като закръжи над главата ми. Ала тя кацна на пътя пред мен, наклони глава и ме заглежда с лявото си око.

— Да — обяви след малко, — ти си този.

— Този какво?

— Този, когото ще придружавам. Нали нямаш нищо против да те следва една птица на лоша поличба, Коруин?

И се изкикоти, а после изпълни кратък танц.

— Не виждам как бих могъл да попреча на подобна безцеремонност. Откъде ми знаеш името?

— Аз те очаквам от самото начало на Времето, Коруин.

— Сигурно е било доста отегчително.

— Съвсем не беше чак толкова дълго тук, на това място. Времето е каквото го направиш.

Продължих да вървя. Отминах птицата и закрачих по-нататък. След няколко мига, тя изпърха край мен и кацна върху голяма скала от дясната ми страна.

— Аз се казвам Хюги — заяви тя. — Виждам, че носиш парче от стария Иг.

— Иг ли?

— Вечно сърдитото древно дърво, което чака при входа на това място и не позволява на никого да си отдъхне сред клоните му. Обзалагам се, че здравата ти се е разкрещял, когато си отсякъл тоягата. — Хюги се разсмя звънливо при тези думи.

— Напротив, държа се много достойно.

— О, да. Като че ли е имал някакъв избор, след като вече работата е била свършена. Много ще ти е полезен този клон, няма що.

— Засега ми служи отлично — възразих аз и леко замахнах по посока на птицата.

Тя хвъркна по-далеч от него.

— Хей! Никак не е смешно!

Разсмях се.

— Аз пък си мислех, че е.

Подминах я и продължих напред.

Много дълго вървах през блатиста местност. От време на време някой порив на вятъра разчистваше мъглата пред мен. После отминавах и влажните валма отново скриваха всичко. Понякога ми се струваше, че долавям откъслечна музика — не можех да определя посоката — протяжна и някак тържествена, изпълнение на инструменти с метални струни.

Както си вървах, един глас отляво ме сепна:

— Пътнико! Спри и ме погледни!

Спрях и заставах нащрек. Ала през тази проклета мъгла не можех да видя нищо.

— Здравей — извиках аз. — Къде си?

И точно в този момент мъглата леко се вдигна и се озовах срещу огромна глава, с очи на равнището на моите. Те принадлежаха на, както изглеждаше, великанско тяло, потънало до раменете в блатото. Главата беше плешива, кожата бяла като мляко, с почти камениста структура. Тъмните очи вероятно ми се струваха по-тъмни, отколкото бяха, заради контраста.

— Разбирам — казах тогава. — Позатънал си малко. Можеш ли да освободиш ръцете си?

— Ако се напрегна с всички сили — дойде отговорът.

— Ами, чакай тогава да потърся нещо достатъчно здраво, за да се уловиш за него. Сигурно ще можеш да стигнеш доста надалече.

— Недей. Не е необходимо.

— Не желаяш ли да се измъкнеш? Мислех, че затова ме повика.

— О, не. Просто исках да ме забележиш.

Приближих се до него и го загледах, а мъглата отново започна да се сгъстява.

— Добре — заявих накрая. — Видях те.

— Убеди ли се в окаяното ми положение?

— Не съвсем, след като не полагаш никакви усилия и не приемаш помощ.

— За какво ми е да се измъквам оттук?

— Това си е твой проблем. Сам си отговори.

Обърнах се да си вървя.

— Почакай! Накъде си тръгнал?

— На юг, за да участвам в една игра на нравственост.

В този момент Хюги излетя от мъглата и кацна върху плешивата глава. Тя я клъвна и се разсмя.

— Не си губи времето, Коруин. Тук има много по-малко съдържание, отколкото изглежда на пръв поглед.

Устните на великана произнесоха името ми. После попита:

— Наистина ли е той?

— Той е, няма грешка — отвърна Хюги.

— Слушай, Коруин — рече затъналия великан. — Ти възнамеряваш да се опиташ да спреш Хаоса, нали?

— Да.

— Не го прави. Не си струва. Аз искам всичко да свърши. Копнея да се освободя от това положение.

— Вече предложих да ти помогна. Ти не пожела.

— Не ми е нужно такава освобождение. А край на всичко.

— Нищо по-лесно от това. Само си потопи главата и дълбоко поеми въздух.

— Не копнея единствено за личното си унищожение, а за край на цялата глупава игра.

— Убеден съм, че наоколо се намират и други същества, които предпочитат сами да вземат решение по този въпрос.

— Нека да свърши и за тях. Ще дойде време, когато ще се озоват в моето положение и ще се чувстват по същия начин.

— Е, тогава може да споделят и твоето мнение. Сбогом.

Обърнах се и продължих напред.

— Това се отнася и за теб! — изкрещя той след мен.

Закрачих по-нататък, а Хюги ме настигна и кацна на края на тоягата ми.

— Хубаво е да поседиш върху клона на стария Иг сега, когато не може да... Ау!

Тя рязко литна и закръжи над мен.

— Опари ме! Как успя да го направи?

Засмях се.

— Предавам се.

Хюги се повъртя малко, после се устреми към дясното ми рамо.

— Може ли да си почина тук?

— Заповядай.

— Благодаря. — Тя кацна. — Всъщност, главата е направо клиничен случай.

Вдигнах рамене и птицата запърха с криле, за да запази равновесие.

— Той се стреми към нещо — продължи тя, — но подхожда неправилно, като държи целия свят отговорен за собствените си грешки.

— Не ми се вярва. Не си направи труда, дори да се измъкне от калта.

— Имам предвид от философска гледна точка.

— А, от този вид кал ли? Много лошо.

— Целият проблем е в личността, в егото, в неговото вкопчване с една ръка в света, а с другата — в Абсолюта.

— О, такъв ли е случаят?

— Да. Виждаш ли, ние съществуваме и се носим по повърхността на събитията. Понякога ни се струва, че действително влияем на нещата и това ни кара да хвърляме напразни усилия. Което е голяма грешка, защото води до раждането на желаня и изгражда едно фалшиво его, когато самото съществуване би трябвало да ни е достатъчно. А така възникват нови желаня, нови безплодни усилия и ето как се оказваш затънал.

— В калта ли?

— Образно казано. Човек трябва твърдо да съсредоточи погледа си върху Абсолюта и да се научи да не обръща внимание на миражите, илюзиите, фалшивото усещане за собствена личност, което само раздвоява съзнанието и го превръща в измамен остров.

— Веднъж съм живял с фалшива самоличност. И тя много ми помогна да се превърна в абсолюта, който съм сега — аз.

— Не, това също е измама.

— Тогава онова „аз“, което може би ще съществува утре, ще ми благодари за тази измама, както съм благодарен аз на предишното.

— Не разбираш същността. Онова „ти“ също няма да бъде истинско.

— Защо?

— Защото то ще продължава да е пълно с тези желаня и копнежи, които са те отделили от Абсолюта.

— И какво лошо има в това?

— Оставаш сам в свят от непознати, свят от феномени.

— Аз обичам да съм сам. Много ми е приятно да съм със себе си. А харесвам и феномените.

— И все пак Абсолюта винаги ще бъде там, ще те зове, ще събужда безпокойство.

— Чудесно, значи няма защо да бързам. О, да, разбирам за какво говориш. То приема формата на идеали. Всеки си има по няколко. Ако искаш да кажеш, че трябва да се стремя към тях, съгласен съм с теб.

— Не, те също са изкривяване на Абсолюта и това, за което говориш, пак е влагане на усилия.

— Точно така.

— Виждам, че много научени неща трябва да забравиш.

— Ако имаш предвид просташкия ми инстинкт за оцеляване, няма да стане.

Пътят се бе изкачвал нагоре и сега стигнахме до един равен, гладък участък, почти като павиран на вид, макар и леко посипан с пясък. Музиката бе станала по-силна и продължаваше да се усилва, докато напредвах. После забелязах през мъглата неясни форми, които се движеха — бавно, ритмично. Чак след няколко мига осъзнах, че танцуват в такт с музиката.

Продължих напред и след малко можех да разгледам фигурите — прилични на хора, красиви същества, облечени в дворцови премени, те се носеха бавно под акомпанимента на невидими музиканти. Танцът, който изпълняваха, беше интересен и прекрасен, и аз се спрях да ги погледам.

— По какъв случай са се събрали да празнуват тук, в средата на нищото? — обърнах се към Хюги.

— С танца си отбелязват твоето минаване — отвърна тя. — Това не са смъртни, а духовете на Времето. Започнаха глупавото си представление, още щом ти влезе в долината.

— Духове ли?

— Да. Наблюдавай ги.

Тя литна от рамото ми, закръжи над тях и се изака. Курешката мина през неколцина от танцуващите все едно бяха холограми, без да изцапа нито един ръкав от брокат или копринена риза, без да накара никоя от усмихващите се фигури да обърка такта. Тогава Хюги изкряска няколко пъти и пак се върна при мен.

— Защо беше нужно това? — смъмрих я аз. — Представлението е хубаво.

— Упадъчно — заяви Хюги — и не го приемай като комплимент, защото те предвкусват твоя провал. Искат само да си направят едно последно празненство, преди всичко да е свършило.

Все пак ги погледах известно време, облегат на тоягата си, отпочиващ. Образуваните от танцорите фигури бавно се променяха, докато една от жените — красавица с кестенява коса — не се озова съвсем близо до мен. Никой от изпълнителите изобщо не ме поглеждаше. Сякаш не съществувах за тях. Но тази жена, с много точно премерен жест, хвърли с дясната си ръка нещо, което се приземи в краката ми.

Наведох се и установих, че е материално. Беше сребърна роза — моят собствен символ. Вдигнах я и я закачих на яката на плаща си. Хюги погледна на другата страна и не каза нищо. Нямах шапка, която да повдигна, но се поклоних на дамата. Стори ми се, че дясното ѝ око леко намигна, когато се обърнах да си вървя.

Теренът пак взе да става неравен и музиката заглъхна. Пътят ставаше все по-лош и когато мъглата за малко се вдигаше, виждах само скали или голи равнини. От време на време черпех сила от Рубина, за да не припадна от изтощение и забелязах, че всеки път тя ми стигаше за все по-кратко.

Почувствах, че съм гладен и спрях да хапна каквато храна ми бе останала.

Хюги кацна на земята наблизо и се зае да ме наблюдава как ям.

— Признавам, че донякъде ти се възхищавам за упоритостта — продължи философстванията си тя — и дори за това, което намекна, като си говорехме за идеали. Но за останалото не си прав. Преди обсъждахме безплодността на желанията и усилията...

— Ти ги обсъждаше. Аз не ги смятам за главния проблем в живота си.

— А би трябвало.

— Живял съм много дълго, Хюги. Ти ме обиждаш като приемаш, че никога не съм обмислял тези проблеми от учебника по философия за втори курс. Фактът, че намираш безплодното съществуване за привлекателно, ми говори повече за теб, отколкото за състоянието на нещата. А именно, че ако ти вярваш в това, което каза, изпитвам съжаление към теб и ти сигурно имаш някаква необяснима причина да си тук, да желаеш и да полагаш усилия да въздействаш на фалшивото ми его, вместо да се освободиш от подобни глупости и да се устремим по пътя си към Абсолюта. Ако пък не вярваш, тогава аз си правя заключението, че си била изпратена да ми пречиш и да ме обезкуражаваш, което в случая е чисто губене на време.

Хюги издаде звук, подобен на грачене.

— Нали не си толкова сляп, че да отричаш Абсолюта, началото и края на всичко?

— Той не е задължителен при едно либерално образование.

— Ала признаваш ли възможността?

— Може и да я познавам по-добре от теб, птицо. Егото, както го виждам аз, съществува между рационалността и рефлекторното присъствие. Отричането му, обаче, е отстъпление. Ако идваш от този Абсолют — от едно самовъзпиращо се Всичко, — защо тогава желаеш да се завърнеш вкъщи? Толкова ли презираш себе си, че се страхуваш от огледала? Защо не се постараяш пътуването да си струва усилията? Развивай се. Учи. Живей. Ако си била изпратена на пътешествие, защо искаш да се измъкнеш и да се върнеш на изходната точка? Или твоят Абсолют е сбъркал, като е изпратил нещо от твоя калибър? Признай тази възможност и няма какво повече да ти приказвам.

Хюги ме изгледа яростно и отлетя. Сигурно отиде да направи справка с наръчника си...

Като ставах на крака, чух тътен на гръмотевица. Тръгнах. Трябваше да се опитам да спечеля малко преднина.

Пътят на няколко пъти се свива и разширява, докато не изчезна напълно, оставяйки ме да се лутам сред песъчлива равнина. Чувствах се все по-подтиснат и се мъчех да държа мисления си компас във върнатата посока. Почти бях готов да приветствам шума на бурята, защото той поне ми даваше груба представа накъде се намира север. Разбира се, всичко беше някак объркано в мъглата, така че не можех да бъда абсолютно сигурен. Пък и гръмотевиците взеха да стават по-силни... Проклятие!

... Още бях разстроен от загубата на Звездин, обезпокоен от приказките за безплодните усилия на Хюги. Това определено не можеше да се нарече хубав ден. Започнах да се съмнявам, че ще успея да завърша пътуването си. Дори в най-скоро време да не ме нападнеш от засада някой безименен обитател на това мрачно място, оставаше доста вероятната възможност да се лутам тук, докато силите ме напуснат или ме настигне бурята. Не знаех дали ще съм в състояние отново да се преборя с тази приключваща стихия. Започвах да се съмнявам.

Опитах се да използвам Рубина, за да разпръсна мъглата, ала изглежда въздействието му беше отслабнало. Може да се дължеше и на собствената ми отпадналост. Успях да разчистя едно малко пространство, което бързо прекосих. Усещането ми за Сенките бе притъпено на това място, което сякаш бе самата им същност.

Тъжно. Щеше да е хубаво оттеглянето ми да е като в опера — с пищен вагнеров финал, под странно небе, в бой с достоен противник, — а не да се размотавам сред мъглива пустош.

Минах покрай позната на вид купчина камъни. Дали пък не се движех в кръг? Често срещано явление при пълно загубване на ориентация. Ослушах се за гръмотевиците, за да определя отново посоката. Като че ли напук, цареше пълна тишина. Отидох до купчината камъни, седнах на земята и облегнах гърба си на тях. Нямах смисъл просто да блуждая. Щях да изчакам упътването на гръмотевиците. Измъкнах Фигурите си, докато седях. Татко ми бе казал, че за известно време те няма да функционират, но и без това нямах какво друго да правя.

Разгледах всички Фигури, една по една, като се опитвах да достигна всеки, с изключение на Бранд и Кейн. Нищо. Татко се оказа прав. Картите бяха престанали да излъчват познатия хлад. Разбърках цялото тесте и се заех да си гледам, там, на пясъка. Получи се нещо невъзможно за разчитане и пак прибрах картите. Облегнах се назад и ми се прииска да си бях оставил малко вода. После дълго се вслушах за бурята. Долових няколко пъти ехо, но то не идваше от определена посока. Фигурите ме накараха да се замисля за семейството ми. Те бяха някъде напред — където и да се намираше това, — и ме очакваха. Какво ли очакваха? Аз пренасях Рубина. С каква цел? Първоначално приемах, че неговите сили може да са необходими в конфликта. Ако беше така, ако аз бях единственият, който можеше да ги приложи, то нашето положение беше окаяно. Тогава си помислих за Амбър и ме разтърсиха разкаяние и ужас. Амбър не бива да загине, никога. Трябва да има някакъв начин да отблъсна Хаоса...

Захвърлих малкото камъче, с което си играех. Май току-що бях почерпил сили от Рубина. Но докато тялото ми се наливаше с енергия, съзнанието ми оставаше замъглено. Имах нужда от сън, от истински здрав сън. Това място може би щеше да ми се види много по-обикновено, ако съм отпочинал.

Колко ли далеч се намирах от крайната си цел? Дали тя беше отвъд следващия планински хребет или на огромно разстояние по-нататък? И какви бяха шансовете ми да не бъда настигнат от бурята, независимо колко път ми оставаше? Ами останалите? Ако битката вече е приключила и ние сме загубили? Представях си как пристигам

твърде късно, за да изпълня само ролята на гробар... Кости и монолози, Хаос...

И къде беше този проклет черен път сега, когато най-последно можех да имам някаква полза от него? Ако успеех да го открия, щях да следвам посоката му. Имах чувството, че се намира някъде от лявата ми страна...

Съсредоточих вниманието си натам, разделих мъглата, пометох я встрани... Нищо...

Някаква форма? Нещо се движи?

Беше животно, може би голямо куче, което се премести така, че да остане в мъглата. Дали не се промъкваше към мен?

Рубина запулсира още по-силно, когато разчистих нови пространства от мъглата. Животното потръпна, щом се озова изложено на погледа ми, после тръгна право към мен.

VIII

Изправих се, когато приближи. Тогава видях, че е чакал, едър екземпляр, вперил очи в моите.

— Подранил си малко — заговорих аз. — Само си почивах.

Той се изкикоти.

— Дойдох просто да огледам един принц на Амбър — каза животното. — Всичко останало би било извънредна придобивка.

И пак се разсмя. Аз направих същото.

— Пирувай тогава с очи. Направиш ли някакъв друг опит, ще установиш, че съм си починал добре.

— Няма, няма — съгласи се чакалът. — Аз съм почитател на двора на Амбър. Както и на Хаоса. Кралската кръв ме привлича, принце на Хаоса. И конфликтите.

— Ти ми приписваш необичайна титла. Моята връзка с Царството на хаоса е въпрос само на генеалогия.

— Мисля си за образите на Амбър, които минават през сенките на Хаоса. Мисля си за вълните Хаос, които се разливат върху образите на Амбър. И все пак в центъра на реда, олицетворяван от Амбър, действа най-хаотичното семейство, докато в кралския двор на Хаоса цари мир и спокойствие. Ала между вас има и връзки, не само конфликти.

— Точно в този момент не ме вълнуват търсенето на парадокси и игричките с терминологията. Опитвам се само да стигна до Царството на хаоса. Ти знаеш ли пътя?

— Да — отвърна чакалът. — Не е далече, ако се мери с полета на лешояда. Ела, ще ти покажа вярната посока.

Той се обърна и започна да се отдалечава. Последвах го.

— Бързо ли вървя? Виждаш ми се уморен.

— Не. Продължавай. Сигурно е след тази долина, нали?

— Да. Има един тунел.

Вървах след чакала през пясък, чакъл и изсъхнала, твърда земя. От двете ми страни не растеше нищо. Мъглата изтъня и придоби

зеленикав оттенък — още един трик на това ивичесто небе, предположих аз.

След известно време, извиках:

— Още колко остава?

— Вече сме съвсем близо — каза той. — Умори ли се? Искаш ли да си починеш?

Обърна се назад, докато говореше. Зеленикавата светлина придаваше на грозните му черти още по-отвратителен вид. И все пак, имах нужда от водач. Освен това се катерехме нагоре, което ми се струваше правилно.

— Има ли някъде наоколо вода? — попитах.

— Не. Ще трябва да се върнем на значително разстояние.

— Забрави тогава. Нямам толкова време.

Той вдигна рамене, изсмя се и продължи напред. Мъглата се поразсея още малко и видях, че навлизаме сред група от ниски хълмове. Подпирах се на тоягата си и поддържах темпото.

Около половин час равномерно се катерехме нагоре. Околността ставаше по-камениста, изкачването все по-стръмно. Забелязах, че започвам да дишам тежко.

— Почакай — извиках му. — Искам вече да си почина. Ти ме убеждаваше, че не било далече.

— Извинявай за чакалоцентризма — спря той. — Правех сметка според моя естествен начин на придвижване. Сгреших, но сега действително почти сме стигнали. Тунелът започва при онези скали отсреща. Защо не си починеш там?

— Добре — съгласих се аз и отново тръгнахме.

Скоро стигнахме до скален откос, който се оказа подножие на планина. Запровирахме се край канарите на пътя ни и най-последно се добрахме до отвор, който водеше в мрака.

— Ето го — каза чакалът. — Пътят е прав и няма обърквачи странични отклонения. Мини през него със здраве и с каквато скорост си избереш.

— Благодаря — кимнах, отхвърлих засега мисълта за почивка и пристъпих вътре. — Оценявам жеста ти.

— Удоволствието е мое — произнесе той зад гърба ми.

Направих още няколко крачки, нещо изхрущя под краката ми и сухо изтрака, когато го изритах встрани. Звукът не беше от тези, които

човек може лесно да забрави. Подът беше покрит с кости.

Долових тих, кратък звук изотзад и разбрах, че нямам време да измъквам Грейсуондир. Така че се извъртях, вдигнах тоягата и замахнах с нея.

Тази маневра възпря скока на звяра, като го удари по рамото. Ала и аз залитнах назад и се търкулнах между костите. При падането тоягата се изплъзна от ръцете ми и в краткия миг, оставен ми за взимане на решение от стоварването и на моя противник, избрах да извадя Грейсуондир, вместо да се пресягам за нея.

Успях да измъкна меча си от ножницата, но това беше всичко. Все още лежах по гръб, а върха на оръжието се намираще от лявата ми страна, когато чакалът скочи отново. С всичка сила го блъснах по муцуната с дръжката.

Реакцията от удара завибрира по ръката ми и стигна чак до рамото. Главата на чакала се отметна назад, а тялото му се сринна отляво до мен. Веднага насочих върха на меча, като стиснах дръжката с две ръце и сварих да се изправя на дясното си коляно, когато звярът изръмжа и пак скочи.

В мига, в който видях, че ми е на прицел, с цялата си тежест забих острието дълбоко в тялото на чакала. После бързо го пуснах и се претърколих извън обсега на щракащите му челюсти.

Чакалът зави, помъчи се да стане, отново се свлече. Аз лежах задъхан, където бях паднал. Усетих, че тоягата е под мене и я взех. Размахах я пред себе като защита и се примъкнах към стената на пещерата. Ала животното повече не се надигна, само лежеше и се гърчеше. На слабата светлина забелязах, че повръща. Миризмата беше непоносима.

След това обърна очи към мен и застина.

— Щеше да бъде толкова хубаво — тихо каза звярът, — да изям един принц на Амбър. Винаги съм се питал... каква ли е кралската кръв.

После очите му се затвориха, той спря да диша и аз останах сам с вонята.

Изправих се, все още с гръб към стената, вдигнал тоягата пред себе си и го загледах. Мина доста време, докато се реша да си измъкна меча.

Един бърз оглед ме увери, че не се намирам в никакъв тунел, а само в пещера. Когато излязох навън, мъглата бе станала жълта и вече се прокъсваше под поривите на ветрец, който идваше от ниските части на долината.

Облегнах се на скалата и се опитах да реша накъде да тръгна. Тук изобщо нямаше истински път.

Накрая потеглих наляво. Склонът изглеждаше по-стръмен, а аз исках да се изкача над мъглата и навръх планината, колкото можех по-скоро. Тоягата продължаваше да ми служи добре. Ослушвах се за шум от течаща вода, но нищо подобно не се чуваше наоколо.

С мъка вървах напред, все по-нагоре, а мъглата изтъняваше и менеше цвета си. Най-после успях да видя, че се изкачвам към широко плато. Над него зърнах част от небето, многоцветно и немирно.

Зад гърба ми прозвуча тътена на няколко силни гръмотевици, но все още не можех да определя откъде се приближаваше бурята. Ускорих крачка, ала след малко усетих, че започва да ми причернява. Спрях и задъхан седнах на земята. Обземаше ме непреодолимо предчувствие за неуспех. Дори да стигнех до платото, струваше ми се, че бурята ще префучи точно оттам. Разтърках очи. Какъв беше смисълът да продължавам, ако по никакъв начин не можех да постигна успех?

През фъстъчената мъгла прелетя сянка, устреми се към мен. Вдигнах тоягата, после видях, че е само Хюги. Тя удари спирачки и кацна в краката ми.

— Коруин — възкликна, — много път си минал.

— Но сигурно недостатъчно — въздъгнах аз. — Бурята изглежда ме настига.

— И на мен така ми се струва. Досега медитирах и бих искала да ти направя услугата...

— Ако изобщо искаш да ми послужиш — прекъснах я аз, — мога да ти кажа какво да направиш.

— Какво?

— Отлети обратно и виж колко далече е бурята наистина и с каква скорост се движи. После се върни и ми кажи.

Хюги заподскача от единия на другия си крак.

— Добре — каза накрая и полетя в посока, която според мен трябва да беше северозапад.

Подпрях се на тоягата и се изправих. Все пак най-добре бе да продължа с катеренето, колкото мога по-бързо. Отново се обърнах към Рубина и усетих как силата бликва в мен като червен огнен проблясък.

Докато се изкачвах по склона, от посоката, в която бе отлетяла Хюги, лъхна влажен вятър. Изтреця нова гръмотевица. Вече не беше само приглушен тътен.

Постарах се максимално да се възползвам от прилива на енергия и бързо изкатерих още няколкостотин метра. Ако ми бе съдено да загубя, можех поне да стигна първо до върха. Можех поне да видя къде се намирам и да разбера дали изобщо е останало нещо, заради което да се боря.

Вече все по-ясно виждах небето. То се бе променило значително. Половината се състоеше от ненакърнена чернота, а по другата половина се движеха масите от плаващи цветове. Цялата небесна полусфера сякаш се въртеше около една точка, точно над главата ми. Усетих да ме обзема вълнение. Това беше небето, което търсех, небето, простираше се над мен, когато ходих до Хаоса. Втурнах се нагоре. Исках да си подвикна нещо окуражително, но гърлото ми бе пресъхнало.

Като наближих ръба на платото, чух плющене на криле и Хюги внезапно кацна на рамото ми.

— Бурята е съвсем по петите ти — съобщи тя. — Всеки момент ще бъде тук.

Продължих да се катеря, стигнах до равно място и се изправих на него. Там спрях за момент, силно задъхан. Вятърът сигурно бе разчистил мъглата отгук, защото мястото беше високо и равно. Виждах небето далече пред мен. Пристъпих напред, за да потърся точка, откъдето да надзърна отвъд отсрещния край. В този момент воят на бурята долетя още по-ясно.

— Не вярвам да се добереш до края — обади се Хюги, — без да се намокриш.

— Знаеш, че това не е обикновена буря — изсъсках аз. — Ако беше, щях да се радвам на възможността да се напия с вода.

— Зная. Говорех фигуративно.

Изръмжах ядосано и продължих да вървя.

Постепенно панорамата пред мен се разширяваше. Небето още се носеше в своя лудешки танц с воали, но светлината бе по-обилна.

Когато напреднах достатъчно, за да съм сигурен какво лежи пред мен, спрях и се облегнах на тоягата.

— Какво има? — попита Хюги.

Ала нямах сили да говоря. Просто посочих към огромната пустош, която започваше някъде под далечния край на платото и се простираше на около шейсет километра нататък преди да се вреже в нова планинска верига.

— Пустинята ли? — погледна ме птицата. — Можех да ти кажа, че е там. Защо не ме попита?

Издадох някакъв звук, нещо средно между стон и изхлипване и бавно се отпуснах на земята.

Колко дълго останах така, нямах представа. Чувствах се съвсем не на себе си. Някъде дълбоко като че ли се криеше възможния отговор, но нещо в мен се бунтуваше срещу него. Най-накрая шумът от бурята и бърборенето на Хюги ме накараха да се осъзная.

— Не мога да прекося тази пустош — прошепнах. — Няма начин.

— Смяташ, че си се провалил — рече Хюги. — Но не е така. При безплодните усилия няма нито загуба, нито победа. Всичко е само една илюзия на егото.

Бавно се изправих на колене.

— Не съм казвал нищо за провал.

— Заяви, че не можеш да продължиш към целта си.

Погледнах назад, където вече просветваха светкавици и бурята се изкачваше към мен.

— Така е, не мога да продължа по същия начин. Но ако татко не е успял, налага се аз да опитам нещо, което Бранд искаше да ме убеди, че е само по неговите сили. Трябва да създам нов Лабиринт и трябва да го направя точно тук.

— Ти? Да създадеш нов Лабиринт? Ако Оберон не е успял, как би могъл да се справи човек, който едва си стои на краката? Не, Коруин. Примирението е най-голямата добродетел, която можеш да постигнеш.

Вдигнах глава и оставих тоягата на земята. Хюги изпърха и кацна до нея, а аз се вгледах в птичите ѝ очи.

— Не искаш да повярваш на никое от нещата, които казах, нали? Това няма значение, обаче. Пропастта между нашите възгледи е

непреодолима. За мен желанията са скритата същност, а усилията за постигането им — нейното развитие. Ти си на друго мнение. — Облегнах ръце върху коленете си. — Ако за теб най-доброто е сливане с Абсолюта, тогава защо не литнеш да се съединиш веднага с него, като вземеш формата на заливащия всичко Хаос, който се приближава? В случай, че аз се проваля тук, всичко ще стане Абсолют. Колкото до мен, докато дишам, ще се опитвам да издигна Лабиринт срещу Хаоса. Правя го, защото съм това, което съм, а аз съм човекът, който можеше да бъде крал на Амбър.

Хюги наклони глава.

— По-скоро ще те видя как ядеш врана — каза тя и се изкикоти.

Бързо се пресегнах и ѝ извих врата, като ми се прииска да имам време за стъкване на огън. Макар че тя направи всичко възможно смъртта ѝ да изглежда като жертвоприношение, трудно бе да се определи на кого принадлежеше моралната победа, тъй като и без това отдавна бях запланувал това действие.

IX

... Канела и мирис на цъфнали кестени. По целия Шан-з-Елизе кестените светят в бяло...

Спомням си играта на фонтаните на площад „Конкорд“... И улицата край Сена, с антикварните магазинчета, миризмата на стари книги, мириса на реката... Аромата на кестеновите цветове...

Защо изведнъж ще ме завладяват спомени за Париж през 1905 година на сянката Земя, ако не заради преживяното тогава изключително щастие, което сега подсъзнателно използвам като противоотрова на настоящето? Да...

Бял абсент, сироп от нар... Диви ягоди с бита сметана... Шах в „Кафенето на регента“ с актьори от Комеди Франсез... Конните надбягвания... Вечерите на площад „Пигал“...

Твърдо поставях левия си крак пред десния, после десния пред левия. В лявата си ръка държах верижката, на която висеше Рубина... и я държах високо, така че да мога да се взирам в дълбините на камъка, да виждам и да усещам появата на новия Лабиринт, който описвах с всяка нова крачка. Бях забил тоягата в земята и я бях оставил близо до началото на Лабиринта. Наляво...

Вятърът пееше около мен и съвсем наблизко трещяха гръмотевици. Не се сблъсках с физическото съпротивление, което бях преодолявал в стария Лабиринт. Не усещах абсолютно никакво съпротивление. На негово място — и някак много по-лошо — странна предпазливост спъваше всяко мое движение, забавяше го, превръщаше го в ритуал. Като че ли подготовката за следващата стъпка изискваше от мен повече енергия — възприемане, осъзнаване и отправяне на заповед към мозъка ми да я изпълни, — отколкото самото физическо извършване на действието. Ала цялото това бавене сякаш бе действително необходимо, наложено ми от някаква неизвестна сила, която определяше темпо „адажио“ за всичките ми движения. Надясно...

... И, както Лабиринта в Ребма ми бе помогнал да възстановя изгубената си памет, така и този сега, който се мъчех да създам, извикваше в съзнанието ми аромата на кестенови цветове... По онова време не бях влюбен в никоя определена жена — макар че имаше много момичета, Ивети, Мимита и Симони, чиито лица се смесваха, — но в Париж беше пролет, по улиците свиреха цигани, а в бистрата сервираха коктейли... Припомнях си и в сърцето ми бликаше някаква прустовска радост, докато Времето ечеше край мен като камбана... И може би точно затова бях извикал тези спомени, защото радостта изглежда се предаваше на движенията ми, озаряваше възприятията ми, усилваше волята ми...

Видях следващата крачка и я направих... Вече бях изминал един кръг, очертавайки външния периметър на моя Лабиринт. Зад гърба си можех да усетя бурята. Сигурно вече бе прехвърлила ръба на платото. Небето потъмняваше, стихията изтривашеменящите се, плаващи цветни светлини. Наоколо проблясваха светкавици, а аз не можех да отделя толкова енергия или внимание, за да направя опит да контролирам нещата.

Сега, когато бях завършил пълния кръг, виждах, че тази част от Лабиринта, която бях изминал, се бе врязала в скалата и излъчваше бледа, синкава светлина. И все пак нямаше никакви искри, нито усещях бодежи в стъпалата си, никакви течения не изправяха косата ми — само неотменния закон на предпазливостта, легнал върху мен като огромна тежест... Наляво...

... Макове, макове и метличини, и високите тополи край селските пътища, вкусът на нормандското ябълково вино... И отново в града, ароматът на цъфналите кестени... пълната със звезди Сена... Мирисът на стари тухлени къщи... Барът под концертната зала „Олимпия“... Ръкопашният бой... Разкъравените кокалчета, превързвани от момиче, което ме отвежда в дома си... Как ли й беше името? Цъфнали кестени... Една бяла роза...

Наведох глава и помирисах. Розата на яката ми бе съхранила аромата си. Странно, че изобщо бе оцеляла досега. Това ме окуражи. Продължих напред, като леко извивах надясно. С периферното си зрение виждах напредъка на стената от буря, гладка като стъкло, заличаваща всичко по пътя си. Ревът на гръмотевиците й вече бе оглушителен.

Дясно, ляво...

Армиите на нощта напредваха... Дали моят Лабиринт щеше да ги удържи? Искаше ми се да можех да побързам, но скоростта ми още повече намаляваше с придвижването ми напред. Изпитвах странно усещане за раздвояване, сякаш се намирах и вътре в Рубина, където сам рисувах Лабиринта, и тук, отвън, където го изграждах със стъпките си и имитирах неговите очертания. Наляво... завой... дясно... Бурята действително напредваше. Скоро щеше да стигне до старите кости на Хюги. В ноздрите ми нахлуваха влагата и озона, докато си мислех за странната черна птица, която бе заявила, че ме чака от началото на Времето. Чакала ме е, за да спори с мен или да бъде изядена от мен на това място без история? Какъвто и да беше случаят, като се имаше предвид обичайната за моралистите склонност към преувеличение, струваше ми се подходящо, че след като не бе успяла да ме обезкуражи, бе загинала под грохота на театрално звучащите гръмотевици... Сега пак затътнаха — гръм в далечината, после съвсем близо, след това още няколко. Щом се обърнах отново нагам, блясъкът на светкавиците едва не ме ослепи. Стиснах по-здраво верижката и направих нова крачка...

Бурята се блъсна в края на моя Лабиринт и се раздели. Започна да пълзи около мен. Върху главата ми и Лабиринта не падаше и капка дъжд. Но постепенно, неумолимо, бяхме изцяло погълнати от стихията.

Имах чувството, че съм затворен във въздушен мехур върху дъното на бурно море. Заобикаляха ме стени от вода, сред които се стрелкаха тъмни форми. Като че ли цялата вселена се стремеше да ме смаже. Съсредоточих се над червения свят на Рубина. Наляво...

Цъфналите кестени... Чаша горещ шоколад в кафене на открито... Джазов концерт в градините на Тюйлери, звуците политат нагоре сред огрения от слънцето въздух... Берлин през двайсетте, Тихоокеанските острови през трийсетте... Там бях прекарвал приятно, но в по-друг ред. Може би това не беше истинското минало, а само въображаеми спомени, които се появяват по-късно, само за да утешават или измъчват, човек или нация. Нямах значение. През новия мост и надолу по улицата, автобуси и файтони... Художници в Люксембургската градина... Ако всичко потръгнеше добре, може би един ден пак щях да потърся някоя подобна сянка... Тя не отстъпваше

дори на моя Авалон. Бях забравил... детайлите... нюансите, които вдъхват живот... аромата на цъфнали кестени...

Вървя... Завършвам нов кръг. Вятърът свири, бурята продължава да вилнее, но аз съм невредим. Засега не й позволявам да ме разсее, не спирам да се движа, съсредоточил вниманието си върху Рубина... Трябва да устоя, трябва да правя тези бавни, внимателни крачки, без да спирам изобщо, все по-бавно и по-бавно, но в постоянно движение... Лица... Сякаш цяла редица лица ме наблюдава от ръба на Лабиринта... Огромни, като главата в блатото, но изкривени — хилят се, гримасничат, присмиват ми се, чакат да спра или да направя грешна стъпка... Чакат всичко да се разпадне около мен... Зад очите и в устите им проблясваха светкавици, гръмотевиците бяха техния смях... Между тях пълзяха сенки... Сега ми заговориха, с думи като вихър от мрачен океан... Нямало да успея, казваха ми те, ще се проваля и ще бъда пометен, частите от Лабиринта ще бъдат раздробени на парчета и погълнати... Проклинаха ме, плюеха и повръщаха към мен, макар че нищо не ме достигаше... Може би всъщност не се намираха там... Може би от напрежение бях загубил разсъдъка си... Тогава какъв беше смисълът да полагам тези усилия? Нов Лабиринт създаден от побъркан? Потреперах, а те подеха в хор: „Побъркан! Побъркан! Побъркан!“ с гласа на стихията.

Поех си дълбоко въздух, вдъгнах каквото бе останало от аромата на розата и отново си помислих за цъфналите кестени, за дните изпълнени с радостите на живота и органичен порядък. Гласовете като че ли утигнаха, когато съзнанието ми отново се втурна през случките от онази щастлива година... Направих нова крачка... И още една... Те си играеха с моята слабост, можеха да доловят съмненията ми, тревогите, умората... Каквото и да бяха, улавяха се за всичко, което видяха и се опитваха да го използват срещу мен... Наляво... Надясно... Нека усетят сега моята увереност и сила, казах си аз. Стигнал съм чак дотук. И ще продължа. Наляво...

Те се въртяха и беснееха около мен, обезкуражаваха ме с думи. Но част от въздействието им бе изчезнало. Изминах още една крива и я видях да израства пред мен в мисленото ми червено око.

Замислих се пак за бягството си от „Гринуд“ и как бях измъкнал информация от Флора, за срещата ми с Рандъм, битката ни с неговите преследвачи, пътуването ни към Амбър... Спомних си бягството ни

към Ребма и как бях минал през тамошния обърнат Лабиринт, за да си възстановя паметта... За скоростната женитба на Рандъм и моето прескачане до Амбър, където се дуелирах с Ерик, а след това избягах при Блийс... За битките, които последваха, ослепяването ми, възстановяването, бягството, пътуването до Лорейн и после до Авалон...

Съзнанието ми заработи на повишени обороти, взе да се плъзга по повърхността и на други събития... Ганелон и Лорейн... Съществата от Черния кръг... Ръката на Бенедикт... Дара... Завръщането на Бранд и раняването му... Моята рана... Бил Рот... информацията от болницата... катастрофата ми...

Сега съзнавах, че от самото начало в „Гринуд“, през всичко това, до този момент на борбата ми да изпълня всяка маневра съвършено, както ми се струваше на мен, съм изпитвал нарастващо усещане за очакване — независимо дали действията ми са били насочени към трона, отмъщение или разбиранията ми за дълг — очакване, което бе съществувало през цялото време, през всичките тези години до сегашния момент, когато най-после към него се присъединяваше и още нещо... Чувствах, че то много скоро ще свърши и каквото и да бях очаквал или за каквото и да се бях борил, скоро щеше да се случи...

Наляво... много, много бавно... Нищо друго нямаше значение. Събрах цялата си воля в тези движения. Концентрацията ми стана пълна. Каквото и да се намираше извън Лабиринта, сега не съществуваше за мен. Светкавици, лица, ветрове... нямаха значение. Тук бяхме само Рубина, растящият Лабиринт и аз самият... но най-слабо усещах себе си. Може би сега се намирах най-близо до идеала на Хюги за сливането с Абсолюта. Завой... Десния крак... Нов завой...

Времето престана да има значение. Пространството се ограничи до фигурата, която създавах. Черпех сила от Рубина, без да настройвам специално съзнанието си за това, като част от процеса, в който участвах. Предполагам, че в известен смисъл бях заличен. Бях се превърнал в движеща се точка, програмирана от Рубина и изпълнявах операция, която така пълно ме поглъщаше, че не ми оставяше никаква възможност за себеосъзнаване. И все пак на някакво подсъзнателно ниво знаех, че и аз съм част от процеса. Защото ми беше ясно, че ако някой друг беше на мое място, щеше да се получи съвсем друг Лабиринт.

Смътно проумях, че съм минал средата. Пътят бе станал поковарен, движенията ми още по-бавни. Въпреки разликата в скоростта, нещо ми напомняше за усещанията, когато първоначално се настройвах към Рубина сред тази странна, многоизмерна матрица, която изглежда беше източникът на самия Лабиринт.

Надясно... Наляво...

Притеглянето изчезна. Чувствах се много лек, въпреки предпазливостта. Като че ли през тялото ми струеше безкрайна енергия. Всички звуци около мен се сляха в бял шум и изчезнаха.

Тогава внезапно престанах да се движа бавно. Нямах усещането, че съм преминал през Воал или бариера, а по-скоро, че съм преодолял някаква вътрешна настройка.

Сега имах чувството, че се движа с нормална скорост, като завивах по все по-тясна спирала и се приближавах към онова, което скоро щеше да стане нейния център. В общи линии още бях безчувствен, макар с разума си да съзнавах, че някъде в мен се заражда въодушевление, което е на път да ме завладее. Още една крачка... Още една... Може би още десетина...

Изведнъж светът потъмня. Сякаш се озовах в огромна пустота и с мен останаха само слабата светлинка на Рубина и синият блясък на Лабиринта, подобен на спирална галактика, през която вървах. Поколебах се, но само за миг. Това сигурно беше последното изпитание, последното усилие. Не биваше да се разсейвам.

Рубина ми показва какво да правя, а Лабиринта ме научи къде да го направя. Единственото, което липсваше, бе поглед към мен самия. Наляво...

Продължих, като изпълнявах всяко движение, съсредоточил пълното си внимание. Накрая срещу мен започна да се надига съпротивителна сила, както в стария Лабиринт. Ала аз бях подготвен за нея от дългогодишния си опит. Преодолях с борба още две крачки срещу издигащата се бариера.

Тогава видях в Рубина края на Лабиринта. Сигурно бих ахнал при внезапното осъзнаване на красотата му, ако в този момент дори дъха ми не беше включен изцяло в полагащите усилия. Хвърлих цялата си воля в следващата крачка и пустотата около мен се разтrese. Новата стъпка се оказа още по-трудна. Чувствах се в центъра на вселената,

протегнал се към звездите, опитващ с всички сили да им придам някакво основно движение единствено със силата на волята си.

Кракът ми бавно напредваше, въпреки че не можех да го видя. Лабиринта започна да се прояснява. Скоро блясъкът му стана почти ослепителен.

Само още мъничко... Напрягах се повече, отколкото във всички други случаи при стария Лабиринт, тъй като сега съпротивлението изглеждаше непреодолимо. Трябваше да му се противопоставя с твърдост и постоянство на волята, които изключваха всичко друго, макар в момента да ми се струваше, че изобщо не помръдвам и цялата ми енергия се превръща в ярко сияние. Поне щях да напусна сцената с великолепен финал...

Минути, дни, години... не знаех колко време е минало. Струваше ми се безкрайно, сякаш бях зает с това единствено действие в продължение на цяла вечност...

После помръднах и пак не знаех колко време ми отне това. Но успях да довърша крачката и започнах нова. После следващата...

Вселената като че ли се въртеше около мен. Изглежда бях минал. Съпротивлението бе изчезнало. Мракът го нямаше.

За миг останах вкаменен в центъра на Лабиринта. Без дори да го погледна, паднах напред на колене и се свих надве, а кръвта заблъска в ушите ми. Виеше ми се свят, бях задъхан. Започнах да треперя, целия. Смътно осъзнах, че съм успял. Каквото и да ставаше, вече имаше Лабиринт. И той щеше да издържи...

Чух шум оттам, откъдето не би трябвало да се чува нищо, но изтощените ми мускули отказаха да реагират, дори по рефлекс, докато не стана твърде късно. Чак, когато Рубина бе изтръгнат от безчувствените ми пръсти, аз вдигнах глава и седнах на пети. Никой не ме бе следвал през Лабиринта, сигурен бях, че щях да го усетя. Следователно...

Светлината беше почти нормална и като премигнах срещу нея, погледнах нагоре към усмихнатото лице на Бранд. Сега носеше черна превръзка на едното око и държеше Рубина в ръка. Сигурно се бе телепортирал вътре.

Удари ме точно, когато вдигах глава и аз паднах върху лявата си страна. Тогава ме ритна в корема, силно.

— Е, справи се значи — каза той. — Не вярвах, че ще успееш. Сега ще трябва да унищожавам още един Лабиринт, преди да въведа ред. Ала първо ми трябва това, за да обърна битката при Царството на хаоса — Бранд размаха Рубина. — Довиждане, засега.

И изчезна.

Останах да лежа там без дъх, вкопчил пръсти в стомаха си. Заливаха ме вълни от мрак, но не загубих напълно съзнание. Завладя ме страхотно отчаяние и аз затворих очи и простенах. Нямах го и Рубина, за да почерпя сили от него.

Цъфналите кестени...

Х

Докато лежах, обзет от болка, въображението ми рисуваше как Бранд, с пулсиращия на гърдите му Рубин, се появява на бойното поле, където се сражават силите на Амбър и Хаоса. Явно той смяташе, че умее да контролира камъка достатъчно, за да обърне хода на битката срещу нас. Представях си го как насочва светкавиците към нашите войски. Виждах го да вдига силни ветрове и бури, които стоварва върху нас. Едва не заплаках. Всичко това, когато още можеше да изкупи вината си, като мине на наша страна. Ала само победа на него не му стигаше. Той трябваше да победи сам и то по неговия си начин. А аз? Аз бях загубил. Бях издигнал нов Лабиринт срещу Хаоса, нещо, което не бях и помислял, че мога да направя. Но от него нямаше да има никаква полза, ако загубехме битката и Бранд се върнеше да го унищожи. Да стигна толкова далеч, да мина през всичко, което ми се бе случило и да се проваля тук... Искаше ми се да изкрещя: „Несправедливо е!“, ала знаех, че вселената не се съобразява с моите разбирания за справедливост. Изскърцах със зъби и изплюх част от пръстта, която бях налпал. Баща ни ме бе натоварил със задачата да отнеса Рубина до мястото на битката. И аз почти бях успял.

В този момент ме завладя някакво странно усещане. Нещо искаше да привлече вниманието ми. Какво?

Тишината.

Вилнеещите ветрове и гръмотевиците бяха изчезнали. Въздухът бе неподвижен. Всъщност, беше хладен и свеж. А от другата страна на клепачите ми знаех, че има светлина.

Отворих очи. Видях ярко, чистобяло небе. Премигнах и обърнах глава. Имаше неща вдясно от мен...

Дърво. Там, където бях забил клона от стария Иг, сега се издигаше дърво. То вече бе много по-високо, отколкото беше преди тоягата. Почти можех да го видя как расте. И бе покрито със зелени листа и напъпили бели цветове. Някои дори се бяха отворили. Вятърът

довея от неговата посока лек и деликатен аромат, който ме накара да се поуспокоя.

Опипах тялото си. Изглежда няхах счупени ребра, макар че още усещах корема си на възли от ритника, който бях получил. Разтърках очи и прокарах пръсти през косата си. После тежко въздъхнах и се изправих на едно коляно.

Обърнах се и разгледах околността. Платото си беше същото и все пак имаше някаква разлика. То още бе голо, но вече не изглеждаше сурово. Вероятно се дължеше на новото осветление. Не, нещо друго беше...

Завъртях се в пълен кръг и огледах целия хоризонт. Това не беше същото място, където бях започнал изкачването си. Имаше много разлики: и големи и малки. Други групички скали, дупка, където преди бе имало издатина, нова структура на камъните под и около мен, в далечината се виждаше нещо, което приличаше на почва. Изправих се на крака и ми се стори, че долавям отнякъде мирис на море. Това място пробуждаше съвсем различни усещания, от онова, на което се бях изкатеририл... толкова отдавна, както ми изглеждаше. Промяната бе прекалено голяма, за да е предизвикана от онази буря. А и ми напомняше за нещо.

Въздъхнах отново там, в центъра на Лабиринта и продължих да оглеждам заобикалящия ме пейзаж. Неизвестно как, пряко волята ми, отчаянието започваше да ме напуска и ме завладяваше нещо като... май най-щеше да му подхожда думата „освежаване“. Въздухът беше толкова чист и хубав, околността имаше така нов, неизползван вид. Аз...

Разбира се. Тук всичко беше както при първичния Лабиринт. Обърнах се пак към дървото и го погледнах — то бе станало вече по-високо. Приличаше, и все пак не приличаше... Във въздуха, в земята, в небето имаше нещо ново. Това беше ново място. Нов първичен Лабиринт. Значи всичко около мен беше резултат от Лабиринта, наред който стоях.

Внезапно проумях, че усещането ми е нещо повече от освежаване. Сега то бе едно ново чувство на въодушевление, някаква радост, която струеше през мен. Намирах се на чисто, свежо място и аз бях неговият създател.

Времето минаваше. Стоях и наблюдавах дърветата, оглеждах се наоколо, наслаждавах се на еуфорията, която ме бе обзела. Бях постигнал някаква победа... докато не дойдеше Бранд да я унищожи.

Изведнъж отново настроението ми се развали. Трябваше да спра Бранд, непременно трябваше да спася това място. Намирах се в центъра на Лабиринт. Ако и този беше като другите, сигурно можех да използвам силата му, за да се прехвърля, където си поискам. Сега можех да го използвам, за да се присъединя към останалите.

Изтупах се от праха. Разхлабих меча в ножницата. Възможно бе ситуацията да не е чак толкова безнадеждна, колкото ми се бе виждала преди. Поръчано ми беше да занеса Рубина до мястото на битката. Е, Бранд го бе направил вместо мен; на практика камъкът беше там. Трябваше просто да отида и по някакъв начин да си го взема от него, след което да тласна събитията в нужната посока.

Огледах се на всички страни. По някое време щеше да се наложи да се върна тук и да проуча новото положение, ако оцелеех след онова, което предстоеше. Цареше някаква тайнственост наоколо. Тя се долавяше във въздуха и се носеше с вятъра. С векове можеше да се разкрива какво се бе случило, когато бях създал новия Лабиринт.

Махнах на дървото. То като че ли се раздвижи в отговор. Наместих розата на яката си и ѝ пооправих листенцата. Време беше отново да потегля. Трябваше да свърша още една работа.

Наведох глава и затворих очи. Опитах се да си припомня пейзажа пред последната бездна преди Царството на Хаоса. И тогава го видях, прострял се под онова полудяло небе, и го населих с роднините си и нашите войски. Като че ли долетя шум от далечна битка, докато го правех. Сцената се намести, стана по-ясна. Задържах видението още секунда, после накарах Лабиринта да ме прехвърли там.

... Миг по-късно стоях върху един хълм край дълга равнина, а студеният вятър развяваше плаща ми. Небето беше същото, каквото си го спомнях — полудяло, въртящо се, на ивици, половината черно, половината на еуфористични дъги. Из въздуха се носеха неприятни изпарения. Черният път сега се падаше отдясно, пресичаше тази равнина и продължаваше нататък над бездната към мрачната цитадела, над която проблясваха зловещи светлинки. Сред въздуха плуваха ефирни мостове, протегнали се далече към мрака и по тях, както и по черния път, се движеха странни сенки. На полето под мен изглежда

бяха съсредоточени най-големите маси войски. Зад гърба си чух още нещо, освен крилатата колесница на Времето.

Щом се обърнах в посоката, която трябваше да е север, видях, че онази дяволска буря продължава да напредва през далечните планини, святка и ръмжи, плъзга се напред като висок до небето ледник.

Значи не я бях спрял със създаването на нов Лабиринт. Тя изглежда просто бе отминала моя защитен район и бе продължила натам, накъдето отиваше. Надявах се тогава, че от новия Лабиринт ще излязат импулси, които ще внесат ред по всички Сенки след разрушителното действие на бурята. Зачудих се колко ли време ще ѝ трябва, за да стигне дотук.

Чух шум от конски копита и се обърнах, като изтеглих меч си...

Към мен препускаше рогат ездач върху огромен черен кон, а очите му искряха от ярост.

Заех позиция и зачаках. Той като че ли се спускаше по един от ефирните мостове, който се бе отклонил в моята посока. И двамата се намирахме доста далече от главната сцена на действията. Наблюдавах го как тръгна по хълма. Странен кон беше това. Хубав гръден кош. Къде, по дяволите, беше Бранд? Не бях тръгнал да се бия, с когото ми падне.

Гледах приближаването на ездача и кривия меч в дясната му ръка. Донагласих стойката си, когато замахна да ме съсече. Парирах така, че получих достъп до десния му лакът. Сграбчих го и свалих мъжа от седлото.

— Тази роза... — възкликна той, докато падаше. Не знам какво още щеше да каже, защото му прерязах гърлото и думите, както и всичко останало от него, бяха погълнати от бликналите пламъци.

После се извъртях, прибрах Грейсуондир, изтичах няколко крачки и хванах юздата на черния жребец. Заговорих на коня да го успокоя и го отведох встрани от огъня. След няколко минути вече се разбирахме по-добре и го възседнах.

Отначало малко се дърпаше, но аз го оставих да върви по хълма полека, докато наблюдавах. Силите на Амбър изглежда настъпваха. По цялото поле бяха разпръснати димящи трупове. Основната част от вражеските войски беше притисната на една височина, близо до бездната. Редиците им, макар и все още несломени, неотменно отстъпваха назад. От другата страна над същата бездна преминаваха

подкрепления и се присъединяваха към онези, които удържаха височината. Набързо прецених растящия им брой и позициите им и реших, че те вероятно също се готвят за настъпление. Бранд не се виждаше никъде.

Дори да си бях починал и да носех доспехи, пак бих си помислил дали да се включа в касапницата. Моята задача в момента беше да открия Бранд. Съмнявах се, че той би се включил пряко в битката. Хубавичко огледах околността за самотна фигура. Не... Може да беше от другата страна на бойното поле. Ще трябва да заобиколя от север. Твърде голям район не виждах на запад.

Обърнах коня и започнах да се спускам по хълма. Толкова хубаво би било да припадна, мислех си аз. Просто да се свлека на купчина и да заспя. Въздъгнах. Къде, по дяволите, беше Бранд?

Стигнах до подножието на хълма и кривнах да прескоча едно дере. Имах нужда от по-добър поглед...

— Принц Коруин от Амбър!

Той ме изчака, докато се насочих пак към него, едър мъж с цвят на мъртвец, рижка коса и не по-малко риж кон. Носеше медни доспехи със зеленикави орнаменти и седеше с лице към мен, неподвижен като статуя.

— Видях те горе на хълма — каза той. — Нямах броня, нали?

Тупнах се по гърдите.

Мъжът рязко кимна. После се пресегна, първо към лявото си рамо, след това към дясното, накрая отстрани и освободи предницата на бронята си. Свали я, отпусна я към земята от лявата си страна и я остави да падне. По същия начин постъпи и с набедрениците си.

— Дълго чаках, за да се срещна с теб — заяви той. — Аз съм Борел. Не исках да се говори, че съм се възползвал от непочтено предимство, след като те убия.

Борел... името ми звучеше познато. Тогава си спомних. Дара го бе споменала с уважение и привързаност. Той беше нейният учител по фехтовка, майсторът на меча. Ала бе глупав, както виждах. Беше се лишил от уважението ми, като си свали доспехите. Боят не е игра и аз нямах намерение да стоя на разположение на всеки самонадеян идиот, който мислеше иначе. Особено пък на толкова умел идиот, когато се чувствах разнебитен. Най-малкото, можеше съвсем да ме изтощи.

— Сега ще разрешим един проблем, който отдавна ме измъчва — обяви той.

Отговорих му с малко отживял вулгаризъм, завъртях черния си жребец и препуснах обратно в посоката, от която бях дошъл. Борел веднага се втурна след мен.

Като стигнах пак до дерето, осъзнах, че нямам кой знае каква преднина. Всеки момент той щеше да се окаже съвсем близо до беззащитния ми гръб и щеше или да ме съсече, или да ме принуди да се бия. Ала колкото и да беше ограничен, изборът ми се простираше малко по-далеч.

— Страхливец! — извика той. — Да бягаш от честен двубой! Това ли е големият воин, за когото толкова съм слушал?

Протегнах се и откопчах плаща си. Дерето от двете страни стигаше до раменете ми, после до кръста.

Скочих от седлото, препънах се и се закрепих на крака. Черният жребец продължи напред. Изкатерих се отдясно, с лице към преследвача си.

Хванах плаща с две ръце и го завъртях като тореадор секунда или две преди главата и раменете на Борел да се изравнят с гърдите ми. Той го покри целия, заедно с изтегления меч, лиши го от сетива и забави ръцете му.

Тогава силно го ритнах. Целех се в главата, но го улчих в лявото рамо. Мъжът се изтърси от седлото, а конят му също продължи напред.

Измъкнах Грейсуондир и се хвърлих върху Борел. Той тъкмо бе отметнал плаща ми и се мъчеше да стане. Прободох го, както беше седнал и видях смаяното изражение на лицето му, когато от раната бликнаха пламъци.

— О, каква подлост! — извика той. — Имах по-добро мнение за теб!

— Не сме на Олимпийските игри — отвърнах му аз и изтръсках няколко искри от плаща си.

После догоних коня си и го яхнах. Това ми отне няколко минути. Продължих на север и стигнах до по-високо място. Оттам видях Бенедикт да командва битката, а малко по-далече зад него зърнах Джулиан, начело на своите отреди от Ардън. Бенедикт очевидно ги държеше в резерва.

Тръгнах отново срещу настъпващата буря, под получерното, полуцветно въртящо се небе. Скоро приближих целта си, най-високия хълм в околността и започнах да се изкачвам по него. На няколко минути от пътя нагоре спрях, за да погледна назад.

Видях Дирдри, в черни доспехи да върти секира; Луела и Флора бяха сред стрелците, Файона я нямаше никаква. Не забелязах и Жерар. Тогава различих Рандъм, яхнал кон, размахал тежък меч, да води атаката срещу врага върху височинката. Близо до него се биеше рицар в зелени доспехи, когото не можах да разпозная. Той въртеше боздугана си със смъртоносно умение. На гърба му висеше лък, а на хълбока му проблясваше колчан със стрели.

Грохотът на бурята ставаше по-силен, докато се приближавах към върха. Светкавиците проблясваха равномерно, като развалена неонова лампа, а дъждът се лееше, подобен на завеса от фибростъкло, която сега прекосяваше планините.

Под мен хора и зверове — а и немалко хора-зверове — се биеха на живот и смърт. Облак прах висеше над бойното поле. Като прецених разположението на силите, реших, че едва ли растящият по численост враг ще може да бъде изтикан по-нататък. Дори ми се струваше, че точно е настъпил моментът за контраатака. Те изглежда бяха готови и само чакаха заповедта.

Бях на минута и половина път от тях. Те започнаха да напредват, разгърнаха се по склона, подсилиха редовете на своите, отблъснаха нашите войски, взеха да ги притискат. А откъм черната бездна пристигаха все нови и нови подкрепления. Войниците ни започнаха относително стегнато отстъпление. Врагът настъпи още по-устремно и точно когато вече ми се струваше, че нашите са готови да се обърнат в бягство, трябва да бе дадена заповед.

Чух звука от рога на Джулиан и скоро след това го видях и него самия, възседнал Моргенщерн, да повежда мъжете от Ардън към бойното поле. Така силите на противниците почти се изравниха и шумът се усили още повече под въртящото се отгоре небе.

Наблюдавах развоя на битката може би около четвърт час, докато нашите воители бавно отстъпваха през полето. Тогава видях на върха на един от отсрещните хълмове да се появява едноръка фигура върху кон на огнени ивици. Ездачът държеше вдигнат меч и беше с гръб към мен,

обърнат на запад. Той остана неподвижен няколко безкрайни мига. Накрая отпусна меча си.

Чух тропети откъм запад, ала отначало не виждах нищо. След това пред погледа ми се откриха редиците кавалерия. Трепнах. За момент си помислих, че там е Бранд. После разбрах, че всъщност Блийс води своите части към незащитения фланг на противника.

И изведнъж нашите войски на бойното поле вече не отстъпваха. Удържаха позициите си. След малко започнаха и да настъпват.

Блийс и неговите конници продължиха напред, а аз осъзнах, че Бенедикт отново извоюва победа. Врагът скоро щеше да бъде напълно разгромен.

Тогава откъм север лъхна студен вятър и пак погледнах натам.

Бурята бе напреднала значително. Като че ли отскоро бе започнала да се движи доста по-бързо. А сега беше и много по-тъмна, светкавиците проблясваха по-ярко, гръмотевиците трещяха по-силно. Студеният, влажен вятър ставаше все по-силен.

Взех да правя догадки... дали щеше просто да помете полето като аниhilационна вълна и да сложи край на всичко? Какво ли щеше да е влиянието на новия Лабиринт? Дали неговите вълни щяха да плъзнат след това, за да възстановят картината? Нещо не ми се вярваше. Ако тази буря ни погълнеше, имах чувството, че нямаше да има измъкване. Единствено със силата на Рубина бихме могли да се спасим от нея, докато отново настъпи ред. А и какво ли щеше да е останало, дори да оцелеехме? Направо не смеех да си помисля.

Какъв ли беше планът на Бранд? Защо чакаше още? Какво смяташе да направи?

За пореден път огледах цялото бойно поле...

Май зърнах нещо.

В сенките на височината, където врагът се бе прегрупирал и откъдето идваха подкрепленията му... имаше нещо.

Миниатюрен червен проблясък... Сигурен бях, че съм го видял.

Продължих да се вирам и да чакам. Трябваше да го мярна отново, да определя точното място...

Мина цяла минута. Може би дори две...

Ето! И пак.

Смушках черния жребец. Виждаше ми се възможно да заобиколя близкия фланг на врага и да се изкача до тази уж изоставена височина.

Спуснах се по хълма и се насочих натам.

Това трябваше да е Бранд с Рубина. Избрал си бе хубаво, безопасно място, откъдето можеше да вижда цялото бойно поле, както и приближаващата буря. Оттам би могъл да насочва светкавиците ѝ право върху нашите воители. Щеше да свири отбой, щом настъпеше момента, да удари по нас със странните стихии на бурята и после да я заобиколи. Действително бе избрал най-простия и целесъобразен начин да използва Рубина при дадените обстоятелства.

Трябваше бързо да се добера до него. Аз владеех камъка по-добре, но разстоянието пречеше, а той държеше Рубина на гърдите си. Най-много, което можех да направя, бе да се втурна право към него, да се приближа достатъчно на всяка цена, да поема властта над камъка и да го използвам срещу него. Ала той можеше да е разположил и охрана край себе си. Това ме безпокоеше, защото ако трябваше да се справя с още някой, щях да се забавя катастрофално. В случай, че беше сам пък, какво щеше да му попречи да се прехвърли някъде другаде, ако играта започнеше да загрубява? Тогава какво можех да направя? Да се втурна в ново преследване, от самото начало? Зачудих се, дали не бих могъл да използвам Рубина, за да го спра. Нямах представа. Реших да опитам.

Планът ми може и да не беше от най-добрите, но нямах друг. Не разполагах с повече време за размисъл.

Докато яздех натам, видях, че и други са се насочили към същата височина. Рандъм, Дирдри и Файона, на коне, придружени от още осем ездачи, си проправяха път сред вражеските редици, а неколцина други — нямаше как да преценя дали приятели или противници — яздеха плътно зад тях. Облеченият в зелено рицар като че ли беше най-бърз и вече ги настигаше. Все още не можех да го разпозная — него или нея, всъщност. Не се съмнявах обаче, каква е целта на групичката... след като Файона беше там. Сигурно тя бе усетила присъствието на Бранд и водеше останалите към него. Слаба надежда се прокрадна в сърцето ми. Тя умееше да неутрализира силите на Бранд или поне да ги намалява. Приведох се напред и пришпорих коня си. Небето продължаваше да се върти. Вятърът свиреше в ушите ми. Наблизо изтрещя ужасна гръмотевица. Дори не погледнах назад.

Опитвах се да ги изпреваря. Не исках да пристигнат там преди мен, но се опасявах, че може би точно така ще стане. Разстоянието

беше прекалено голямо.

Ако само се обърнеха и видеха, че идвам, вероятно щяха да ме изчакат. Прииска ми се да бе имало някакъв начин още отпреди да им дам знак, че съм тук. Проклех факта, че Фигурите вече не действаха.

Започнах да крещя. Виках след тях, но вятърът отвяваше думите ми, а гръмотевиците ги заглушаваха.

— Изчакайте ме! Дявол да го вземе! Това съм аз, Коруин!

Дори не погледнаха към мен.

Отминах най-близките сражаващи се и продължих покрай вражеския фланг, извън обсега на стрелите. Противниците ни като че ли отстъпваха вече по-бързо, а нашите войски се разгръщаха върху по-голям район. Бранд сигурно се готвеше да нанесе удара си. Част от въртящото се небе бе покрито с черни облаци, които ги нямаше там преди няколко минути.

Кривнах надясно, зад отстъпващия враг и препуснах с всички сили към хълма, по който другите вече се изкачваха.

Небето продължаваше да притъмнява, когато приближих подножието на хълма и взе да ме хваща страх за роднините ми. Вече бяха прекалено близо до него. Щеше да му се наложи да предприеме нещо. Освен ако Файона беше достатъчно силна, за да го спре...

Конят ми се изправи на задни крака и аз полетях към земята сред ослепителния блясък, избухнал пред мен. Гърмът удари още преди да съм докоснал земята.

Останах да лежа няколко секунди зашеметен. Конят бе избягал, сигурно се намираще на петдесетина метра, когато спря и започна несигурно да се върти на едно място. Обърнах се по корем, погледах нагоре по стръмния склон. И другите ездаци бяха на земята. Групичката им очевидно също е била ударена. Неколцина от тях се движеха, повечето — не. Все още никой не бе станал. Над тях видях блясъка на Рубина, а край него неясните очертания на фигурата, която го носеше.

Започнах да пълзя напред — нагоре и леко вляво. Искях да изляза от полезрението на тази фигура, преди да поема риска да се изправа. Щеше да ми отнеме прекалено много време да изпълзя дотам, а сега възнамерявах да заобиколя и останалите, защото вниманието на Бранд щеше да е насочено към тях.

Промъкнах се напред бавно, внимателно, като използвах всяко срещнато прикритие и се чудех дали скоро няма да падне нов гръм на същото място... ако пък не, кога ще стовари цялата мощ на бурята върху нашите войски. По моя преценка, вече всеки момент. Един поглед назад ми разкри нашите сили, разгърнати в далечния край на бойното поле и отстъпващия пред тях враг, който се приближаваше насам. Всъщност, не след дълго, щеше да ми се наложи и заради тях да се притеснявам.

Добрах се до тясна канавка и изпълзях по нея около десет метра на юг. После се измъкнах от другия ѝ край, за да се възползвам от прикритието на една издатина, а после и на купчина камъни.

Когато вдигнах глава да се ориентирам в ситуацията, блясъкът на Рубина вече не се виждаше. Нишата, от която грееше светлината му, бе скрита от собствената си източна скална стена.

Продължих, обаче, да пълзя, близо до самия ръб на огромната бездна, преди да свия отново надясно. Най-после стигнах до място, където реших, че е безопасно да се изправя. Очаквах ново проблясване, нов гръмотевичен тътен — наблизко или на бойното поле, — но нищо не се случваше. Започнах да се чудя... защо? Протегнах сетивата си и опитах да доловя присъствието на Рубина, ала не успях. Забързах към мястото, където бях видял сиянието му.

Хвърлих поглед назад към бездната, за да се уверя, че оттам не се приближава някаква нова заплаха. Измъкнах мечата си. Щом стигнах височината, се прилепих към скалния откос и започнах да се промъквам на север. Стигнах до нишата, приведох се и надзърнах зад ръба.

Нямаше никакво червено сияние. Нито пък неясна фигура. Вдлъбнатината изглеждаше празна. Наоколо не се забелязваше нищо подозрително. Възможно ли бе отново да се е телепортирал? И ако беше така, защо?

Изправих се и заобиколих скалния ръб. Продължих нататък. Отново се опитах да усетя излъчването на Рубина и този път успях да вляза в слаб контакт с него... някъде нагоре и вдясно, както ми се стори.

Безшумен, предпазлив, аз се запътих натам. Защо ли бе напуснал прикритието си? Намирал се бе в идеална позиция, за онова, което се готвеше да извърши. Освен, ако...

Чух писък и проклятие. От два различни гласа. Затичах.

XI

Забелязах една естествена пътечка, която водеше нагоре. Втурнах се по нея.

Все още не можех да видя никого, но усещането ми за присъствието на Рубина ставаше по-силно с всяка измината крачка. Имах чувството, че от дясната си страна чувам и нечии чужди стъпки и се завъртях натам, ала не забелязах нищо. Рубина също не можеше да е толкова близо, така че продължих напред.

Когато приближих върха на височината, зад която висеше огромната черна капка Хаос, чух гласове. Не можех да различа думите, но тонът беше развълнуван.

Забавих темпо, промъкнах се още по-близо и надникнах иззад една скала.

Рандъм се намираше недалеч от мен, а Файона стоеше до него, както и лордовете Чантрис и Фелдейн. Всички, с изключение на Файона, държаха оръжия, готови да ги използват, но изобщо не помръдваха. Погледите им бяха втренчени към самия ръб — каменна тераса малко над тяхното равнище, на около петнайсет метра разстояние, — където започваше бездната.

Там стоеше Бранд и държеше пред себе си Дирдри. Тя беше без шлем, с разпиляна по раменете коса, а той държеше на гърлото ѝ кинжал. И като че ли вече я бе порязал леко. Отново се скрих.

Чух как Рандъм тихо попита:

— Нищо повече ли не можеш да направиш, Фай?

— Мога да го държа там — отвърна тя — и от това разстояние да забавя усилията му да повлияе на времето. Но това е всичко. Той е настроен донякъде към Рубина, а аз не съм. Освен това има предимството и на близостта, виси му на гърдите. Всичко друго, което бих могла да опитам, ще предизвика противодействие.

Рандъм прехапа долната си устна.

— Хвърлете оръжията — извика Бранд. — Веднага или Дирдри е мъртва.

— Убий я и ще загубиш единственото, благодарение на което си още жив — каза Рандъм. — Направи го и аз ще ти покажа къде ще си сложа оръжието.

Бранд измърмори нещо под нос. После заяви:

— Добре. Тогава ще почна да я режа на части.

Рандъм се изплю.

— Хайде! Тя може да се регенерира не по-зле от всички нас. Измисли нещо по-добро или млъкни и се бий като мъж.

Бранд остана неподвижен. Реших, че е по-разумно да не разкривам присъствието си. Можеше да се отвори възможност да предприема нещо. Надзърнах още веднъж и мислено фотографирах терена, преди да се скрия отново. В далечината вляво имаше няколко едри камъка, но не се простираха на достатъчно голямо разстояние. Не виждах никакъв начин да се промъкна до него.

— Мисля, че се налага да поемем риска и да го нападнем — чух да шепне Рандъм. — Не виждам друга възможност. А вие?

Преди някой да успее да му отговори, се случи нещо странно. Дневната светлина взе да става по-ярка.

Огледах се на всички страни за източника на осветлението и накрая погледнах нагоре.

Облаците още бяха там и лудото небе изпълняваше фокусите си зад тях. Ала ярката светлина идваше откъм облаците. Те бяха по-бели и излъчваха сияние, като че ли скриваха някое слънце. Докато ги наблюдавах, светлината им заискри още по-ярко.

— Какво ли е намислил пък сега? — попита Чантрис.

— Според мен, нищо — отвърна Файона. — Не вярвам това да е негово дело.

— Чие е тогава?

И да е последвал отговор, не можах да го чуя.

Наблюдавах как облаците светят по-ярко. След това най-големите и най-блестящите започнаха да се смесват, като че ли някой ги разбъркваше. Сред тях взеха да се мяркат разни форми, да заемат местата си. Постепенно изникваха ясни очертания.

Под мен, на бойното поле, шумът от битката полека затихна. Самата буря като че ли заглъхна, докато явлението се разрастваше. Нещо съвсем определено се оформяше в яркото пространство над главите ни — очертанията на огромно лице.

— Не знам, наистина — чух Файона да казва в отговор на някакъв въпрос.

Още преди да е приело окончателната си форма, аз разбрах, че в небето е лицето на баща ми. Хубав номер беше това. И нямаше представа какво цели с него.

Лицето се размърда, като че ли оглеждаше всички ни. Изражението му беше напрегнато и доста загрижено. Стана още по-светло. Устните се раздвижиха.

Когато гласът му стигна до мен, той беше на нормално разговорно ниво, а не ечеше оглушително, както бях очаквал.

— Изпращам ви това послание — заговори татко, — преди да се заема с възстановяването на Лабиринта. По времето, когато ще го получите, аз вече или ще съм успял, или ще съм се провалил. То ще предшества вълната Хаос, предизвикана от моя опит. Имам причини да вярвам, че тези усилия ще са фатални за мен.

Очите му сякаш се плъзнаха по бойното поле.

— Радвайте се или тъгувайте, според случая — продължи той, — защото това е или началото, или краят. По Коруин ще ви изпратя Рубина на справедливостта, веднага щом свърши с него. Натоварил съм Коруин със задачата да го донесе на бойното поле. Всичките ви усилия там може да се окажат напразни, ако не успеете да отклоните вълната Хаос. Но с помощта на Рубина, на това място, би трябвало Коруин да успее да ви предпази, докато вълната отмине.

Чух Бранд да се смее. Вече звучеше съвсем като луд.

— С моята смърт — продължи гласът, — ще възникне проблемът за наследяването на короната. Аз имах желания в тази насока, но сега виждам, че са били напразни. Така че не ми остава нищо друго, освен да оставя избора на рога на Еднорога.

Деца мои, не мога да кажа, че съм напълно удовлетворен от вас, но предполагам, че чувствата ни са взаимни. Няма значение. Давам ви своята благословия, която е нещо повече от една формалност. А сега отивам да мина през Лабиринта. Сбогом.

После лицето му взе да избледнява и скупчените облаци загубиха яркостта си. След малко бе изчезнал напълно. Над полето тегнеше тишина.

— ... и както сами виждате — чух да казва Бранд, — Рубина не е в Коруин. Хвърлете оръжията си и изчезвайте оттук. Или си ги

задръжте и се махайте. Все ми е едно. Оставете ме на мира. Имам работа.

— Бранд — започна Файона, — ти можеш ли да направиш това, което той искаше от Коруин? Можеш ли да използваш Рубина, за да накараш това нещо да ни отмине?

— Мога, ако поискам — отвърна той. — Да, мога да го отклоня.

— И ще бъдеш герой, ако го направиш — каза тя внимателно. — Ще спечелиш нашата признателност. Всички минали грехове ще бъдат простени. Простени и забравени. Ние...

Бранд започна да се смее като луд.

— Ти ще простиш на мен? — възкликна. — Ти, която ме затвори в онази кула, ти, която заби нож в тялото ми? Благодаря ти, сестричке. Предложението ти да ми простиш е много мило, но смятам да го отклоня.

— Добре — обади се Рандъм, — кажи тогава ти какво искаш? Извинение? Несметни богатства? Важен пост? Всичко, взето заедно? Твое е. Но играта, която си подхванал, е глупава. Хайде да приключим с нея, да се приберем вкъщи и да се престорим, че е била само лош сън.

— Да, хайде да приключваме — съгласи се Бранд. — Първо вие ще си хвърлите оръжията. После Файона ще ме освободи от нейното заклинание, всичките ще се обърнете кръгом и ще замарширувате на север. Или ще го направите, или ще убия Дирдри.

— Тогава мисля, че е най-добре направо да я убиеш и да се приготвиш за бой с мен — заяви Рандъм, — защото тя и без това след малко ще е мъртва, ако те оставим да постигнеш своето. Всички ще бъдем мъртви.

Чух как Бранд се изкикоти.

— Наистина ли си въобразяваш, че ще ви оставя да умрете? Аз имам нужда от вас... колкото повече от вас успея да съхраня. Надявам се и Дирдри да е сред тях. Вие сте единствените, които можете да оцените моя триумф. Ще ви опазя по време на унищожението, което е на път да започне.

— Не ти вярвам — поклати глава Рандъм.

— Тогава помисли малко. Познаваш ме достатъчно добре, за да ти е ясно, че ще искам да ви натрия носовете с това. Необходими сте

ми като свидетели. Затова и желая присъствието ви в моя нов свят. Така че, махайте се оттук!

— Ще получиш всичко, което искаш, плюс нашата благодарност — започна Файона, — стига само да...

— Изчезвайте!

Знаех, че не бива да отлагам повече. Трябваше да предприема нещо. Сигурен бях, че няма да успея да го достигна навреме. Нямах друг избор, освен да се опитам да използвам Рубина като оръжие срещу него.

Посегнах мислено и усетих присъствието му. Затворих очи и съсредоточих силите си.

Горещо. Горещо, внушавах. Той те изгаря, Бранд. Кара всяка молекула от тялото ти да вибрира все по-бързо и по-бързо. Скоро ще се превърнеш в човешка факла...

Чух го да пищи.

— Коруин! — изрева той. — Престани! Къде си? Ще я убия! Виж!

Като продължавах да повелявам на Рубина да го изгори, аз се изправих на крака. Втренчих се гневно в него през разстоянието, което ни разделяше. Дрехите му започваха да пушат.

— Престани! — изкрещя той, вдигна ножа и рязна лицето на Дирдри.

Нададох болезнен вик и пред очите ми всичко се замъгли. Загубих контрол над Рубина. Но Дирдри, с разкъравена лява буза, впи зъби в ръката на Бранд, когато той мръдна, за да я пореже отново. В този момент успя да освободи ръката си, заби лакът в ребрата му и опита да се отскубне.

В мига, в който тя се раздвижи и главата ѝ се наведе, проблясна сребърна светлина. Бранд изохка и изпусна кинжала. Една стрела бе пронизала гърлото му. Веднага я последва друга, която се заби в гърдите му, малко вдясно от Рубина.

Той направи крачка назад и издаде хъркащ звук. Само че нямаше къде да стъпи, защото се намираще на ръба на бездната.

Очите му обезумяха, като започна да губи равновесие. Тогава дясната му ръка се стрелна напред и сграбчи Дирдри за косата. Аз вече тичах към тях и крещях, но разбрах, че няма да стигна навреме.

Дирдри изпищя, на окървавеното ѝ лице се изписа ужас и тя се протегна към мен...

После Бранд, Дирдри и Рубина се загубиха зад ръба и полетяха в бездната...

Убеден съм, че опитах да се хвърля след тях, но Рандъм ме улови. Накрая му се наложи да ме удари и всичко се стопи пред очите ми.

Когато се свестих, лежах върху каменистата земя доста далеч от мястото, където бях паднал. Някой бе сгънал плаща ми и го бе подпъхнал под главата ми като възглавница. Първото, което видях, бе въртящото се небе и то някак ми напомни за моя сън с колелото, когато срещнах Дара. Усещах, че другите са около мен, чувах гласовете им, но отначало не обърнах глава. Просто лежах там, наблюдавах рулетката на небето и мислех за своята загуба. Дирдри... тя бе означавала за мен повече, отколкото всички останали от семейството взети заедно. Не можех да променя чувствата си. Така беше. Колко пъти съм копнял да не ми е сестра. Но се бях съобразявал с реалностите на положението. Чувствата ми завинаги щяха да останат непроменени, ала... сега нея я нямаше и тази мисъл за мен бе по-важна от надвисналата над света разруха.

И все пак трябваше да видя какво става. След като не разполагахме с Рубина, всичко беше свършено. И все пак... затърсих мислено присъствието му, където и да се намираше камъкът, но не открих нищо. Тогава започнах да се надигам, за да видя докъде е стигнала вълната Хаос, ала някаква ръка рязко ме бутна обратно.

— Почини си, Коруин — беше гласът на Рандъм. — Уморен си. Изглеждаш, като че ли си пълзял през ада. Вече нищо не можеш да направиш. Отпусни се.

— Какво значение има моето здраве сега? — отвърнах му аз. — След малко ще е все едно.

Отново понечих да стана и този път неговата ръка ми помогна.

— Хубаво, тогава — кимна той. — Няма кой знае какво за гледане, обаче.

Изглежда беше прав. Битката като че ли бе приключила, с изключение на няколко изолирани групички, където врагът още се

съпротивляваше, но и те бързо се стопяваха, воюващите падаха мъртви или в плен и всички се движеха в нашата посока, отстъпвайки пред всепомитащата вълна, която бе достигнала отсрещния край на бойното поле. Скоро височинката щеше да бъде задръстена от оцелелите и на двете страни. Погледнах зад нас. Откъм черната цитадела не прииждаха никакви нови подкрепления. Дали бихме могли да се скрием там, когато вълната стигнеше накрая и дотук? А после какво? Бездната сякаш предлагаше всеобхватния отговор.

— Скоро — промърморих аз, като си мислех за Дирдри. — Скоро... — Защо пък не?

Наблюдавах фронта на бурята, който святкаше, поглъщаше, променяше. Да, скоро. При положение, че Рубина бе полетял с Бранд...

— Бранд... — изрекох замислено. — Кой в края на краищата му видя сметката?

— Аз претендирам за тази чест — заяви един познат глас, за който не можех в този момент да се сетя чий е.

Завъртях глава и погледнах. Върху един камък седеше мъжът в зелено. До него на земята лежах лъкът и колчанът му. Той ми се ухили със зла усмивка.

Това беше Кейн.

— Проклет да съм! — възкликнах и си потърках брадата. — Нещо странно се случи с мен по пътя към твоето погребение.

— Аха. Чух. — Той се разсмя. — Някога да си убивал себе си, Коруин?

— Напоследък не съм. Ти как го направи?

— Отидох до една подходяща сянка — каза Кейн — и там издебнах сянката на самия мен. Така се сдобих с трупа. — Той потрепера. — Усещането е доста особено. Не бих желал да го изпитам пак.

— Но защо? — учудих се аз. — Защо трябваше да се правиш на мъртъв и да стоварваш вината за това върху мен?

— Искях да стигна до корените на проблема в Амбър — обясни Кейн — и да го унищожа. Мислех, че за целта е най-добре да потъна в неизвестност. А какъв по-добър начин от този, да накарам всички да ме мислят за мъртъв? И накрая успях, както виждаш. — Той замълча. — Съжалявам за Дирдри, обаче. Но нямах никакъв избор. Това беше

последният ни шанс. Не допусках, че наистина ще я повлече със себе си.

Извърнах поглед.

— Нямах никакъв избор — повтори Кейн. — Надявам се, че го разбираш.

Кимнах.

— Но защо се опита да нагласиш всичко така, като че ли аз съм те убил? — попитах.

В този момент към нас се приближиха Файона и Блийс. Поздравих ги и се обърнах пак към Кейн, в очакване на отговор. Имах желание и Блийс да го попитам някои неща, но те можеха да почакаат.

— Е? — подканих аз.

— Исках да те махна от пътя — заговори Кейн. — Все още мислех, че може ти да стоиш зад всичко. Ти или Бранд. Бях стеснил кръга до вас двамата. Дори допусках, че може да действате заедно... особено като взе да припира да те върне обратно.

— Погрешно си го разбрал — намеси се Блийс. — Бранд се мъчеше да го задържи настрана. Той бе научил, че паметта му се връща и...

— Сега ми е ясно — отговори Кейн, — но тогава ми изглеждаше иначе. Затова исках Коруин пак да бъде затворен в тъмница, докато аз търся Бранд. Тогава се спотаих и започнах да слушам всичко, което си кавахте чрез Фигурите, като се надявах да попадна на следа за местонахождението на Бранд.

— Значи това е имал предвид татко — отбелязах аз.

— Кое? — попита Кейн.

— Той подхвърли, че някой може да подслушва Фигурите.

— Не виждам откъде е могъл да знае. Научих се да бъда абсолютно пасивен, докато го правя. Усвоих изкуството да ги възприемам всички наведнъж, като ги докосвах съвсем лекичко и чаках някой да се раздвижи. Когато това станеше, насочвах вниманието си към разговарящите. А разглеждах ли ви поотделно, открих дори, че понякога мога да прониквам и в мислите ви, ако в този момент не използвахте Фигурите, нещо друго отвличаше вниманието ви и аз не си позволявах никаква реакция.

— И все пак той е знаел — настоях аз.

— Това е напълно възможно. Дори очевидно — съгласи се Файона, а Блийс кимна.

Рандъм дойде по-наблизо.

— Какво имаше предвид, като попита за хълбока на Коруин? — поинтересува се той. — Как би могъл изобщо да знаеш за това, ако не си...

Кейн просто потвърди с глава. Видях Бенедикт и Джулиан заедно в далечината да се обръщат към своите войници. При безмълвния жест на Кейн, забравих за тях.

— Ти? — изграчих аз. — Ти ли ме прободете?

— Пийни си малко, Коруин — предложи ми Рандъм манерката си. Вътре имаше разрежено вино. Надигнах го. Жаждата ми беше неутолима, но се възпрях след няколко големи глътки.

— Разкажи ми за това — рекох.

— Добре. Дължа ти го — каза Кейн. — Когато научих от мислите на Джулиан, че си върнал Бранд в Амбър, реших, че предишните ми предположения са били правилни. Което означаваше, че трябва да унищожа и двамата ви. Използвах Лабиринта, за да се пренеса в твоята стая през онази нощ. Там се опитах да те убия, но ти се движеше прекалено бързо и по някакъв начин успя да се прехвърлиш някъде другаде, преди да ми е паднала нова възможност.

— Дявол да го вземе, сляп ли си бил? — изругах аз. — Като си можел да проникваш в мислите ни, не видя ли, че не съм аз човекът, който ти трябва?

Той поклати глава.

— Успях да доловя само повърхностни помисли и реакции на непосредственото ти обкръжение. А дори и толкова невинаги. Но аз бях чул проклятието ти, Коруин. И то се сбъдваше. Можех да го видя навсякъде около нас. Убеден бях, че за всички ни щеше да е много по-безопасно, ако ти и Бранд ни се махнете от пътя. От действията му преди твоето завръщане, имах представа на какво е способен той. Ала тогава не успях да се добера до него, заради Жерар. После Бранд започна да става по-силен. По-късно направих един опит, но се провалих.

— Кога беше това? — попита Рандъм.

— Когато пак Коруин отнесе обвинението. Аз се бях маскирал. В случай, че успееш и той да се измъкне като Коруин, не исках да знае,

че още се навъртам наоколо. С помощта на Лабиринта се прехвърлих в покоите му и се опитах да го довърша. И двамата бяхме ранени — имаше доста кръв наоколо, — но и той успя да се телепортира някъде. Неотдавна влязох във връзка с Джулиан и се присъединих към него в тази битка, защото бях сигурен, че Бранд няма как да не се покаже тук. Бях си приготвил няколко стрели със сребърни върхове, защото вече бях убеден, че Бранд не е като останалите от нас. Искях да го убия бързо и да го направя от разстояние. Упражнявах стрелбата си с лък и дойдох да го търся. Накрая го открих. Сега всички ми разправят, че не съм бил прав по отношение на теб, така че твоята стрела ще си остане неизползвана.

— Много ти благодаря.

— Може би дори ти дължа извинение.

— Хубаво би било.

— От друга страна, мислех си, че съм прав. Искях само да спася останалите...

Така и изобщо не получих извинение от Кейн, защото точно в този момент целият свят сякаш се разлюля от силно изсвирване — безпосочно, гръмко, протяжно.

Кейн се изправи и посочи:

— Там! — извика той.

Погледът ми проследи жеста му. Завесата на бурята се бе разделила откъм северозапад, на мястото, където черният път излизаше от нея. Там се бе появил призрачен ездач на черен кон и надуваше своя рог. Мина известно време, докато всички звуци достигнат до нас. След малко към него се присъединиха още двама свирачи — също бледи, яхнали черни жребци. Те вдигнаха роговете си и добавиха и техния звук.

— Какво ли може да е това? — попита Рандъм.

— Мисля, че се досещам — заяви Блийс и Файона кимна.

— Какво е, в такъв случай? — попитах ги аз.

Но те не ми отговориха. Ездачите отново тръгнаха напред по черния път и след тях се показаха още.

XII

Наблюдавах. На височината около мен цареше пълна тишина. Всички войници бяха замръзнали и гледаха към процесията. Дори пленниците от Царството на хаоса бяха насочили вниманието си натам.

Водени от бледите свирачи, идваха група конници върху бели жребци и носеха знамена, някои от които не познавах, а пред тях яздеше нещо като човек и носеше флага с Еднорога на Амбър. Следваха ги музиканти и част от инструментите им бяха от вид, който виждах за първи път.

Зад музикантите маршируваха дълги редици от рогати човекоподобни същества в леки доспехи и горе-долу всеки двацети носеше пред себе си огромен факел, който се издигаше високо над главата му. Тогава откъм тях долетя някакъв дълбок звук — бавен, ритмичен, пълзящ под свиренето на роговете и музиката — и аз осъзнах, че пехотинците пееха. Стори ми се, че мина страшно много време, докато цялата тази маса се придвижваше по черния път в далечината, ала никой от нас нито помръдна, нито проговори. Те напредваха със своите факли, знамена, музика и пеене, докато накрая стигнаха до края на бездната и продължиха по почти невидимото продължение на тази тъмна магистрала, като сега факлите им проблясваха в мрака, осветяваха пътя им. Музиката стана по-силна, въпреки разстоянието, все повече и повече гласове се присъединяваха към техния хор, докато гвардията продължаваше да изниква иззад святкащата завеса на бурята. От време на време изтрещяваше гръмотевица, но нейният тътен не можеше да удави този звук, както и воят на вятъра, който атакуваше факлите, докдето ми стигаше погледът. Движението въздействаше хипнотично. Струваше ми се, че наблюдавам процесията от безброй дни, дори може би години, заслушан в мелодията, която вече бях разпознал.

Изведнъж от бурята излетя дракон, после още един и още един. Зелени, златни и черни като старо желязо, те се носеха с вятъра,

извърщаха глави и бълваха струи от огън. Зад тях проблясваха светкавиците — страховити, великолепни и неизмеримо огромни. Под драконите вървеше малко стадо от бели крави и бикове, които тръскаха глави, мучаха и биеха земята с копита. Покрай тях и помежду им сновяха ездачи и размахваха дълги черни камшици.

Следваше ги процесия от действително отвратителните воители на една Сянка, с която понякога Амбър влизаше в търговски отношения — тромави, с люспи и шипове — и те свиреха на инструменти, наподобяващи гайди, чиито пискливи звуци долитаха до нас с вибрации и патос.

После идваха още факлоносци и още воители, облечени в своите цветове — от далечни и близки Сенки. Наблюдавахме ги как минават като мигриращи светулки по онзи път в далечното небе, устремени към черната цитадела, наречена Царството на хаоса.

Процесията сякаш нямаше край. Бях загубил всякаква представа за времето. Но, странно, докато ставаше всичко това, бурята като че ли не напредваше. Аз бях така погълнат от зрелището, че престанах да усещам и самия себе си. Съзнавах, че това е събитие, което никога няма да се повтори. Над колоните се рееха ярки летящи същества, а по-високо кръжаха и някакви тъмни форми.

Имаше призрачни барабанчици, същества от чиста светлина и ято летящи машини; видях ездачи, облечени целите в черно, яхнали най-различни зверове; за момент в небето сякаш увисна огнедишащ змей, наподобяващ представление с фойерверки. А звуците — конски тропот и човешки стъпки, свирене и пеене, барабани и рогове — се сливаха в мощна вълна, която се лееше върху нас. И процесията не спираше да се вие, безкрайна върволица по онзи мост от мрак, очертаван вече от светлините ѝ на огромно разстояние.

Тогава, докато очите ми се отместаха отново към края на дългата колона, от блестящата завеса изскочи нова форма. Това беше платформа, драпирана цялата в черно, теглена от чифт черни коне. От четирите ѝ ъгъла се издигаше по един стълб, излъчващ син огън и върху тях бе положено нещо, което можеше да бъде само ковчег, покрит с нашия флаг с Еднорога. Кочияшът беше един гърбушко, облечен в пурпурно и оранжево и дори от това разстояние познах, че е Дуоркин.

Значи, това е то, помислих си. Не знам защо, но ми се струва уместно, уместно е да пътуваш сега към своята родина. Имаше много неща, които можех да кажа, докато беше жив. За някои от тях съм ти говорил, но рядко идваха верните думи. Сега всичко е свършено, защото ти си мъртъв. Така мъртъв, както всички онези, които са отишли преди теб на онова място, където и ние останалите може скоро да ви последваме. Съжалявам. След толкова много години, аз най-после те опознах, започнах да те уважавам и дори взех да те харесвам, едва когато ти прие друго лице и форма... макар че и в тях пак си остана същия хитър стар мошеник. Беше ли в Ганелон твоята истинска същност или той бе само още една форма, приета за удобство? Никога няма да разбера, но ми се иска да мисля, че най-после те видях такъв, какъвто беше, че срещнах човек, който ми харесваше, на когото можех да вярвам и че този човек беше ти. Бих желал да те бях опознал още по-добре, но и на толкова съм благодарен...

— Татко? — тихо изрече Джулиан.

— Той искаше да бъде отнесен отвъд Царството на хаоса, в окончателния мрак, когато най-после му дойде времето — обади се Блийс. — Така ми каза веднъж Дуоркин. Отвъд Хаоса и Амбър, където не властва никой.

— Вярно е — потвърди Файона. — Но дали сега има някакъв ред зад тази стена, през която минаха? Или бурята вилнее навсякъде? Ако татко е успял, би трябвало да е временно явление и тогава ние не сме в опасност. Но, ако не е...

— Това вече няма значение — намесих се аз, — защото аз успях.

— Какво искаш да кажеш — попита Файона.

— Смятам, че той се е провалил — поясних, — че е бил унищожен, преди да успее да поправи стария Лабиринт. Когато видях тази буря да се приближава — всъщност, дори я изпитах донякъде на гърба си — разбрах, че няма да стигна навреме дотук с Рубина, който той ми бе изпратил, след положените от него усилия. Бранд се опитваше да ми го отнеме през целия път — за да създаде нов Лабиринт, твърдеше той. И по-късно от неговите думи ми хрумна тази идея. Когато видях, че всичко друго се проваля, използвах Рубина и сътворих нов Лабиринт. Това беше най-трудното нещо, което съм правил в живота си, ала се справих. Би трябвало светът да се възстанови след преминаването на тази вълна, независимо дали ние ще

оцелеем или не. Бранд ми открадна Рубина, веднага след завършването на Лабиринта. Когато се съвзех от нападението му, използвах новия Лабиринт, за да ме прехвърли тук. Така че все още има Лабиринт, независимо от всичко останало, което става.

— Но, Коруин — разтревожи се Файона, — ами, ако татко е успял?

— Не зная.

— Доколкото на мен ми е известно — включи се Блийс, — от онова, което ми е казал Дуоркин, в една и съща вселена не могат да съществуват два отделни Лабиринта. Онези в Ребма и Тир-на Ногт не се броят, защото те са само отражения на нашия...

— И какво би станало? — попитах.

— Мисля, че би се получило разцепване, биха се положили основите на ново съществуване... някъде.

— В такъв случай какво би станало с нашия свят?

— Или пълна катастрофа или абсолютно нищо — отговори Файона. — Мога лесно да докажа логиката и на двата варианта.

— Значи стигаме пак дотам, откъдето започнахме — заключих аз. — Или съвсем скоро всичко ще се разпадне, или ще си остане на мястото.

— Така излиза — съгласи се Блийс.

— Това ще бъде без значение, ако няма да сме тук, след като тази вълна се добере до нас — въздъгнах. — А тя ще го направи.

Насочих пак вниманието си към погребалния кортеж. Зад платформата се бяха строили още ездачи, следвани от маршируващи барабанчици. После идваха знамената, факлите и дълги колони пехотинци. Песента още долиташе до нас, а далеч, далеч напред над бездната, процесията като че ли бе достигнала черната цитадела.

... Толкова дълго те мразех и те обвинявах за безброй неща. Сега всичко е свършено и не изпитвам никакви такива чувства. Ти дори искаше да ме направиш крал, работа, за която — както сега разбирам — не съм подходящ. Съзнавам, че в края на краищата съм означавал нещо за теб. Никога няма да го кажа на останалите. Достатъчно е да го знам аз. Ала никога вече не бих могъл да мисля за теб по същия начин. Образът ти започва да става неясен, виждам Ганелон там, където би трябвало да виждам твоето лице. Той беше мой приятел. Той си рискува главата за мен. Той беше ти, ала един друг ти — който аз не

познавах. Колко съпруги и врагове си надживял? А имаше ли и много приятели? Мисля, че не. Но покрай теб ставах толкова много неща, за които не знаехме нищо. Изобщо не вярвах, че ще бъда свидетел на смъртта ти. Ганелон... татко... мой стар приятел и враг, казвам ти сбогом. Присъедини се към Дирдри, която обичах. Ти успя да запазиш своята тайнственост. Почивай в мир, ако такава е волята ти. Давам ти тази увяхнала роза, която пренесох през ада, като я хвърлям в бездната. Оставям ти розата именящите се цветове на това небе. Ще ми липсваш...

Най-после се видя краят на дългата колона. Последните маршируващи излязоха иззад завесата и продължиха напред. Светкавиците продължаваха да просвятват, дъждът се лееше, гръмотевиците трещяха. Ала никой от процесията не изглеждаше мокър. Стоях до ръба на бездната и наблюдавах минаването им. Върху рамото ми се облегна ръка. Колко дълго съм стоял така, не можех да кажа. Щом процесията свърши, забелязах, че бурята отново започва да напредва.

Със завъртането си небето като че ли донасяше повече мрак над нас. От лявата ми страна звучаха гласове. Те изглежда говореха от отдавна, но аз не се бях вслушал в думите. Осъзнах, че треперя и всичко ме боли, че едва стоя на краката си.

— Ела и полегни — предложи ми Файона. — Семейството оредя достатъчно за един ден.

Позволих ѝ да ме отведе от ръба.

— Има ли вече някакво значение? — поклатих глава. — Колко мислиш, че ни остава?

— Не сме длъжни да стоим тук и да я чакаме да дойде — каза Файона. — Ще минем по черния път и ще влезем в Царството на хаоса. Защитата им е разбита. Бурята може да не стигне чак дотам. Нищо чудно тази бездна да я спре. И без това трябва да изпратим татко.

Кимнах.

— Май нямаме голям избор, освен да бъдем послушни до самия край.

Отпуснах се на земята и въздъгнах. Сега се чувствах още по-слаб.

— Ботушите ти... — погледна ме тя.

— Добре.

Файона ги издърпа. Краката ми туптяха.

— Благодаря.

— Ще ти донеса нещо да хапнеш.

Затворих очи. Задряхах. Пред очите ми играеха твърде много образи, за да оформят разбираем сън. Колко дълго съм лежал така, не знам, но старият рефлекс ме събуди, когато чух приближаващ се кон. Върху клепачите ми падна някаква сянка.

Погледнах нагоре и видях увит в плащ ездач, мълчалив, неподвижен. Наблюдаваше ме.

Вгледах се и аз. Фигурата не направи никакво заплашително движение, но усещах как от този студен поглед струи неприязън.

— Ето го къде лежи героят — произнесе един тих глас.

Не отвърнах нищо.

— Сега лесно бих могла да те убия.

Тогава познах гласа, макар че не разбирах на какво се дължи това отношение.

— Попаднах на Борел, точно преди да умре — продължи тя. — Той ми разказа колко подло си го измамил.

Не успях да се въздържа, не бях в състояние да се контролирам. От гърлото ми се изтръгна сух кикот. При цялата тази каша, с какви глупости да се разстройвам. Можех да ѝ обясня, че Борел беше много по-добре въоръжен и отпочинал от мен, че той бе дошъл, твърдо решен да се бие. Можех да ѝ кажа, че не признавам правила, когато животът ми е застрашен и че за мен войната не е игра. Можех да ѝ наговоря безброй неща, но ако тя досега не ги бе разбрала или не бе пожелала да ги разбере, щеше да бъде съвсем безсмислено. Освен това чувствата ѝ вече бяха ясни.

Така че просто ѝ поднесох една от великите истини на живота:

— На всичко може да се погледне от няколко страни.

— Предпочитам да се придържам към тази, която вече познавам.

Мислех да вдигна рамене, ала те ме боляха прекалено силно.

— Заради теб загубих двама души, които бяха най-важните в живота ми — заяви тогава тя.

— Оо? — възкликнах. — Съчувствам ти.

— Ти не си такъв, за какъвто бях подведена да те смятам. Виждах те като действително благороден човек — силен, проявяващ

разбиране и понякога нежен. Достоен...

Бурята, която вече беше много по-близо, святкаше зад гърба ѝ. Замислих се за някаква грубост и ѝ я казах. Дара я пропусна край ушите си, все едно не ме беше чула.

— Сега се връщам при своите — заяви тя. — Дотук победата е ваша... но Амбър се намира там — посочи към бурята Дара. Можех само да я гледам. Не вилнеещата стихия. А нея. — Съмнявам се, че е останало нещо, пред което да се отрека от последните си задължения.

— Ами какво ще кажеш за Бенедикт? — тихо я попитах аз.

— Недей... — извърна се Дара. Помълча. После: — Не ми се вярва някога да се срещнем отново — каза тя и конят ѝ я отнесе наляво от мен, в посока към черния път.

Един циник би могъл да реши, че тя просто е избрала да се присъедини към печелившата според нея страна, защото Царството на хаоса по всяка вероятност щеше да оцелее. Ала аз не бях толкова сигурен. Мислех само за онова, което бе поразило очите ми, когато тя посочи с ръка. Качулката на плаща леко се бе отметнала и зърнах за миг в какво се бе превърнала Дара. Там, сред сенките, не се криеше човешко лице.

Обърнах глава и я наблюдавах, докато изчезна. Сега, когато Дирдри, Бранд и татко ги нямаше, и току-що се бях разделил с Дара по този начин, ме заобикаляше един много по-празен свят... доколкото изобщо бе останало нещо от него.

Отпуснах се назад и въздъхнах. Защо просто не остана тук, когато другите потеглят, и не изчакам бурята да ме погълне, да заспя... да се разтвори... Помислих си за Хюги. От нея ли бях възприел подобно желание за бягство от живота? Бях толкова уморен, че това ми се виждаше най-лесния начин...

— Заповядай, Коруин.

Отново бях задрямал, макар и само за миг. Файона стоеше до мен, с храна и манерка в ръце. С нея имаше още някой.

— Не исках да ви прекъсвам разговора — каза тя. — Затова изчаках.

— Чу ли? — попитах.

— Не, но мога да се досетя, след като тя си тръгна. Заповядай.

Пийнах малко вино, после се съсредоточих върху месото и хляба. Въпреки душевното ми състояние, те ми се усладиха.

— Скоро ще тръгваме — рече Файона и хвърли поглед към вилнеещата буря. — В състояние ли си да яздиш?

— Мисля, че да.

Отпих пак от виното.

— Твърде много неща се случиха, Фай. Чувствам се емоционално претръпнал. Избягах от санаториума в един свят Сянка. Маших хора и убивах хора. Правех си сметки и се биех. Извоювах си отново паметта и се опитвах да сложа в ред живота си. Открих семейството си и установих, че го обичам. Помирих се с татко. Бих се за кралството. Изпробвах всичко, което ми е известно, за да удържа света цял. Сега излиза, че усилията ми са били напразни, а душа не ми е останала, за да продължавам да скърбя. Безчувствен съм. Прости ми.

Тя ме целуна.

— Още не сме победени. Скоро ще си бъдеш отново същия.

Поклатих глава.

— Сякаш сме в последната глава на „Алиса“ — казах. — Ако извикам: „Вие сте само едни карти за игра!“, имам чувството, че всички ще се разлетим из въздуха като шепя шарени картончета. Аз няма да дойда с вас. Оставете ме тук. И без това съм просто жокер.

— В този момент съм по-силна от теб — решително заяви Файона. — Идваш с нас.

— Не е честно — измърморих.

— Довърши си яденето — предложи тя. — Все още има време.

Послушах я, а Файона продължи:

— Твоят син Мерлин чака да те види. Бих искала да го извикам тук сега.

— Пленник ли е?

— Не точно. Той не участва в битката. Просто пристигна преди малко и поиска да те види.

Кимнах и тя се отдалечи. Оставих храната и отпих нова глътка вино. Усецах известна нервност. Какво се казва на голям син, за чието съществуване неотдавна си научил? Чудех се какви ли чувства изпитва към мен. И дали знае за решението на Дара. Как би трябвало да се държа с него?

Наблюдавах го как се отделя от групичката мои роднини, доста далече вляво, и тръгва към мен. Интересно, защо ли ме бяха оставили сам по този начин? Ала колкото повече посетители имах, толкова по-

ясен ми ставаше отговора. Запитах се, дали аз не бях причината да отлагат потеглянето ни. Влажните ветрове на бурята ставаха по-силни.

Мерлин гледаше към мен, докато се приближаваше и върху лицето му, толкова подобно на моето, не се четеше никакво определено изражение. Как ли се чувстваше Дара сега, когато предсказаното от нея унищожение на Амбър беше действителност? Чудех се какви ли са били на практика отношенията ѝ с момчето. Питах се... много неща.

Той се наведе и ми подаде ръка.

— Татко...

— Мерлин. — Вгледах се в очите му. Надигнах се, без да изпускам ръката му.

— Недей, не ставай.

— Нищо ми няма. — Притиснах го към себе си, после го пуснах. — Радвам се — казах. След това предложих: — Пийни заедно с мен. — Подадох му виното, най-вече за да скрия, че не знам какво да кажа.

— Благодаря.

Мерлин взе манерката, отпи няколко глътки и ми я върна.

— За твое здраве — пийнах и аз. — Съжалявам, че не мога да ти предложа стол.

Отпуснах се на земята. Той последва примера ми.

— Изглежда никой от тях не знае точно какво си направил — рече Мерлин, — с изключение на Файона, която каза само, че е било много трудно.

— Няма значение — махнах с ръка аз. — Радвам се, че успях да стигна дотук, ако не за друго, то поне за тази среща. Разкажи ми за себе си, синко. Що за човек си? Как се е отнесъл животът към теб?

Той извърна поглед.

— Не съм живял достатъчно дълго, за да направя кой знае какво.

Любопитно ми бе, дали притежава способността да се преобразява, но се въздържах от този въпрос засега. Нямах смисъл да започвам с изтъкване на нашите различия, след като току-що се бяхме срещнали.

— Не мога да си представя какво е — заговорих аз, — да израснеш в Царството на хаоса.

Мерлин за първи път се засмя.

— Аз пък не мога да си представя какво е да израснеш някъде другаде — отвърна той. — Различавах се достатъчно от останалите, за

да ме оставят често сам. Учеха ме на обичайните за един благородник неща — магически умения, бойни изкуства, отрови, езда, танци. Казвах ми, че един ден ще господствам в Амбър. Това вече не важи, нали?

— Не ми се вижда много вероятно в обозримото бъдеще — съгласих се аз.

— Хубаво — кимна той. — Беше единственото нещо, което не исках да правя.

— А какво искаше да правиш?

— Исках да мина през Лабиринта в Амбър, както бе направила майка ми и да се сдобия с власт над Сенките, така че да пътувам сред тях, да виждам интересни земи и да върша различни неща. Смяташ ли, че бих могъл да го направя?

Отпих отново от виното и му го подадох.

— Напълно възможно е — казах, — Амбър вече да не съществува. Всичко зависи от това, дали дядо ти е успял да постигне онова, което се опитваше... а той вече не е между живите, за да ни каже какво е станало. Ала във всички случаи, има един Лабиринт. Ако оживеем след тази дяволска буря, обещавам да ти намеря Лабиринта, да ти дам инструкции и да се погрижа да минеш през него.

— Благодаря — усмихна се Мерлин. — А сега ще ми разкажеш ли за пътуването си дотук?

— По-късно — отвърнах аз. — Те какво ти разправяха за мен?

Той погледна встрани.

— Учеха ме да не одобрявам много от нещата, свързани с Амбър — заговори най-накрая. — За теб ми казваха да те уважавам, като мой баща. Но ми напомняха, че си на страната на врага. — Настъпи кратко мълчание. После Мерлин продължи: — Спомням си онзи път, когато патрулирах и ти дойде тук. Открих те след двубоя ти с Куон. Изпитвах смесени чувства. Ти току-що бе убил човек, когото познавах и все пак... не можех да не се възхитя на стойката, която беше заел. В твоето лице видях своето собствено. Беше много странно. Исках да те опозная по-добре.

Небето бе описало пълен кръг и сега мракът се намираще над нас, а цветната част осветяваше Царството на хаоса. Тъмнината сякаш подчертаваше неотменното приближаване на бурята. Наведох се

напред, взех си ботушите и започнах да ги обувам. Скоро щеше да се наложи да потеглим.

— Ще трябва да продължим разговора си в твоята родина — рекох. — Време е да бягаме от бурята.

Той се обърна и се взря в стихията, после погледна назад към бездната.

— Мога да извикам ефир-път, ако искаш.

— Имаш предвид онези плаващи мостове, по един от които дойде ти в деня на нашата среща?

— Да — потвърди Мерлин. — Много са удобни. Мо...

Откъм скупчените ми роднини долетя внезапен вик. Не видях нищо да ги заплашва, като ги огледах. Изправих се и направих няколко крачки към тях, а Мерлин се надигна, за да ме последва.

И тогава я видях. Една бяла форма, която сякаш стъпваше по въздуха и се изкачваше откъм бездната. Предните ѝ копита най-после стигнаха до ръба и тя стъпи на земята. След което застина неподвижна, загледана във всички нас: нашият Еднорог.

XIII

За миг болката и изтощението ме напуснаха. Усетих да се надига нещо като надежда, докато наблюдавах изящната бяла форма, която стоеше пред нас. Част от мен искаше да се втурне напред, но нещо по-силно ме задържаше да стоя неподвижен и да чакам.

Колко дълго останахме така, не можех да определя. Долу, върху склона, войниците се приготвиха за пътуване. Завързваха пленниците, товареха конете, прибираха оръжията. Ала и те изведнъж бяха преустановили дейността си. Не беше нормално толкова бързо да доловят какво става, но всички глави, които виждах, бяха обърнати в тази посока, към Еднорога на ръба, очертал се върху това лудо небе.

Изведнъж осъзнах, че вятърът зад гърба ми е стихнал, макар гръмотевиците да продължаваха с грохота си, а светкавиците да хвърляха танцуващи сенки пред краката ми.

Помислих си за другия случай, в който бях видял Еднорога — когато изровихме трупа на сянката-Кейн и аз бях победен в двубоя с Жерар. Припомних си историите, които бях чувал... Дали наистина тя би могла да ни помогне?

Еднорогът направи крачка напред и спря.

Беше толкова прекрасна, че се чувствах обнадежден само от вида ѝ. Ала тя събуждаше и някаква болка — красотата ѝ бе от вида, който трябва да се поема в малки дози. Долавях по някакъв начин и невероятният ум, който се криеше в тази снежнобяла глава. Ужасно ми се искаше да я докосна, но знаех, че не може.

Тя ни огледа поред. Очите ѝ се спряха на мен и аз понечих да извърна моите, ала не бях способен да го направя. Така че се наложи да срещна този поглед, в който срещнах разбиране, надхвърлящо моето собствено. Сякаш тя знаеше всичко за мен и в момента съпреживяваше последните ми изпитания — виждаше ги, разбираше и вероятно симпатизираше. За миг ми се стори, че зървам нещо като съжаление и силна обич в тези очи... а може би и малко насмешка.

После главата ѝ леко се извъртя и тя отклони поглед от мен. Неволно въздъгнах. И тогава, при блясъка на една светкавица, като че ли забелязах нещо да проблясва на врата ѝ.

Тя направи още една крачка и се вгледа в групичката на моите родственици, към която се бях запътил. Наведе глава и издаде кратък, висок звук. После тупна по земята с дясното си предно копито.

Усетих Мерлин до себе си. Помислих си за нещата, които щях да загубя, ако всичко свършеше тук.

Тя напредна с още няколко танцуващи стъпки. Тръсна глава и я наведе. Изглежда не ѝ харесваше идеята да се приближи към толкова голяма група хора.

При следващата ѝ крачка, отново видях проблясването и то по-добре. Ниско сред козината на врата ѝ грееше мъничка червена светлинка. Тя носеше Рубина на справедливостта. Нямах представа как го бе спасила. Пък и беше без значение. Стига само да ни го дадеше, сигурен бях, че ще успее да спра бурята... или поне щях да защитя нас от този ѝ сектор, докато отминеше.

Ала онзи единствен поглед изглежда ѝ беше достатъчен. Тя вече не ми обръщаше никакво внимание. Бавно, внимателно, сякаш готова да побегне при най-малката опасност, тя напредваше към мястото, където стояха Джулиан, Рандъм, Блийс, Файона, Луела, Бенедикт и неколцина благородници.

Редно беше да съм се досетил дотогава какво става, ала не бе така. Просто наблюдавах предпазливите движения на животното, докато избираше всяка нова стъпка и заобикаляше групичката по периферията ѝ.

Тя отново спря и наведе глава. После разтърси грива и сгъна предните си крака така, че падна на колене. Рубина на справедливостта увисна на вития ѝ златен рог. Върхът на този рог почти докосваше човека, пред когото бе коленичила.

Изведнъж в съзнанието ми изникна образът на баща ни в небето и отново чух думите му: „С моята смърт ще възникне проблемът за наследяването на короната... Не мога да направя нищо друго, освен да оставя избора на рога на Еднорога“.

През групата се понесе вълна от възклицания и ми стана ясно, че същите мисли са минали и през техните глави. Еднорогът не помръдна

при този шум, обаче, и продължи да стои като някаква нежна, бяла статуя, която сякаш дори не дишаше.

Рандъм бавно се наведе и взе Рубина от нейния рог. Шепотът му стигна до мен:

— Благодаря ти — каза той.

Джулиан измъкна меч си и го положи в краката на Рандъм, като същевременно коленичи. Последваха го Блийс, Бенедикт и Кейн, Файона и Луела. Аз отидох да се присъединя към тях. Синът ми дойде с мен.

Рандъм дълго остана мълчалив. Накрая рече:

— Приемам вашата клетва за вярност. Сега станете, всички.

Когато се изправихме, Еднорогът се обърна и побягна. Спусна се по склона и след мигове изчезна напълно.

— Никога не съм очаквал да се случи подобно нещо — поклати глава Рандъм, като продължаваше да държи Рубина на нивото на очите си. — Коруин, можеш ли да вземеш това нещо и да спреш идващата буря?

— Сега Рубина е твой — отговорих, — а и не знам каква мощ е достигнала вече тази стихия. Опасявам се, че в настоящото ми състояние няма да успея да я удържа достатъчно дълго, за да спася всички ни. Май това ще бъде твоят първи кралски подвиг.

— Тогава трябва да ми покажеш как да го използвам. Мислех, че за да се извърши настройката, е необходим Лабиринт.

— Може и така. Бранд твърдеше, че човек, който вече е настроен е способен да настройва и други. Разсъждавах известно време над въпроса и съм убеден, че знам как да го направя. Хайде да се дръпнем някъде настрана.

— Добре.

В гласа и стойката му вече се забелязваше нещо ново. Изглежда изненадващата роля веднага бе започнала да го променя. Зачудих се какви ли крал и кралица щяха да излязат от него и Вайъли. Ала не можех да се съсредоточа. Твърде много неща ми се бяха случили напоследък. Не смогвах да събера всички неотдавнашни събития в едно цяло. Искаше ми се само да изпълзя някъде по-встрани и да спя цяло денонощие. Вместо това, последвах Рандъм до едно място, където все още пушеше някакъв лагерен огън.

Той разрови жарта и хвърли отгоре ѝ шепа съчки. После седна близо до огъня и ми кимна. Приблжих се и седнах до него.

— За тази история, с кралстването... — започна той. — Какво да правя, Коруин? Заварва ме съвсем неподготвен.

— Какво има да правиш? Работата сигурно е много добра.

— Мислиш ли, че ми се сърдят?

— Ако е така, не им пролича — уверих го аз. — Ти си добър избор, Рандъм. Толкова много неща станаха напоследък... На практика татко ни е закрилял, може би дори повече, отколкото е било полезно за нас. Тронът очевидно не е цветя и рози. Предстои ти доста тежка работа. Убеден съм, че и другите го съзнават.

— Ами ти?

— Аз се стремях към трона, защото Ерик го искаше. На времето не го разбирах, но това е истината. Той беше наградата в една игра, която играхме дълги години. Всъщност, целта на вендетата. Бях способен да го убия за него. Сега се радвам, че той си намери друг начин да умре. С Ерик повече си приличахме, отколкото се различавахме. Това също го осъзнах наскоро. Но след неговата смърт, аз все си намирах причини да не се кача на трона. Накрая ми стана ясно, че изобщо не съм го желал. Наистина. Ти си добре дошъл на него. Управлявай справедливо, братко. Сигурен съм, че ще го направиш.

— Ако Амбър все още съществува — проговори той след малко, — ще се опитам. Добре, хайде да се залавяме за тази работа с Рубина. Бурята вече е неудобно близо.

Кимнах и поех камъка от ръката му. Хванах го за верижката и го задържах така, че огънят да свети зад него. Светлината го прониза, вътрешността му стана видима.

— Наведи се по-близо и гледай в Рубина заедно с мен — наредих аз.

Той ме послуша и докато двамата гледахме в камъка, му поръчах:

— Мисли за Лабиринта — и аз самият започнах да мисля за него, като се стараех да извикам в паметта си плетениците и извивките му, светещите в бледа светлина линии.

Стори ми се, че забелязах малък дефект близо до центъра на камъка. Замислих се за него, докато си представях извивките, завоите,

Воалите... токът, който струеше през мен всеки път, когато изминавах целия маршрут.

Несъвършенството в камъка стана по-ясно.

Наложих върху него волята си и го извиках да излезе цялото, да се очертае. Когато това се случи, усетих да ме залива познато чувство. Същото, което ме бе обзело в онзи ден на моето собствено настройване към Рубина. Надявах се само да имам достатъчно сили, за да мина още веднъж през това преживяване.

Протегнах се и стиснах Рандъм за рамото.

— Какво виждаш? — попитах.

— Нещо, подобно на Лабиринта — каза той, — само че е триизмерно. Лежи върху дъното на някакво червено море...

— Ела с мен тогава. Трябва да отидем там.

Отново изпитах онова усещане за движение, първо носене напред, после падане с все по-голяма скорост към никога напълно видимите синусоиди на Лабиринта в Рубина. С волята си тласках телата ни напред, чувствайки присъствието на брат ми до мен, а блясъкът на Рубина, който ни заобикаляше помръкна и се превърна в чернотата на ясно нощно небе. Този специален Лабиринт нарастваше с всеки удар на сърцето ми. Кой знае защо, процесът ми се струваше полесен от друг път — може би, защото вече бях настроен.

Като чувствах Рандъм до мен, аз го поведох напред, докато познатата форма нарастваше и началото ѝ ставаше все по-ясно забележимо. Тръгнахме натам и се опитах отново да възприемам изцяло този Лабиринт, ала пак се загубих сред извивките на допълнителното му измерение. Големи криви, спирали и сякаш завързани на възел кривулици се разгръщаха пред нас. Както и преди, ме обзе благоговение, като усетих, че застаналия до мен Рандъм изпитва същото.

Стигнахме до началото и бяхме погълнати от него. Навсякъде около нас струеше потрепваща ярка светлина, пронизвана от искри при нашето минаване. Този път съзнанието ми бе напълно ангажирано от процеса и Париж ми изглеждаше много далеч...

Подсъзнателни спомени ме предупреждаваха за по-трудните места, където впрягах в работа желанието си — волята си, ако предпочитате, — за да ускоря движението ни по виещия се маршрут и безразсъдно черпех сили от Рандъм.

Като че ли се плъзгахме по блестящата вътрешност на гигантска и хаотично навита морска раковина. Само дето движението ни беше безшумно, а ние самите представлявахме безтелесни точки разум.

Скоростта ни сякаш непрекъснато се увеличаваше, както и моето главоболие, каквото не си спомнях да съм изпитвал при предишното ми минаване през този Лабиринт. Може би се дължеше на преумората ми или на стремежа да ускоря процеса. Минавахме с взлом през бариерите, заобиколени от стабилни, греещи стени от светлина. Вече чувствах как отмалявам, завива ми се свят. Ала не можех да си позволя лукса да изпадна в безсъзнание, нито да намаля темпото, след като бурята беше толкова близо до нас. Отново, със съжаление, почерпих сили от Рандъм — този път просто, за да продължим играта. Понесохме се напред.

Сега нямах онова пробуждащо, огнено усещане, че получавам нова форма. То вероятно се е дължало на настройката ми. Предишното ми минаване сигурно ме бе снабдило с някакъв имунитет в това отношение.

След неизмерим във времето интервал ми се стори, че Рандъм започва да залита. Изглежда бях прекалил с изчерпването на енергията му. Зачудих се, дали ще му останат достатъчно сили, за да се справи с бурята, ако продължа да го използвам. Реших да не рискувам повече. Доста голяма част от пътя беше вече зад гърба ни. Би трябвало да е способен да продължи и без мен, ако се стигнеше дотам. Сега щях само да го съпровождам, докдето можех. По-добре аз да се изгубех тук, отколкото и двамата.

Носехме се напред, сетивата ми се съпротивляваха, но виенето на свят се усилваше. Съсредоточих усилията си върху напредъка ни и изхвърлих всичко останало от съзнанието си. Струваше ми се, че приближаваме центъра, когато пред очите ми притъмня, а знаех, че не се дължи на Лабиринта. Опитах се да подтисна надигащата се в мен паника.

Нямаше полза. Почувствах, че губя съзнание. Толкова наблизо! Сигурен бях, че сме съвсем към края. Щеше да е така лесно да...

Заля ме черна вълна. Последното ми усещане беше осъзнаване на загрижеността на Рандъм.

Нещо проблясваше в оранжево и червено отвъд стъпалата ми. Дали не бях попаднал в някакъв астрален ад? Продължих да се взирам, докато съзнанието ми бавно се проясняваше. Светлината бе заобиколено от тъмнина и...

Чуваха се гласове, познати...

Ясно. Лежах по гръб, с крака към огъня.

— Всичко е наред, Коруин. Не се безпокой.

Тези думи бяха произнесени от Файона. Завъртях глава. Тя бе седнала на земята над главата ми.

— Рандъм...? — попитах.

— Той също е добре... татко.

Мерлин седеше от дясната ми страна.

— Какво стана?

— Рандъм те донесе дотук — отвърна Файона.

— Настройването успешно ли е?

— Той смята, че да.

Помъчих се да седна. Тя се опита да ми попречи, но въпреки това се надигнах.

— Къде е Рандъм?

Файона посочи с очи.

Погледнах натам и го видях. Той стоеше с гръб към нас, на около трийсет метра разстояние, върху една скална тераса, с лице към бурята. Тя беше вече съвсем близо и вятърът развяваше дрехите му. Пред него се кръстосаха светкавици. Тътенът на гръмотевиците долетя почти мигновено.

— Откога... е там? — запитах.

— Само от няколко минути — отговори Файона.

— Толкова време ли е минало... от завръщането ни?

— Не — каза тя. — Вие излязохте доста отдавна. Рандъм първо поговори с останалите и нареди войските да се оттеглят. Бенедикт ги поведе към черния път. Сега пресичат бездната.

Обърнах глава.

По черния път се забелязваше движение, една тъмна колона, насочила се към цитаделата. Помежду ни плаваха призрачни ивици; в далечината пробляснаха няколко искри. Над главите ни небето бе описало пълен кръг и ние пак се намирахме под нощната му половина. Отново ме завладя странното усещане, че някога много отдавна съм

бил тук, за да видя, че това, а не Амбър, е истинският център на мирозданието. Опитах се да надникна в спомена. Той изчезна.

Огледах накъсания от светкавици здрач около мен.

— Всички ли... тръгнаха? — обърнах се към Файона. — Ти, аз, Мерлин и Рандъм ли сме... единствените, които останаха тук?

— Да — рече тя. — Искаш ли сега да ги последваш?

Поклатих отрицателно глава.

— Ще изчакам Рандъм.

— Знаех си, че ще кажеш така.

Изправих се на крака, както и тя. Мерлин също стана. Файона плясна с ръце и един бял кон се приближи до нея.

— Вече нямаш нужда от моята помощ — заяви тя. — Отивам да се присъединя към другите в Царството на хаоса. При онези скали има коне за вас. Ти идваш ли, Мерлин?

— Ще остана с баща ми и краля.

— Така да бъде. Надявам се скоро да се видим там.

— Благодаря ти, Фай — казах аз.

Помогнах ѝ да се качи на седлото и я загледах как се отдалечава.

После се върнах и отново седнах край огъня. Рандъм стоеше неподвижен, обърнат към бурята.

— Има доста храна и вино — обади се Мерлин. — Искаш ли малко?

— Добра идея.

Бурята беше толкова близо, че можех да стигна до нея за няколко минути. Все още не се разбираше дали има някаква полза от действията на Рандъм. Въздъхнах тежко и оставих мислите ми да се реят.

Край. По един или друг начин, с всичките ми усилия от „Гринуд“ насам беше приключено. Вече нямаше нужда да отмъщавам. Разполагахме със здрав Лабиринт, дори може би с два. Виновникът за всичките ни проблеми, Бранд, беше мъртъв. Всякакви последствия от проклятието ми щяха да бъдат изтрети от огромните промени, които заливаха Сенките. Направил бях каквото можех да допринеса за това. В лицето на баща ми бях намерил приятел и се бях сдобрил с него, преди да умре. Имахме си нов крал, с явната благословия на Еднорога и му бяхме засвидетелствали своята вяност. Така ми се виждаше честно. Бях в добри отношения с цялото семейство. Смятах, че съм

изпълнил дълга си. Вече нищо не се искаше от мен. Изчерпал бях всичките си мотиви и се намирах съвсем близо до състоянието на покой. Ако трябваше да умра сега, щях да го приема без съпротива. Нямах да протестирам така гръмко, както бих го направил по всяко друго време.

— Ти си далеч оттук, татко.

Кимнах, после се усмигнах. Взех си малко месо и започнах да ям. Докато се хранех, наблюдавах бурята. Все още беше рано, за да съм сигурен, но тя като че ли бе спряла да напредва.

Прекалено бях уморен, за да заспя. Или поне така си мислех. Болките ми се бяха притъпили и ме заливаше чудесна безчувственост. Сякаш бях увит в топъл памук. Само събитията и спомените караха часовника на мислите ми да работи. В много отношения усещането беше великолепно.

Приключих с яденето и хвърлих дърва в огъня. Отпих от виното и пак погледнах към бурята, която приличаше на покрит със скреж прозорец на огрявана от пламъците стая. Животът беше прекрасен. Ако Рандъм успееше да отблъсне стихията, утре щяхме да влезем в Царството на хаоса. А какво ни чакаше там, нямах представа. Може да бе и гигантски капан. Засада. Номер. Прогоних тези мисли. Все едно, в този момент, това нямаше значение.

— Беше започнал да ми разказваш за себе си, татко.

— Така ли? Не си спомням какво съм казал.

— Искам да те опозная по-добре. Разкажи ми още.

Аз само свих рамене.

— Опиши ми целия този конфликт — настоя Мерлин. — Как започна? Какво беше твоето участие в него? Файона ми каза, че много години си живял сред Сенките, без да си спомняш нищо. Как си възстанови паметта и намери другите, как се върна в Амбър?

Засмях се. Погледнах още веднъж към Рандъм и бурята. Пийнах глътка вино и придърпах плаща около себе си.

— Защо пък не? — рекох тогава. — Ако обичаш да слушаш дълги истории, тази е точно такава... Предполагам, че най-доброто място да започна е частната клиника „Гринуд“, на сянката Земя, където бях заточен. Да...

XIV

Небето се извъртя веднъж, а после и още веднъж, докато говорех. Изправил се срещу бурята, Рандъм я надвиваше. Тя се разцепи пред нас като съчка под гигантска брадва. Заотстъпва назад от двете ни страни, понесе се на север и на юг, избледня, стопи се, изчезна. Земята, която бе покривала остана, а черният път си отиде с бурята. Ала Мерлин ме убеждава, че това не е проблем, защото той ще призове един от ефирните мостове, когато дойде време да преминем отвъд.

Рандъм вече тръгна. Събра му се огромно напрежение. Направо не изглежда същия — наглото малко братче, което обичахме да тормозим. По лицето му има бръчки, които досега не бях забелязал и то излъчва дълбочина, на която не бях обръщал внимание. Може би неотдавнашните събития влияеха на възприятията ми, но той ми се виждаше някак по-благороден и по-силен. Дали пък новата роля не го е преобразила като с магия? Избран от Еднорога, докоснат от мощта на бурята, Рандъм като че ли наистина бе придобил кралска осанка, която не го напускаше дори насън.

Аз поспах — както дремва в момента и Мерлин — и сега ми е приятно да бъда, в кратките мигове преди той да се събуди, единствената точица разум върху този зъбер на ръба на Хаоса и да гледам надолу към оцелелия свят, свят, който беше прочистен, свят, който издържа...

Сигурно сме пропуснали погребението на татко, потъването му в някакво безименно място отвъд Царството на хаоса. Тъжно бе, но просто нямах сили да помръдна. И все пак, поне бях видял грандиозната му погребална процесия, а и носех в себе си голяма част от неговия живот. Успяхме да си вземем сбогом. Той щеше да ме разбере. Сбогом и на теб, Ерик. След всичко случило се, сега ти казвам сбогом. Ако още беше жив, с враждата ни щеше да е приключено. Някой ден дори можехме да станем приятели, нямаше да има повод за съперничество. В цялото семейство двамата с теб най-много си приличахме. Като се изключи, в известен смисъл, особената ми

близост с Дирдри... Но сълзите по този повод са проляти много отдавна. Сбогом, отново, моя най-скъпа сестричке, ти винаги ще живееш дълбоко в сърцето ми.

А ти, Бранд... С горчивина си мисля за теб, мой луди братко. Ти едва не ни унищожи. Почти успя да събориш Амбър от величавите му устои върху гърдите на Колвир. Опита се да заличиш всички Сенки. На път беше да разрушиш Лабиринта и да пресъздадеш цялата вселена по свой образ и подобие. Ти беше луд и зъл и стигна толкова близо до осъществяването на твоите желания, че още потръпвам. Радвам се, че загина, че стрелата и бездната отнеха живота ти, че няма повече да мърсиш земите на хората с присъствието си, нито ще дишаш благоуханния въздух на Амбър. Искане ми се никога да не се беше раждал или поне да бе умрял по-рано. Но стига толкова! Тези спомени са унижителни за мен. Бъди мъртъв и не безпокой повече мислите ми.

Разглеждам ви като колода карти, мои братя и сестри. Мъчително е, ала като че ли изпитвам нужда да обобща всичко така. Вие... аз... ние изглежда сме се променили и преди отново да се гмурна в живота, ми е необходим този последен поглед назад.

Кейн, никога не съм те харесвал и все още ти нямам доверие. Ти ме обиди, предаде ме и дори се опита да ме убиеш. Но да оставим това. Просто не харесвам методите ти, макар че този път не мога да отрека твоята лоялност. Да сключим мир, тогава. Нека с новия крал да започнем начисто помежду си.

Луела, ти притежаваш силен характер със скрити резерви, които не се наложи да използваш при неотдашните събития. За това съм благодарен. Понякога е приятно да се измъкнеш от конфликта, без да бъдеш подложен на проверка.

Блийс, ти все още си озарен от светлина за мен — доблестен, темпераментен и... безразсъден. За първото, моите уважения, за второто, само се усмихвам. А последното май се поуталожи напоследък. Добре. Стой по-далече от всякакви заговори в бъдеще. Те не са за теб.

Файона, ти си се изменила най-много. Трябва да заменя старите си чувства с нови, принцесо, защото сега за първи път станахме приятели. Приеми обичта ми, магьоснице. Ти я заслужаваш.

Жерар, мой мудни, верен братко, може би не всички сме се променили. Ти оставах непоклатим като скала и се придържаш към

собствените си убеждения. Дано вече да не те подвеждат така лесно. И никога да не ми се наложи пак да се бия с теб. Върви си при своите кораби в морето и дишай чистия, солен въздух.

Джулиан, Джулиан, Джулиан... Да не би всъщност никога да не съм те познавал? Не. Сигурно зелената магия на Ардън е смекчила твоята суета по време на дългото ми отсъствие и те е дарила с рицарска гордост и нещо, което съм склонен да нарека усещане за справедливост — качество, определено отличаващо се от милосърдието, но важна добавка към твоите достойнства, които нямам намерение да омаловажавам.

И Бенедикт, боговете са ми свидетели, че ти ставаш все по-мъдър, докато времето прогаря пътя си към ентропията, ала въпреки всичко продължаваш да пренебрегваш отделния човек като личност. Може би сега, след края на тази битка, ще те видя най-после да се усмихваш. Почивай си, войно.

Флора... казват, че благотворителността започва у дома. Сега не ми се виждаш по-лоша, отколкото те помня отпреди. Зная, че е сантименталност да ви претеглям така всичките, да подреждам качествата ви на везните и да ви оценявам. Между нас вече няма вражди и това би трябвало да е достатъчно.

А мъжът, облечен в черно и сребърно, със сребърната роза на ревера? Той би искал да мисли, че е научил нещо за доверието, че е измил очите си в чистия му извор, че е лъснал някой и друг идеал. Няма значение. Може още да е само един нахалник с остър език, умел най-вече в маловажното изкуство на оцеляването, сляп, както едно време в тъмницата, за по-фините нюанси на иронията. Няма значение, нека да е така, нека да е такъв. Аз сигурно никога няма да съм доволен от него.

Кармен, *voulez-vous venir avec moi?*^[1] Не? Тогава сбогом и на теб, принцесо на Хаоса. Можеше да бъде забавно.

Небето отново се завъртя и кой би могъл да каже какви дела ще озари разноцветната му светлина? Пасиансът беше нареден и изигран. Бяхме девет принца, сега сме седем и единият е крал. И все пак Мерлин и Мартин са с нас, нови играчи в една непрекъсваща игра.

Силата ми се възвръща, докато се вирам в пепелищата и разсъждавам над пътя, който съм изминал. Пътят напред също ме

вълнува. Върнах си зрението, паметта, семейството. А Коруин винаги ще си бъде Коруин, дори в деня на Страшния съд.

Мерлин вече се размърдва, което е хубаво. Време е да тръгваме. Има много неща за вършене.

Последното, което направи Рандъм, след като победи бурята, беше да дойде при мен и като почерпи сила от Рубина, се свърза с Жерар посредством Фигурата му. Картите пак излъчват хлад и Сенките са си Сенки. Амбър си е на мястото. От заминаването ни са изминали години и сигурно отново ще минат години, докато се върна там. Останалите може вече да са се прехвърлили у дома, както направи Рандъм, за да се заеме със задълженията си. Но сега аз трябва да посетя Царството на хаоса, защото обещах, че ще го направя, а не е изключено и да съм необходим там.

С Мерлин се стягаме за път и скоро той ще извика един от ефирните мостове.

Когато приключим с всичко тук и след като Мерлин мине през Лабиринта и отиде да предявява своите права над света, аз ще предприема едно лично пътуване. Ще отида до мястото, където посадих клона от стария Иг и ще посетя дървото, в което се е превърнал. Трябва да видя какво е излязло от Лабиринта, създаден под гукането на гълъбите от Шан-з-Елизе. Ако той ме отведе към друга вселена, както сега съм убеден, че ще стане, дължен съм да отида там и да видя как съм се справил.

Ефирният път се носи пред нас и стига до Царството на хаоса в далечината. Време е. Яхваме конете и потегляме.

Яздим през мрака по път, подобен на тензух. Вражеска цитадела, покорена страна, капан, домът на прадедите ми... Ще видим. Над зъбчатите стени слабо проблясват светлинки. Възможно е дори да стигнем навреме за едно погребение. Изправям гръб и разхлабвам мечата си. Не след дълго ще бъдем там.

Сбогом и здравей, както винаги.

[1] Искаш ли да дойдеш с мен? (фр.) — Б.пр. ↑

Издание:

Роджър Зелазни. Царството на хаоса

ИК „Бард“, София, 1994

Серия Хрониките на Амбър, №5. Роман.

Превод: Вихра Манова

Редактор: Александър Жеков

Художествено оформление на корица: „Megachrom“ — Петър Христов

Компютърна обработка: ИК „Бард“ — ООД — Линче Шопова

Формат: 84/108/32. Печатни коли: 10

Страници: 159. Цена: 39.00 лв.

Roger Zelazny. Courts of chaos

© 1985 by Roger Zelazny

© Вихра Манова, превод, 1994

© „Megachrom“ — Петър Христов, оформление на корица, 1994

© ИК „Бард“, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.